

Tar Károly
Nyári mese

**A könyv szerkesztője
VARRÓ JÁNOS**

**A fedőlapot és a rajzokat
Feleki Károly készítette.**

**Dacia Könyvkiadó
Kolozsvár, 1981**

1.

Facsiga évek óta megszokott, lassú mozdulattal, jobb kezével zsebébe gyömöszőli akaratos balját. Egyáltalán nem könnyű munka ez a kora reggeli, zsúfolt trolibuszban. A bal karjában szikrázó indulatok feszülnek a különben hétköznapiakon is kőkemény izmok mentén. Ez úgy általában persze bármely pofozkodni kész végtag dicséretére válna, de határozottan kellemetlen akkor, ha ezek a tüzes indulatok a józan ész akarata ellenére kívánnak elszabadulni. Facsiga józan és szép eszének ez alkalommal komoly igyekezettel kellett megküzdnie azzal a már régóta beidegződött rossz szokásával, amely fürge bal kezének juttatta azt a többnyire megtisztelő feladatot, hogy az élőlények és tárgyak alapos és mohón sietős megérintésével levezesse sokféle indulatát. Ez a szokás általában némi zajjal járt, De hála Facsiga eddigi felhőtlen életének és a vele történt dolgok pozitív előjelének, nagy lármázásokra csak egészen kivételes esetekben került sor. Tehát, Facsiga környékén általában igen vidáman növekednek a fűvek és a fák, bátran virulnak az emberek, és az élet az előre megtervezett ütemben megy előre, mint a zsúfolt autóbusz a maga útján: lassan és kifizetődően.

Facsigát préselik a buszban. Az ablak tenyérnyi részén a rohanó járdaszegélyt látja. Egykedvűen figyeli ezt az életsebességet.

Most már újra elégedett önmagával. Sikerült nem áthágnia kedvenc mestere aranyszabályát, amely munka közben is előtte áll, a satupofa puha rézlemez védőjébe vésve:

Ezt a figyelmeztetést Facsiga nemcsak reszelés közben alkalmazta. Az olvasó bizonyára sejti, hogy mi minden történhetett volna a gyár felé szuszogó trolibuszban, ha Facsiga megfelekezik jószágos tanítómestere tömör tanácsáról, és felelőtlenül útjára engedi a karjában bizsergő lóerő-részecskéket.

Próbáljuk csak meg fölleltározni.

Leltár-kísérlet

*arról, hogy mi minden történhetett volna Facsiga baljának
hirtelen mozdulata nyomán, a kora reggeli trolibuszban:*

1. Paplanfejű Ignác, alig háromhetes gyakorlattal rendelkező ülőkalauz pökhendi képén hirtelen olyan folyamatos hőemelkedés áll be, mely rögtön elrebegett bocsánatkéréssel sem állítható meg. Következmény: a szépnevű ülőkalauz kénytelen-kelletlen egy kicsit közelebb férkőzik az elmúláshoz.

2. Ez a röpke mozdulat, ha eleinte nem is tűnik föl a kora reggeli álmoság párnáin szundító és békésen egymáshoz tapadó utasok mindenikének, kétségtelen, hogy rögtön fölfigyeltek volna rá azok, akiknek a feje fölött Facsiga az ülőkalauz arcának hőszabályozásának céljából ismételtén átnyúlkál. A nyúlánkozás viharos lendületére való tekintettel kisebbfajta incidens bekövetkezése is valószínűnek mondható. Végeredményben - és ez nem vitás - Facsiga mindössze néhány másodperc alatt teljesen kiürítette volna a trolibuszt. Néhány másodperc persze nagy idő.

Ám Facsiga nem tartozik az időhúzó emberek közé! Ha figyelembe vesszük azt, hogy a trolibusz használatáról ez ideig még a nők sem szoktak le, tehát szép számmal előfordulnak a kocsikban, mely tény minden valószínűség szerint bizonyos kíméletességre készítette volna Facsigát, aki egy jószívű gyerek, és tapasztalatból tudja, hogy a gyengébb nem képviselői koruktól és hangulatuktól függetlenül, de úgy általában is idegenkednek a kimondottan férfias jelenetek szemlélésétől - nos, mindezeket együtt elképzelve nyilvánvalóvá válik, hogy hősünk a szívére is hallgatva, valamelyest fékezte volna indulatát; késlekedése tehát igazolt, mert - mint az már az eddigiekből is levezethető - jószívűsége őt soha el nem hagyja!

3. Mindezek ellenére Ruganyos Őzikét - talán kissé furcsállhatóan, de egyéniségéből eredően mindenképpen jogosan - némi ellenérzés keríti hatalmába, minek következtében Facsiga egészséges emberi ösztöneinek a fentiekben leírt megnyilvánulását lesújtóan szigorú pillantással fogadja, amellyel beláthatatlan méretű rombolást okozott volna hősünk szépen fejlődő lelkivilágában.

4. Sajnálatosan bizonyos, hogy valamennyi időre elkerülhetetlenül leállt volna a forgalom a gyár felé vezető főútvonalon. És ezzel valószínűleg beláthatatlan bonyodalmak kezdődtek volna a közszállítás erőteljes javításának sok éve beígért folyamatában.

Hagyjuk berekesztetlenül a leltárt.

Tiszta sor: Facsigának nyomós okai vannak arra, hogy az elégtételt a sors kegyeire bízva. Különben a sors - minden jel erre utal - már Facsiga szíves beajánlása előtt kikezdte Paplanfejű Ignác pökhendi képét. Első ránézésre is észrevehető a lényeg ezen az ábrázaton: az újdonsült ülőkalauz orra helyén egy jókora lila pacnit hordott.

Amikor Facsiga Ruganyos Őzike bájainak vonzáskörében felnyomult a dagadó trolira, figyelmét elkerülte a különös ülőkalauz, aki banikért úgy osztogatta a menetjegyeket, mintha nem a gyárnegyedig tartó ringatózást és gyurakodási lehetőséget, hanem európai körútra érvényes ingyenes útleveleket adott volna át. Ruganyos Őzike merész domborulatai a hibásak abban, hogy imádója egy kissé kiemelkedett a hétköznapi élet bonyolult összefüggésekkel teli sodrából, azon egyszerű és egyénieskedő meggondolásból, amely azt sugallta neki, hogy reggeli dermedtségét a bizsergető nőiesség melegének közelébe tolja. Facsiga, aki alapjában véve az emberiség legmeggondoltabb fajtájához tartozott, ez alkalommal nem tudta tovább túrtőztetni magát, de az is lehetséges, hogy egyszerűen nem akarta megtagadni magától ezt a teljesen ingyenes kora reggeli jó érzést.

Facsiga este későn fekszik. Általában hosszú és kényelmetlen álmokkal küzdi át izzadságszagú éjszakáit. Rendszerint azt álmodja, hogy folyó partján áll, kifeszített sorhorgát óriási rúsvörös halak szaggatják, miközben megszakítás nélkül a riasztott tűzoltók jelzőharangjának idegtépő hangját hallja. Erőlködik. Izzad. Mentené, ami még menthető. Sajgó tenyerén füstöl a zsineg. Húzza a sorhorgot. Húzza az imbolygó csónakot a part felé. És a mindent megvilágító telehold ring a vízen. Nők közelednek és kapaszkodnak a horgokba meg a csónak szélébe. Már hülyegyerek mosolyukból rájuk ismer. Réműletében felordít. Lila Ibolyát, Fülbemászó Dalmát és Bütykös Hattyút fogta ki ismét. Mindig kifogja őket rossz álmaiban.

- Áuááá! - ordít fuldokolva Facsiga. Párnáját, takaróját ledobja az ágyról. Menekül fekvőhelye egyik sarkába. Ott vacog delíriumos félálomban, míg édesanyja föl nem rázza.

- Fordulj meg! Fordulj a másik feledre, Jóska! - kiáltja a megrémült öregasszony. Aztán vizet hoz neki.

Facsiga egyhajtásra kiissza a poharat. Fújtat. Forgolódik félórányit, amíg újra elalszik.

Hajnalban lábujjhegyen megy ki az udvarra. Fölnéz a tiszta égboltra és megropogtatja a csontjait. A fáskamrában fényesen gömbölyödnek súlyzói. Ruganyos Őzikenek lehetnek ilyen kemény és kerek mellei. Eljátszik velük vagy tíz percig. Aztán előveszi ugrókötelét.

Negyed hatkor, a fölkelő nappal együtt lép az utcára. Borotváltan, nyakkendősen, fél napra elegendő jókedvvel: szép teljesítmény ez egy harminckét éves szerelőlakatostól.

- Ollálá! - kelepel Facsigából a ruganyos vidámság, amikor a reggeli fényben meglátja a könnyed járású lányt. Az új tömbházak felől jön az őzike képű lány. Ringó léptekkel, miniben. Villognak Ruganyos Őzike egészséges combjai. Éppen csak lobogtatja egy picit selyemhaját, sziszegeti selyemblúzá. Szempillái bársonyos szitakötők.

Ruganyos Őzike már napok óta élvezettel dönti romokba szigorú pillantásával a fiú csekély hajnali önbizalmát, s vonul el előtte szépségkirálynői diadallal. A trolibuszmegállóban fékezi bájjainak ringását, s a várakozást a semmire sem figyelés, a semmibe nézés és a senki-sem-érdekel tartalmú villogtatás gyakorlásával tölti ki.

Facsiga megpróbál észrevétlenül a lány mellé nyomulni. Amikor sikerül, fürdik egyet a lány angyal-illatában. Örömeiben figyelmetlen. Nekimegy valakinek. Körülményeskedve kér bocsánatot. Aztán újra megkeresi a tömegben a lányt, így várják a trolibuszt, amely a reggeli tiszta csendben harsogó szellentésekkel nyit előttük ajtót.

Facsiga a lány tetszetős szerkezetét vizsgálja.

- Óóóó! - préselődik ki belőle az őszinte álmélkodás, miközben a lány után furakodik a felszállók álmos seregében.

Érthető tehát, hogy Paplanfejű Ignácra rá sem nézett. Egy fémpénzt lökött a kalauz elé és tartotta a markát a visszajáró összegért meg a jegyért, mit sem törődve azzal, hogy helytelen viselkedésével vérig sérti a közszállítási vállalat legújabb alkalmazottját. Pedig ha látta volna, mekkorát villannak a lila pacni tájkán a kalauz vizsla szemei! Nem, Facsiga ezt nem láthatta... És ezután sokkal bonyolultabban alakult két, ellenkező előjelű hősünk egymásba kapaszkodó sorsa, mint azt bárki is gondolná.

Bonyodalmas történetünk megértéséhez azt is tudni kell, hogy Paplanfejű Ignác valamikor osztálytársa volt Facsigának. Később külön utakon jártak, de a mindenható sors úgy akarta, hogy életük bonyolult pályáján mindegyre összekoccanjanak, mint biliárdgolyók a zöld posztóval bevont asztalon. Röpké találkozásai során olyasféle értékeket fedeztek föl egymásban, amelyeket nívkülönbségekben könyvelhettek el.

Egyszer, egymásra biccentésük futó pillanatában, Facsiga irigykedve konstataulta, hogy vörös hajú ismerőse, drága, szűrős cigarettát szív, ami szerinté kétségbevonhatatlanul annak a jele, hogy előkelő körökben forgolódik. Ugyanakkor Ignác viszolyogva állapította meg, hogy Facsiga vaspór- és olajbalzsamos. Karjának lötyögéséből pedig arra következtetett, hogy egykori osztálytársa feltűnően szívesen, sőt kihívóan büszkén viseli munkássorsát.

Következő találkozásuk alkalmával Paplanfejű a majdnem érettségizettek jogán elszerette Facsigától Fülbemászó Dalmát. Azt az angyalt, akinek egyetlen hibája a gyűjtőszenvédélye volt. Az elszeretés miatt Facsiga kénytelen volt kicsinykét átrendezni osztálytársa ficsúros képét. Később ezt a tettét nagyjából megbánta. Tudomására jutott ugyanis, hogy Fülbemászó Dalma nemhogy férfiakat, de apákat gyűjt, méghozzá lankadatlan szenvedéllyel. Két különböző apától származó szerelemgyereket viszont gyűjteményén és figyelmén kívül hagyta, távolról imádott édesanyja gondjaira bízva őket, aki egészséges falusi környezetben lakott.

Dalma úgy vonult ki Facsiga életéből, mint a félreértésből gyomorba került higany. Időnként Facsiga a nyomtalanul eltűnt Dalma után küldte-kényszerítette gondolatait, de azok nem tudtak visszahozni belőle semmit, angyalsága fönnakadt a fiú értelmén, mert nem tudott hinni a lány sokfelé osztott érzelmemhalmozásának jogosságában, tehát a Dalma iránt egykor táplált saját érzéseiben sem.

De hát milyen is a sors? Rendszerint alkalmat nyújt az embernek arra, hogy hibáit jóvátegye.

Egy fogkokcánásos éjjel hazafelé tartott a gyárból. És ekkor a kiszámíthatatlan sors, amely abban az időben keményen tartotta magát, és Facsigának nem sok örömet juttatott, lábai elé hevertette Paplanfejű Ignácot, aki (különcködését bizonyítandó) kissé túlzottan beillatosította magát - konyakkal. Facsiga szerzett egy taxit és belegyömöszölte a szépfiút. Ignác, akit már zsenge korában „paplanfejűnek” neveztek, mert gyönyörű veres hajzata alatt a lényeg könnyű vala, másnap nem emlékezett rá, hogy ki követte el vele a taxis jótéteményt. Különben is szentül hitte, hogy az emberiség nem hajlandó megérteni őt, mert az emberiség mint olyan, sajnálja tőle ezt a kis fáradságot. És így volt ez akkor is, amikor eredendően kifinomult lelkében, akár egy tökéletes sötétkamrában, senkit sem bántó vörös fények gyúltak; a szerelem örök tüzei.

Végső elkeseredésében verset írt Fülbemászó Dalmának.

*No mondja:
Ó, zsö tem!
A szavak
Mitsem érnek.
Én erre
Rá jötem!*

Fülbemászó Dalma nem szerette a verseket. Paplanfejű Ignác ezt nem tudta; írt hozzá 2, azaz kettő darab költeményt. A másodpéldányokat beküldte a lapszerkesztőségbe.

A szerkesztő ezt válaszolta:

„Olvasson sokat. Írjon munkájáról. Fizessen elő lapunkra. Várjuk leveleit. Elvtársias forró üdvözlettel, a szerkesztőbizottság bírójának és a levelezési rovat vezetőjének személyes megbízásából:

Legeslegújabbfiú munkatárs”

A jótanácsok teljesítését Paplanfejű Ignác objektív nehézségeire hivatkozva bizonytalan időre elhalasztotta. A szerelem vörös fényei helyett a magába mélyedés szeszlámpáit táplálta, egészséget nem kímélve tanulmányozta, fürkészte lelkének különös zugait. Később meggyengült egészségi állapotára hivatkozva könnyebb munkát vállalt. Így került az ülőkalauz felelősségteljes posztjára, ahol a nagyközönséggel állandó és többnyire közvetlen kapcsolatot tartott fenn, és ápolta azt viselkedésjavító, nemes szándékkal.

- Uram! Elnézést, nem tudok visszaadni. Nincs aprópénzem... - mondja és szigorúan néz a következő utas szemébe.

- Elvtársam! Kérném, fáradjon előbbre. Ott teljesen üres a koci. És visszajáró néhány banijáért ne idézzen elő itt nekem zsúfoltságot - határozott szavát értik az utasok.

Az emberek elsorjáznak előtte. Tenyerükbe pillantva tudja, ki kicsoda. Facsiga lapáttenyérebe például egy lejből visszajáró pénzt dob. Facsiga megérzi a kalauz mozdulatából az utálatot.

- Háromlejest adtam? - kérdezi csak úgy mellékesen a kalauztól Facsiga, mert közben tekintetével Ruganyos Őzikét követve, előre kúszik a tömegben.

Ruganyos Őzike egy hordófenekű özvegyasszonyt utasít maga mögé, pillanatokig tartó közelharcban. Facsiga vetné magát a lány után, de az özvegyasszony zsírpárnáiba ütközik. A párnák fölött az asszonyosság erősen ritkuló, de göndör hajából borecet tövises szaga száll.

- Micsodát adott?! - kapta föl szép fejét a kalauz. - Óhajtja talán, hogy százasból adjak vissza? Hát minek néz maga engem?!

- Éppen csak megkérdeztem... Nem kell azért mindjárt prédikációt tartania. Felelhet egyszerűbben: igennel vagy nemmel - oktatja ki Facsiga a kalauzt, miután az ecetszagtól kissé visszahúzódik.

- Nekem ne dirigáljon! Hallja maga!... - pattog a sértődékeny kalauz. Facsigának ez nem tetszik. Elhatározza, hogy nem hagyja magát.

- A kérdésemre válaszoljon: egylejest adtam vagy háromlejest?!

- Tudja mit, uram? Fáradjon előbbre és hagyjon nekem békét. Kell is nekem a koszos pénze!

Facsiga most közelebről megnézi magának a kalauzt. Felismeri Paplanfejút. Sürgősen üthetnékje támad. Végül legyúri utálattal teli indulatát. Közben szája magától küldi a választ:

- Először is; nem vagyok *úr*! Másodszor: a pénzem nem koszos. Ha éppen kíváncsi rá, most hozom a nagymosásból...

- Na idefigyeljen, elvtársam... - szigorítja a helyzetet Ignác.

- Azt már nem! - emeli fel hangját és kezét Facsiga. - Nem vagyok magának „elvtársam”. Rendben?!

Ignác arcborrével egy afrikai ország lobogójának színeit utánozza.

- Ha pedig nem „úr”... és „elvtárs” sem, akkor... Akkor is lépjen előbbre, és ne rontsa a munkakedvem... A hangulatot meg... Maga... Egy senki...

- Elég, mert... - Facsiga elbődül.

Paplanfejű Ignác zászlórúddá vékonyodik ülőhelyén. Ijedtében Fülbemászó Dalmáért elszenvedett fájlalmai jutnak eszébe.

Facsiga nyájasan mosolygó arcokat lát maga körül. Ettől megnyugszik. És hagyja, hogy az élet trolibuszsebességgel folydogáljon tovább. Szép csendesen, mint különösen nagy és békés folyók szoktak kitapogathatatlan medrükben.

A trolibusz műanyagrúdjába fogózkodva csigalassúsággal fogalmazza meg az emberiség örök kérdését: ki vagyok én tulajdonképpen?

Két halántéka között húrként feszül a kérdés, de a húr körül sajnálatos úr van. Pedig Facsiga tisztában van önmagával. Csaknem bizonyos abban, hogy ő becsületes ember. Akinek mesterisége van. Barátai vannak. És van édesanyja, akinek hazaadja a fizetését. Csak az asszonya hiányzik. De hát ki a hibás abban, hogy éppen neki nincs egy stabil nője?

2.

Facsiga egyelőre még nem nősül. Ezt különben katonáskodása után egy vasárnap délelőtti vidám sörözés közben, tanúk előtt is kijelentette. Fiksz Öcsi, Röhögő Relé, Férces, Löttyi és Púpos Vöcsök hallotta a fogadalmát. Mind egyetértettek vele. Sőt! Lelkesedtek.

Másnap munkakezdés előtt valaki dróton ringatózó táblát akasztott Facsiga munkapadja fölé. A táblán nyomtatott betűkkel ez állt:

Facsiga büszke volt a táblára.

Másfél évig ringatta ezt a nagy igazságot a kereszthuzat. Aztán egy reggel Facsiga a szokottnál korábban ment be a munkahelyére. Szomorúan letépte helyéről a táblát. Kivitte a szemétre.

Dugigháj, a diszpécser furcsállotta a hajnali igyekezetet.

- Mi van, Facsiga? Mit keresel ünneplő ruhában a szemétkeraktnál? - kérdezte szuszogva Dugigháj, és nehéz szemhéját feltornáztatta kidagadt szemgolyóin.

- Áááá... Semmit. Csak úgy... Az este tartottuk Púpos Vöcsök legénybúcsúztatóját... Egyenesen onnan jövök - feleli a meglepődött lakatos.

- Hogyhogy egyenesen, Kis elvtárs?! - hivataloskodik rosszat sejtve Dugigháj, és egy kicsit, csupán a nagyobb nyomtér kedvéért felkapja a mellére omló tokagyűrődéseket.

- Naaa... Ezt bízta csak rám, Dugigháj! - nyomja vissza a választ Facsiga.

És közben villámgyorsan megsértődik. Ugyanis őt részegen még senki sem látta.

Egész nap olyan halk, mint egy szeminárium. Nem lehet belőle egy viccet kivakarni. Azon a napon volt Púpos Vöcsök esküvője, és most már Facsiga az utolsó legényember a társaságban.

Ezen egy kicsit el kellett gondolkoznia. „Hát veled mi lesz? Mire vársz? Olyan lesz a szíved, mint egy vízköves kazán. Egyre fogy bizsergető melege. Mit kezdesz magaddal?” Később egyre gyakrabban kérdezett ilyeneket magától. Néha munka közben is.

Amikor csak leengedi két fáradt karját, eszébe jut szigorú élete.

„Facsiga, a nagy magánzó...” - mondják rá a haverok és sajnálják: „Meg kell a szívnek hasadni!”

Hát ilyen az élet?

Falja a könyveket, emeli a súlyzókat, halászni jár. Magányosan járja a vizek partját, a madárfészkes martokat, a fűzfaerdőket. Szénakazalban alszik, hallgatja a csendet.

Lila Ibolyát egyik áthalászott szabadsága után ismerte meg.

Nehezen alakuló, tüskés szakállal érkezett. Miután leborotválta, órákig szívesen mesélt anyjának arról, hogy micsoda bőség van a Deltában halficánkolásból és madárcsivitelésből. Lapátkezeit forgatva lelkesedett. Nyugodtan aludt, szépeket álmodott. Mindenfelé vidáman forgolódott. A fáskamra ajtajára felírta:

- Friss vagy, mint egy piros pöttyös pisztráng az ezüst vízesésben - mondta Lila Ibolyának, akivel a sors vendégvárás közben hozta össze a város határában, a frissen vonalazott főút szélén. Együtt szegélyezték az utat, és műanyagvirággal integettek. Látványos, szép nap volt. Sokan aztán emlékezetükbe csomagolták a nap néhány apróságát, néhány csekélységét, hogy legyen belőle emlék öreg napjaikra is.

Aznap már nem kellett visszamenniük a gyárba. Az emberek elszéledtek a földeken, belekontárokodtak a mezőgazdaságba.

Facsiga kézen fogta Lila Ibolyát, sétáltak a hibridkukorica-földeken, a mindenütt-zöldben. Színével átítatta őket a remény.

Facsiga egy hétig aludt Lila Ibolya bársony karjaiban. Azért nem tovább, mert a lakatosműhelyben, ahol dolgozott, pecsétgyűrűket fuseráltak. Facsiga is mesterkedett egyet a lánynak. Lelkes munka közbeni unalmában készítette. Szívből, szívesen.

Lila Ibolya föl sem próbálta a gyűrűt.

- Nem szeretem az olcsó holmit - mondta ajkbiggyesztve.

Facsigát rögtön faképnél hagyta az életkedve, de Lila Ibolyának ez nem volt elég. Bebizonyítandó, hogy nem a levegőbe beszélt, előszedte néhány holmiját. Amiket talpig férfiaktól kapott. Külföldi portéka is volt közöttük bőven. Csipkeblúz, spanyol lakkcipő, párizsi pongyola.

Facsiga vidáman rakta zsebre a lefitymált gyűrűt.

- Nem tudok konkurálni elődeimmel. Sajnos... - mondta jól nevelten. Lila Ibolya úgy érezte, egy kicsit túllőtt a célon. Hirtelenében mit tehetett egyebet, sablonmozdulatai rengetegéből kikeresett magának egy szerinte nagyon előnyös pózt. De elkésett.

- Ágyó, Lila Ibolya! - mosolyogta-vakarta le magáról a szép lányt Facsiga, és hazament súlyzóihoz.

Reggelenként egykedvűen lógott a trolibusz rúdján és élete értelmén gondolkodott. Aztán egy reggel meglátta Ruganyos Őzikét, aki egyetlen mozdulatával szétoszlatta örökösen gomolygó gondfelhőit és édes fényességet gyűjtött Facsigában.

Hogyne furakodott volna hát Facsiga az ő Tündöklő Napja után? És hogyne lombozódott volna le, amikor ez nem sikerült! Egy főszakácsnő zsírpárnái és egy bőrgyári munkás cserzett csontjai között fennakadva lógott a trolibuszban. Mint egy egzotikus bordásfalón. És közben, mint motorban a kenőolaj, forrósodott benne a gondolat.

„Ki vagyok én? Ki lehetek, ha nem vagyok úr és elvtárs sem vagyok? Mi közöm nekem Paplanfejű Ignáchoz, aki mindenki szeme láttára az élet furcsa vizein evez? Miként lehet az, hogy sohasem tudjuk biztosan ki kicsoda? Ki engedheti meg magának azt a luxust, hogy embertársait kategóriákba sorolja? Kaméleon az ember? Ki az ember?”

Facsiga mindenkit hibásnak gondol, aki nem sugároz elég bizonyosságot maga körül. Mélyen elítéli azokat is, akiket nem érdekel, hogy hova tartoznak, és mit akarnak ebben a tumultusban; amit általában és hozzávetőlegesen életnek nevezünk, miközben főleg azzal foglaljuk le magunkat, hogy oxigént szippantunk be és szén-dioxidot fújunk ki.

„Hát olyan vagyok én, aki csak csodálom a puha pázsitot, a nőstények apró trilláit, a férfiak büszke horkantásait s csakis a kerekek surrogására figyelek, anélkül, hogy érdekelne, milyen irányba haladunk?”

Facsigával ezen a reggelen csodálatos dolog történt: beolvasott magának.

Ruganyos Őzike alakja mellett suhant el a troli. Következett a végállomás. - Foglalj helyet, Facsiga. Helyezd magad kényelembe - kérleli vigyorogva Unalmas, akit senki sem vesz komolyan. Balkáni viszonylatban a leggyengébb bemondásokat ő gyártja. Sovány vigyorokat kap értük. Facsiga mosolyog. Nem akarja elrontani Unalmas reggeli jókedvét.

- Ki vagyok én? - kérdezi Facsiga a fiúktól, mielőtt nekilát a melónak. Kenyérdagasztó gépeket szerelnek, sok baj nincs velük, csak a tesztaforgató késeket kell pontosan beállítaniuk.

Púpos Vöcsök magas székén ül, éket reszel.

Löttyi egy sor fogaskereket vizsgál. Közben egy nagyon régi viccel szórakoztatja Röhögő Relét és Fércest.

Facsiga két, majdnem kész kenyérdagasztó gép között áll Tisztafej mellett. Nemsokára beindítják a gépeket.

- Nocsak, semmi bámulás! Semmi szemkerekítés és semmi vállrángatás! Azt kérdeztem, híresek, hogy én... Szóval én: ki vagyok?

Tulajdonképpen Tisztafejnek szánta a kérdést. A csoport legnagyobb gondolkodójának.

- Háháhú! Háháhú! - röhög egészséges hangoskodással Relé, miközben közelebb lép Facsigához, és tapogatni kezdi annak „báránylejtét”.

- Kinövi - biztatja Röhögő Relé a társaságot. Tenyerét végigtáncoltatja Facsiga fekete fűrtjein. Aztán menekül.

Röhögő Relé két jó tulajdonságáért kapta a nevét. Állandóan vigyorog vagy vigyorogtat. És ért a rádiószereléshez. Utóbbi tudománya miatt keresztnevét, a Renét, Relévé módosították a gyáriak. Akik az estiben franciát is tanulnak, Rölének szólítják. Teljes neve: Röhögő Rölé, a Giliszta.

A névadás egy idő óta nagy divat a gépgyárban. Mindenki kap valamilyen jelzős nevet. Különösen a falusiakat keresztelik át gyorsan. Pedig ők a legtöbbször olyan furcsa nevet hoznak magukkal város közeli falujukból, hogy az tiszta röhej. A gyárban Családosnak ismert lányos képű marós például személyazonosságijában János Péter volt, de hogy melyik a sokágú János családban a Péterek közül, azt a Klári Pista irányító név mutatta.

- Hogy vannak a gyerekek? - érdeklődött Röhögő Relé a tavaszi influenzajárványkor, és az aggódástól észrevehetően remegett a hangja.

- Milyen gyerekek? - kérdezte Családos, mit sem sejtve a küszöbön álló röhögő-szünetből, amelyre a csoport kis kuncogásokkal és torokköszörülésekkel készült.

- A János, a Jancsika... Meg a Peti, az aranyos. És a pici, a Pistici. És a Klárika, a bomba bébi. Vagy ti Khalikának becézitek?

- Hagyjon már - mondta fenyegetően a vörösödő fiú, és máskor messze elkerülte a szerelőket.

- Gondban van Családos. Nem csoda. Nagy a családja, és közel már a Keresztelő. Ki ad nekik majd egy becsületes vezetéknevet? Háháhá! Háháhu! - Röhögő Relé néhány megjátszott fuldoklást küldött a marós után.

S ha éppen nem volt más, ezen is lehetett vidulni.

Facsiga nagyon régen kaphatta a nevét, senki sem tudja már, hogy milyen alkalomból.

- Te Facsiga vagy, és kész - mondja Lötyi, akinek sohasem volt kenye a problémázás.

- Az fix! - erősíti meg Fiksz. Ő ugyanis ehhez ért a leginkább.

- Csiga vagy, édesapám! Mégpedig fából... Valami puhaféléből - okoskodik Férces, miközben sűrűn pillogtat a műhelykijárat felé. Szerinte az őszinte embernek ügyelnie kell minden apróságra. Például tudnia kell idejében lelépni.

- Naaa!... - hessegeti el Facsiga a sértést. - Ül le a manduládra, Férces! Mondd csak, ütött el már téged kenyérdagasztó gép?

- Nem én ... a nők mondják - folytatja Férces, és csodálkozik, mert Facsiga még semmit sem vágott hozzá.

Különben a Facsiga neve valamennyiüket egy régi pörgethető játékra emlékeztette, amelynek a fejébe egy szöget vernek, és korbáccsal ütik, sokáig forog, sohasem hibásodik meg, szédültes és megnyugtató. Órákig lehet bámulni ezt a játékot.

- Álljon meg a menet! - emeli föl a kezét Tisztafej. - Ez az ember komolyan beszélt! - Hirtelen elkomolyodik. Mint aki felíratos táblát visz. Kijelentése bekeretezésre kívánczik. Így:

Tisztafej mutatóujjával keretet rajzol a levegőbe. És egy képzelt rúdon magasba emeli a táblát. Erre beáll a totális csönd. A generálfehér, amely rendszerint csak Tisztafej tiszteletére születik. Facsiga végre elmondhatja, mi történt vele a buszban.

Röhögő Relé háháhúzik egy sort.

Lötyi sajnálja az elmaradt átszállót a kalauz lilapacnis képéről. Szerinte megérdemelte volna.

Púpos Vöcsök megpróbálja megoldani a Facsiga agyában keletkezett csomót.

- Ha nem akarod, hogy akárki úrnak vagy elvtársnak szólítson, akkor legyél egyszerűen csak Ön. Mégpedig nagy Ő-vel.

- Az fix - mondja Fiksz.

És Röhögő Relé újra háháhúzik.

- Szálljatok le róla - komolyodik el ismét Tisztafej.

De nem folytathatja, mert a hangosbemondón a diszpécserhez hívják. Lötyit is magával viszi alkatrészeket kunyerálni a gépműhelyből.

Szó nélkül elnapolják Facsiga baját.

Facsiga belefekszik a munkába. Ez úgy sikerül neki, hogy kenyérdagasztó gépeket rángat a próbapadra.

Tisztafej szerelőcsoport-vezetői minőségében órányit sétál az irodákban. A séták szünetében pihenésként veszekszik egy kicsit. Anyagért, jobb órabérért, munkáért.

Miután visszatér a bádoglemezzel borított munkaasztal mellé, nagy sóhajtással összehívja a tagokat röp-munkamegbeszélésre.

- Nyugalom! Van meló dögivel. Lesz hozzá anyag is. És van egy szép és minden valószínűség szerint hasznos kiszállásunk, amely kötelező... - jelenti be cseppet sem lefedve.

- Háháhú! - vidámodik Relé. - Én nemrég voltam... Most más következik...

- Az asszony... - nyögi Lötyi fájdalmas képpel.

- Nincs kire hagynom a gyermeket. Anyám sajnos beteg - sápítozik Férces.

- Valamelyiketeknek úgyis velem kell jönnie - erélyeskedik Tisztafej. Mindnyájan Facsigára néznek.

- Rendben van - nyugszik bele meglepően gyorsan Facsiga, pedig a csoportban ő tartja a kiszállási rekordot. - Nálunk már csak így megy ez! Mondhatom, gyönyörű egy társaság vagytok - legyint keserűen, mint aki megbánta gyors elhatározását.

- Nem baj, Facsiga! - vigasztalja Púpos Vöcsök. - Van egy söröd! Komolyan mondom, megérdemled.

- Megkapja! És kap hozzá egy egész bárányfejet... - ficánkol a jókedv Fércesben, aki rekord-gyorsasággal feledkezik meg beteg édesanyjáról.

- Ácsi! - ordítja el magát Facsiga. Látják rajta, hogy feltalálta a spanyolviaszt.

- Drágalátosak, hát tudjátok meg, rájöttem. Szóval rájöttem, hogy én... Emberek! És ez biztos... Igen, én *valaki* vagyok! Nahát!

- Tehát abban maradtunk, hogy Facsiga jön velem?! - kérdezi fenyegetően Tisztafej.

A társaság „hátperszézik”, söröket emleget és azt, hogy *valaki* már elvállalta.

- Helyes - jelenti ki a főnök, láthatatlan szájdölkét elégedett mosollyal simogatva. - Akkor most elárulhatom nektek, drága cukorpajtikáim, hogy mi ketten, tehát jómagam és Facsiga, az egyik tengerparti kenyérgyárba megyünk...

Ekkora döbbenetet csak fizetősosztás után látni a szereldében.

- ...Ti pedig itthon lucskosra sírhatjátok a függönyöket! Miközben úgy, de úgy vártok, hogy visszatérjünk e vakációnak is beillő kiruccanásról, mint a szűz leány katonavőlegényét.

- Háhh... - kezdi Röhögő Relé, de a vidámság nagy része benne reked.

Mindnyájan le vannak forrázva.

- Látod, Facsiga! - szólal meg a temetői csendben Púpos Vöcsök. - Ezt nevezik mázlinak!

Aztán rendre elismerik, hogy Tisztafejre fényes jövő vár, mesterien átverte a társaságot.

3.

A Kozmetikai Cikkek Gyárában főleg illatos kenőcsöket és egyfajta, rózsaszínű fogkrémet állítanak elő, futószalagon. Ruganyos Őzike a szalag legvégén áll, címkét ragaszt az ízlésesen csomagolt, kiváló termékre. A címkén felváltva Greta Garbo és Bette Davis arca látható - mindkettő félig lehunytt szemmel -, aszerint, hogy a kenőcsöket és krémeket milyen égtájak felé irányítja a kereskedelmi osztály. A filmszínésznők selyempuha arcbőrét egy filigrán úri-asszony finom ujjai tapintják. A gyárban mindenki tudja, hogy ennek a különben kifogástalan kéznek semmi köze az említett sztárokhoz. Ilyen törekény, érzéki kezét csakis a háború előtti francia regények leírásai alapján lehet elképzelni. Csak kevesen tudják, hogy a címkét rajzoló Talpig Tóni, aki azon kívül, hogy agglegény, menthetetlenül és véglegesen úriember - kézcsókjai például utánózhatatlanul előkelőek, és Trafik Mancikájára iránti hódolata végtelen -, határtalan hálája apró jeleként örököltette meg Mancikájára keskeny kezét, közepesen hosszú, vékony ujjait és türelmes munkával kihegyezett vérvörös körmét a sztárok képén. A csinos öreglány rendszeresen szentgyörgyi cigarettákat tartalékol számára és megbocsátó mosollyal, utánózhatatlanul előkelően fogadta Tóni kézcsókjait. Karádi Katalint is javasolta az illatos kenőcsökkel tele, rózsaszínű téglék címkéjére. A Tolnai Világlapjából vágta ki azt a képet, amelyen a művésznő félig leeresztett, ólomsúlyú szemhéjakkal olyan nagyfokú nőiességet kifejezve maradt az utókorra, hogy hasonlót ma hiába keresne az ember, véletlenül sem talál. Trafik Mancikájának szerint kortársai, a mostani nők rohamos léptekkel haladnak a férfiasodás felé.

Ruganyos Őzike az öntudatos lányok közé tartozik, akik rendszeresen felkeresik a munkahelyüket. A megszokáson túl, amely mágnesként vonzza a gyárba, roppant érdekli Őzikét a címke rajzába merevített nagyfokú nőiesség, tetszik neki a művésznők szabályos profilja, időnként utánózni próbálja arckifejezésüket, szemredőnyeit óvatosan lefelé tornásztatva várja, hogy kiüljön arcára a báj. A címkék ilyenkor egy kicsit ferde életet kezdenek az illatos kenőcsökkel teli tégléken. A film sztárok bársonytekintete így minden valószínűség szerint elsiklik majd a kedves vevőközönség feje fölött, s kevésbé vagy egyáltalán nem alkalmas arra, hogy kereskedelmi hasznot hajtson. Minden kis elferdülés a Kozmetikai Cikkek Gyárában a szakmában kivívott tekintélyét rombolja. Ez tűrhetetlen, és egyáltalán nem szabad előfordulnia.

- Ruganyos elvtársnő! Mi van magával?! - kérdezi Emeletes Mancikájának, a mester. Felindultságában mindig gödényhangja van. Erről persze nem tehet. És arról sem, hogy gödényhangja tele van szigorú meggyőződésből fakadó szemrehányásokkal. Akik évek óta dolgoznak a futószalag mellett, tudják, hogy mindenkinél előbb volt itt Emeletes Mancikájának, és vele együtt a szigorú meggyőződés. Szerették őt terhes örökségként kezelni.

- Hagyja a francba a melankólikát - folytatta Emeletes Mancikájának, és dőlt belőle a szigorúság. - Álmódásokra most nincs időnk. Ez nem az a világ... Magára sem vár a futószalag. Nem várhat senkire, mert lemaradunk a plánnal. De éppen most nem maradhatunk le! Mert versenyben vagyunk! És az igazgató elvtárs is megmondta...

Hogy mit mondott az igazgató, azt Emeletes Mancikájának már annyiszor, de annyiszor elrebegette, elsóhajtotta, elordította, hogy a legnagyobb jóindulattal sem lehet már ráfigyelni. Az emberek minden nap pontosan bejártak a futószalag mellé és vidáman dolgoztak. De amikor a mester nő szigorú hangján, a gyári vezetékes rádió hangszóróihoz hasonló erővel az „igazgató elvtárs megmondta” énekelte az egyre jobb minőségű kenőcsök változatlan illatú levegőjébe, a munkásnők apró sóhajtasokkal kikapcsoltak, és a súlytalansági állapothoz hasonló semmiben lebegést, meg a tökéletesen nyugodt csöndet forszírozták. A tévét kapcsolják ki ilyenformán az emberek.

Ruganyos Őzike minden figyelmeztetésre öntudatosan összerezzent, és szerény képességeihez mértén megbánást mutatott.

De az álmodozásról nem tudott leszokni.

Otthon, a tükör előtt újra és újra megpróbálta leutánozni nagy G. G. és B. D. arckifejezését, szépnek álmodta magát, és még inkább hitte, hogy egyszer majd előkelő úriemberek versengenek egy-egy pillantásáért. És akkor ő majd választ közülük egyet. Szép álom volt. Hagyta, hogy a képzeletéből mohón felburjánzó különös világ elbódítsa, hogy alig érezhetően elszédítse, mint egy előkelő márkájú pezsgő, vagy mint valamely fokozatosan felgyorsuló tánc, amely olyan csodálatos és olyan sodró erejű, hogy minden bizonnyal kiragadná őt - ha hagynák - a szürke mindennapok megunt világából. „Istenem, ha egyszer, ha legalább egyszer végigtáncolhatnék egy ilyen táncot! Ha csak egyszer, egyetlenegyszer kinevethetném az utánam erőlködő forgását! - Még! Még! Még akarom! - ijeszteném a sodrást sipító hangon, és a bámulókat is megleckéztetném, mert bámulóból mindenütt annyi van, amennyi a fűszál: olyat mutatok majd nekik, amilyent még sohasem láttak, nem is láthattak, mert ilyen tánc nem volt soha még!”

Ruganyos Őzike formás fejében színes szappanbuborékok módjára nyüzsögtek a gondolatok. Néha maga is rájött, hogy valami baj van vele. Nem volt tisztában önmagával, nem nagyon tudta, hogy tulajdonképpen mit akar. Bár néhányszor már azon kapta magát, hogy élete értelmén gondolkodik. Ilyenkor aztán vagy semmivé pukkantak fejében a gondolatok, vagy mint gombvarráskor a hosszú cérna, úgy összezsomózódtak, hogy sehogy sem tudta kibogozni. Jobb híján kiegyezett önmagával abban, hogy akar valamit az élettől. Ezt a valamit másnak nevezte. Mást akart a hétköznapoktól, a gyártól, a szerelemtől, a hajnali ébredésektől, tavasszal a rügyektől, nyáron a madaraktól. Ősszel a nyílzáporhoz hasonló eső és a sáros utcák zavarták, télen kevesellte a napsugarat, sokallta a hideget. Szeretett volna minél több mosolyt, feléje fénylő szemet, tüzet, ujjongást, egyből megértést és hódolatos tiszteletet. Elégedetlen volt a körülötte lévő emberekkel, mert kevesellte a személyének szóló figyelmüket, mert nem voltak hajlandók meglátni benne a többre érdemes lányt.

Ezért aztán Ruganyos Őzike duzzogással töltötte napjait.

Minden nap pontosan megjelent a munkahelyén és túlteljesítette a tervet. A különböző kifogástalan minőségű kozmetikai cikkekre rendre fölkerült a filmsztárok figyelemreméltó arcképe. A címkéken ezenkívül volt egy lángnyelvet utánzó betűkből kialakított halvány felirat:

Ezt a feliratot az államosítás utáni első napokban az új igazgató kérésére lelkes sietséggel rajzolta Talpig Tóni. Gyors munkája jó alapot teremtett kettőjük további együttműködéséhez. A felirat és Tóni kissé megfakult ugyan, de a gyár szépen fejlődött. Jöttek a nagy változások. Az igazgató és Tóni maradt. Persze, a fejlődés állandóan változtatásokat követel, és ezek a változtatások Emeletes Mancit, Tónit és a takarítónőket éppen úgy érhetik, mint a lángnyelves feliratot. Különben Tóni már régóta megálmodta és megrajzolta a gyár nevének rövidített változatát. Virágokkal keretezett, kígyózó arabella betűkből, sokféle pasztellszínből, rengeteg változatban. A legfrissebbet asztala üveglapja alá csúsztotta közszemlére, minden eshetőségre készen. Talpig Tóni ugyanis megtanulta, hogy a mának éljen, és a jövőnek dolgozzék. Aki nagyon akarta, a következőket olvashatta ki a díszpompás feliratról: Völá Koci. Vagyis így:

A bizalmas érdeklődő előtt Talpig Tóni pillanatok alatt egységes és tökéletes kompozíciót alkotott az előkészített feliratról, és például Greta Garbo képéből.

- Hát nem ez az, amit követel tőlünk az idők szava? - néz az érdeklődő szemébe diadalittasan Tóni, és szent esküként hangzanak közérdeklődésre áhító szavai: - Betörünk... Ez reklám... bármelyik külföldi piacra betörünk vele. Jönnek már, jönnek a nagy változások!

És jöttek a változások. Emberek jöttek, mások eltűntek, mindenkinek jutott az újdonságokból. Talpig Tóni, mint rendesen, maradt. Sőt gondoskodtak róla, hogy közelebb legyen a termeléshez. A takarító személyzet vezetésével bízták meg. De mert a takarítóasszonyokat már egy előző átszervezéskor felszippantotta a termelő részleg - vezetésük nem kívánt különösebb munkát. Ami pedig a takarítást illeti, ezt a gyári munkásnők végezték felváltva. Tóni feliratos táblákat készített, időnként átfestette a falíújságot, folyó reklámügyeket oldott meg és a jövőre készült.

A Vörös Láng Kozmetikai Cikkek Gyárában, a futószalag mellett nem cserélgették az embereket, de nem olyan időket éltünk, hogy változtatások nélkül dolgozhattak volna, ezért időnként más és más volt a kenőcsök színe, a téglék alakja és mérete, a kupakok formája. Ezen kívül a szalag sebességén is gyakran változtattak.

És Ruganyos Őzike mégsem volt egészen boldog. Egyszer fiatal riporter járt a gyárban.

- Az elvtársnőt hogy hívják? - szólította meg Őzikét mosolygósan. Őzike még folyóiratokból sem ismerhette Greta Garbót és Karádi Katalint, most mégis egyetlen pillantás szűkre szabott keretében Karádi Katalin II-nek, Greta Garbónak vagy Bette Davisnek akart látszani. Aztán, éppen amikor elrebegette volna a nevét, Emeletes Mancsi, az energikus mesternő jelent meg a színen, és kegyetlen mozdulattal leintette:

- Ne őt kérdezze, riporter elvtárs! Vannak nálunk politikailag fejlettebb dolgozók is! - csattogta a mindig vonalas Emeletes Mancsi, és igyekezett eltéríteni az életet hüen (vagy megközelítőleg hüen) tükrözni óhajtó fiatal riporter figyelmét Lázás Tevékenységné, született Lelkes Lujza irányába.

- Tudja - bűgta bizalmasan a mesterasszony -, ezzel a lánnyal problémáink vannak. Nézze, hogyan öltözködik... És különben is, Lujzácska már várja önt.

A riporter még egyszer végigmérte Ruganyos Őzikét, de úgy, hogy hetekkel utána is találgatták a gyárban: mini munkaköpenyét, avagy hosszú combját csodálta. Kideríthetetlen maradt továbbá, hogy miféle erő, felsőbb utasítások vonzották vissza a fiatalembert, miután Lelkes Lujza legújabb nyilatkozatát fölszedte, lejegyezte és aláhúzta. A nyilatkozat különben így hangzott:

„Nagyjelentőségű eseményről lévén szó, meg kell mondanom, hogy szerintem is igenelhető, teljes mértékben elfogadható és véghezvihető intézkedésektől van szó, amelyek kifejezik a gondoskodást és teljesen új, mondhatni beláthatatlan utat nyitnak a jövőbe. Mi és azok, akiktől a termelés sorsa függ, tudjuk, hogy ezen az úton haladva milyen nagyszerű feladatok várnak ránk, úgy a mutatók túlszárnyalása terén, mint más tereken. Eddig is minden erőnkkel igyekeztünk. A továbbiakban is minden erőnkkel igyekezni fogunk, hogy maradéktalanul teljesítsük ígéreteinket Gyárunk dolgozói nevében egy emberként vállalom, hogy mindent megteszünk. Alig várom, hogy felolvassák a dokumentumot (sajnos a sajtó behatolásával nálunk egy kis nehézség van, mert elfelejtettünk előfizetni), hogy lássuk miről is van szó, utána vállalom, hogy bővebben hozzászóllok, mert most csak első benyomásaimat kívántam a széles közvélemény elé tárni.”

- Ez egy nagyon rendes asszony - hangsúlyozta Emeletes Mancsi -, rendkívül aktív és formálható káder. Kenyérre lehet kenni! - Csodálkozott, hogy a riporter nem kér többet belőle, hanem sietős búcsút vesz és elviharzik a szalag végénél dolgozó Ruganyos Őzikéhez, akit az ifjúság szép képviselőjeként feltétlenül meg akar szólaltatni a rendkívüli összeállításban. Legalábbis ezt nyilatkozta a nyomába loholó Emeletes Mancinak, akit még ő sem tudott lerázni.

- Mi a véleménye az új törvényről? - kérdezte a sietős riporter, és gyorsan írni kezdett jegyzetfüzetébe. Őzike kipirult a nem várt kitüntetéstől. - Milyen törvényről? - csodálkozott illedelmesen, mert azt hitte, hogy a fiatalember moziba hívja. A riporter nyájasan elmagyarázta, hogy aznap milyen rendkívül fontos törvény látott napvilágot, s ehhez kíván ő friss visszhangot gyűjteni.

- Ó szóval szeret egyénileg kirándulni a hegyekbe - rebegte Őzike, mert Emeletes Mancsi zivataros tekintetét és a visszhanggyűjtés fogalmát összekeverte, összezavarta alantasan csüngő, összevissza úszkáló gondolataiban.

- A törvényről nyilatkozzék - dörögte a mesternő.

Ruganyos Őzike ide-oda kapkodta tekintetét. A jóképű és megnyerő mosolyú fiatalember mögött Emeletes Mancsi sötét felhőként terpeszkedett. A futószalag végén a rózsaszínű tégelyek címke után áhítóztak.

- Nem ismerem - vallotta be töredelmesen, és a fenébe kívánta a mesternőt, amiért a kellemesnek induló beszélgetést durván megszakította.

A riporter szüntelenül írt valamit a jegyzetfüzetébe, hümmögött, a tervről kérdezte Őzikét, majd a minőségről, és újra hümmögött. És miközben sebesen rótt a sorokat jegyzetfüzetébe, alaposan szemügyre vette a lányt.

- Igen! - mondta a végén gondterhelten, ahogyan az orvosok szokták receptírás előtt.

- De meg fog majd ismerni... legközelebb, amikor erre jár?... - hebegte Őzike, és úgy érezte, előtte áll az a férfiú, akivel nagyon szívesen elmenne a moziba.

- Persze, persze - mondta a riporter közömbösen, mert Emeletes Manci fenyegető jelenlétében mást nem tehetett. Az, hogy moziba hívja Őzikét, különben meg sem fordult a fejében.

Másnap a helyi lapban egész oldalas összeállítás jelent meg azokból a nyilatkozatokból, amelyekben a dolgozók helyeselték az új törvényt, és lelkesen vállalták, hogy életbe ültetik minden előírását. A Kozmetikai Cikkek Gyárának dolgozói nevében Ruganyos Őzike nyilatkozott. Kereken tíz sorban. Törvényeink alapos ismeretének szükségességére hívta fel az olvasók figyelmét.

Emeletes Manci meglobogtatta az újságot.

- Rövid a munkaköponyeged - mondta sajnálkozva, de sziklaszilárdan. - Ha csak valamivel hosszabb volna, még a faliújságra is felkerülhetne a cikked... Nagy Kormorán elvtárs személyesen elolvasta...

Emeletes Manci is csak egy ember. Pillanatra ellágyult tekintete végigsiklott a futószalag mentén, valahol a végtelenben rátalált kedves emberére. Gondolatban megcirógatta markáns arcát, és köszönetképpen további jó munkát, jó egészséget kívánt neki. Természetesen az egész munkaközösség nevében.

4.

Fizetés napján Tisztafej búcsúvacsorára hívta a csoportot az üzemi klubba.

- Megiszunk egy pohár sört és elénekelünk fejenként egy-egy indulót azok tiszteletére, akik holnap hosszú útra kelnek. Akik a messze idegenbe távoznak, hogy csoportunk hírnevét öregbítsék. Akik áldozatos és nehéz munkával kijavítják mindazokat a hibákat, amelyeket mások hanyagsága okozott általában kifogástalan minőségű termékeinken...

- Az fix! - igenelt bátran Fiksz, és mérgében azzal okozott némi „örömet” a második váltásnak, hogy a satuk karját vastagon bekente gépzsírral. - És megiszunk még egy pohárral - folytatta mosolyogva Tisztafej -, mindazok egészségére, akik a kiszállásra távozők helyett is dolgoznak, itt az öreg nevelében. Megiszunk egy pohárral... Együtt...

- Háháhu! Háháhuhu! Mindnyájan! Mindnyájan a csoportvezető vendégei vagyunk! - lelkesedik Röhögő Relé.

- Még nem fejeztem be! - szigorítja hangját Tisztafej. - Tisztelt kebelbarátaim! Közlöm veletek, hogy ma ünnepélyes, keretek között prémiumosztás lesz, ami ugyancsak a klubban kerül lebonyolításra, ugyanakkor...

- De nekem feleségem van - siránkozik Lötyi. Hangját elnyomja az egészséges közvélemény ujjongása.

- Ugyanakkor megalakítjuk a PIPOF Egyesületet. Belépési díj tíz lej. Kilépés száz. Tagsági díj tetszés szerint!

- Miiit?! - pattan föl a munkaasztaltól Férces, akinek már régóta gyanús minden pénzügy, véleményét pedig mind a csoporton belül, mind a csoporton kívül akármikor és akárhol gátlástalanul kimondja.

- Fiúk! - kezdi Púpos Vöcsök belepirulva. - A Pirospozsgás Fiúk Egyesületének ötlete tulajdonképpen tőlem származik. Szeretném, ha... izé... szóval, szeretném, ha beleegyeznének...

Facsiga siet a segítségére:

- Mert ettől függ a csoport homogenitása és más egyebek...

- Tényleg! Mégpedig nagy F-fel! - bizonykodik sietősen Fiksz, pedig azt sem tudja, miről van szó.

Később az indítványt egyhangúlag elfogadják. Aztán a belépési díjat és a havi tagságit kevesellve Lötyit gyötrik, hogy már most kérje kilépését, és pengesse le a százast, ugyanis huszonöt sörös, könnyes búcsúztatót kívánnak rendezni a tiszteletére.

Lötyi nem sajnálja a pénzt, de kitart a társaság mellett. - Gyerekek! Könyörgöm, jöjjenek a csajok is...

- Mi van, édesapám? Unod a feleséged?! Rajtunk akarod megspórolni a szórakoztatását?! Hát ez nem fog neked menni, pajtás!

- Sajnos, ez így igaz. - Facsiga fájdalmas képpel megállapítja: - Tiltja az alapszabályzat!

De Lötyi nem hagyja magát.

- Vegyétek tudomásul: megnősítlek benneteket! Ne lássam többé a mellképemet az élenjárók tiszteletlábláján, ha nem így lesz!

Lötyi hirtelen eskütételre nyújtja a karját. A gyárudvaron ropogós nyári zápor poroz, színes buborékokban rohan az esőlé a kanális felé. Röhögő Relé asztalnyi bádoglemezből egészséges dörrenéseket csal elő.

Az egész olyan, mint egy színjáték. Amikor azt játsszák a színpadon, hogy megfogon a félelmetes átok...

Tisztafej és Facsiga vidáman készülnek az útra. Gondolataik az élet értelmes oldalait pásztázzák. Tele vannak ragyogó tervekkel, amelyek között elsőként az áll, hogy megtanítják mőresre a gépgyilkoló kenyérgyáriakat. Kiszerelik és átszerelik a gépeket, és megmutatják nekik, hogy ők már otthon minden egyes dagasztógépbe beleszerelték kifinomult lelkük egy-egy darabkáját. És legjobb tudásukat adták, hogy a fogaskerekek hibátlanul forogjanak, a kések érzéssel keverjék-kavarják és dagasszák a kenyértésztát. Jobban és gyorsabban, mint azt egykor azok a nagy fenekű, csupaszín falusi asszonyok tették. Kimutatják, hogy a szívtelen karbantartók szívtelenek, a gyár vezetősége pedig hanyag, mert nem ellenőrzi idejében, hogy szigorúan betartják-e az üzemeltetési előírásokat. Bebizonyítják, hogy a szállítás és beszerelés közben keletkezett apró hibákat a kenyérgyáriak felfűjják, igazságtalanul eltúlozzák, s ezzel törvénytelenül és alaptalanul igazolják tervleamaradásukat.

A csoport (még mielőtt besörözött volna) elhatározta, hogy küldöttei révén - tűzön-vízen át megvédi a gyár becsületét.

A klubban már tudtak elhatározásukról. A klub igazgatója takaros beszédben sok szerencsét kívánt bátor és fényes vállalkozásukhoz. A főmérnök játszott velük egy dominópartit. Egy kezdeményezőképeségével tüntető szakszervezeti vezető a csoport tagjainak jelenlétében utasította a szerelőműhely szakszervezeti csoportfelelőst, hogy már másnapról tábla álljon a kiküldetésben dolgozók munkahelye fölött a következő szöveggel:

*Gondolatban velünk vannak,
- Tőlünk ugyan kicsit távol -
Jó hírnevünkért izzadnak,
Munkájuk mond jót a gyárról!*

Alatta egész apró betűkkel megjegyzés: A köszöntésükre írt további tizenegy versszakot az érdeklődők megtalálják a faliújságon.

A búcsúvacsora hajnalig tartott. A két hőst szolid küldöttség kísérte az állomásra, ahol feltűnést nem kerülve, meleg baráti ölelésekkel engedték őket hosszú, viszontagságos útjukra.

Facsiga nem szerette a vonatozást. Untatta a robogás, nem tudta, időközben mihez kezdjen magával. Minden úton újra és újra megállapította, hogy végtagjai az átlagosnál hosszabbak, az utazófülkében képtelen kinyújtózni, minden porcikája elzsibbad a tétlenségtől.

Tisztafej viszont úgy ült a vonat ablakában, mint más ember a tévé képernyője előtt. Learatott búzaföldek, üde zöld kukoricatáblák, tikkadt rétek és csendes falvak sorjázta a vonat ablaka előtt. Valahonnan kávébarna patak csörgedezett a töltés mellé, dolgos récék kutatták vizét. Odébb katonák álltak sorban a vágány mellett. Szomorú csodálkozást olvasott ki a szemükből. Valószínűleg nem erre a vonatra vártak, hanem arra, amelyik egyszer majd hazaviszi őket, és amelynek előrobogására visszaváltoznak hétköznapi emberekké, a tökéletes szabadság valamikori megtalálásának reményében.

- Szeretem a vonatokat - mesélte Tisztafej. - Az ember utazás közben tájékozódhat olyan országos ügyekben, mint például a mezőgazdaság. Olvasom a szöveget az újságban, hogy sietni kell ám a betakarítással. Ugyanakkor a falvakban is olvasnak újságot, és szorgalmasan

dolgoznak. Jó ezt tudni. És ezek után kellemes a szemlélődés. Nem tudom, te hogy vagy ezzel, kedves barátom, Facsiga. Engem megnyugtat minden bőséges nyár.

Facsiga türelmesen hallgatta Tisztafej ilyen és hasonló szövegeit. Mindenkor, mindenkit türelmesen végighallgatott. Véleménye szerint az emberek általában nem beszélnek zöldségeket. Olykor ugyan akárkivel előfordul, hogy zöldségeket beszél. De azért talán, mert fáj az emberekben valami. Azért nyomják szüntelenül a szöveget, beszélnek néha órákon át fáradhatatlanul, és ismételnék sok mindent, mindaddig, amíg valahogyan egyszer csak megkönnyebbülnek megnevezhetetlen gyötrelmeiktől. A szavak kényszerből fakadnak, akár a póknál a hálósövés. A pók, ha beszélni tudna, bizonyára nem szöve hálót, nem volna hozzá anyagi anyaga, kibeszelné magából hálóját fényes szálat; szavakkal bódítaná el zsákmányát, és csinos szórakozásokon pihenné ki fáradalmait. „Hagyni kell az embereket beszélni - gondolta Facsiga -, különben sohasem lesz békesség a Földön. Mindenkinek annyit kell összebeszélnie, amennyi elég ahhoz, hogy beszéde ágyán kényelmesen megpihenjen. Szólni kell a bőbeszédűt, aki nyilvánvalóan azért beszél sokat, mert nehezen leli nyugodalmát.”

Különben Facsiga sohasem tudta, hogy szükségű csoportvezetője mikor beszél komolyan. Tisztafej a vicceket is komolyan mondta, és szenvtelen arccal nyugtázta a társaság őszinte hahotáit.

Sokáig utaztak. Hegyeken át, sziklás völgyek fölött, sűrű fenyvesekben, energiával teli tiszta vizek partján.

Az utazófülkében egymást váltogatták az emberek. Akik rövidebb-hosszabb időre beültek a két fiatalember mellé, a bizalom légkörében rendre megnyíltak, elmesélték életük egyik-másik epizódját, aztán mint aki tehertől szabadul, valamelyik állomáson könnyedén leléptek a vonatról és eltűntek a várótermekben, ahol az utasok és sóhajok pállott szagát, meg a találkozások öröme után már könnyebben elviselték.

Ők ketten pedig jól szórakoztak a különös történeteken, és sokféle hasznos információt szereztek. Megtudták, hogy a vasútvonal melletti gyárakban kitűnő az anyagellátás, a különböző szerszámgépek olajozottan működnek, sokféle hasznos alkatrész készül a dolgozók keze munkája nyomán, többnyire határidő előtt. Sűrű erdőkből sűrűbb erdőbe tartó favágók mesélték, hogy az utóbbi időben megsaporodtak a szelíd pófájú farkasok a hegyekben, hogy a cammogó barna medvékre is ráférne már a ritkítás, mert egyre kevesebb málnát hagynak maguk után, még a nehezen megközelíthető vízmosásos sziklavölgyeket is leszüretelik, alig marad valami kivitelre. Nagy marhaszaporulatról számolt be egy tájékozott falusi bácsi, aki városba került fiát látogatta meg, és hazafelé tartott egész életére szóló élményekkel, valamint két bőrönd hús- és másféle konzervekkel megpakolva. Igen tetszett mindkét utasunknak az a néhány, a Dekameront is elhomályosító, sikamlós történet, ami a szerelem minden gátat elsöprő dúlásáról, nyughatatlanságra kárhoztatott szívek vad háborújáról szólt, s amelynek lecsillapítása nem kis gondot okozott a különböző, de az utóbbi időben sokféle szempontból is megszilárdult munka- és másféle közösségeknek, amelyek időt és megértést nem kímélve, végül is kivívták maguknak a sikert.

Bőbeszédűségét vidámságával alig leplező szabadságos katona a menyasszonyáról áradozott. A vonaton ismerte meg, éppen kilenc nappal ezelőtt. Először csak nézte, nézte a lányt.

- Nézem, nézem... Hát szeretem! - mesélte a katona, és látszott rajta, hogy élmény volt számára a felfedezés. Tisztafej és Facsiga biztosították, hogy elhiszik neki, nem tágíthatott a lány mellől, el kellett kísérnie, akárhova is ment az a lány. A történet egészen helyesen alakult, mert a lány a szülőfalujába igyekezett, ahol mosolygós almák érlelődtek csendben titkolózva. A leendő após éppen betonjárdát öntött háza elé és megengedte a fiataloknak, hogy

segítsenek munkájában. A hosszú tornácon mézzel terhes kaptárokból dolgozó méhek forgolódtak, zúgásuk akár a plattenre került nagy fazék vízé, amikor éppen megkívánja a puliszkalasztet. Hamarosan elkészültek a járdával, és a szülők rögtön beleegyeztek a házasságba. Ősszel tartják a lakodalmat, amikor a fiú végez a katonasággal. Körtepálinkát ittak az egyezségre. Olyan az, mint az illatos, víztiszta olaj. A katona sorjában rálehel az utasokra, hogy a körtepálinka minőségét illetően eloszlassa esetleges kétségeiket. Aztán biztosította a hallgatóságot arról, hogy házassága nemcsak azért lesz szép és örök, mert régi vágya teljesült: ősszel kiköltözhét falura, hanem főleg azért, mert ezzel lehetővé válik számára az, hogy eddigi foglalkozását megváltoztathassa, aminek már most rendkívül örül, ugyanis unja a pincérséget és a focit. Unja, hogy állandóan pénzzel tömők, amit előtte és utólag is hajlongással és látványos gólokkal kell megszolgáltatnia. Mennyivel szebb és nemesebb munka például csinos rézputtonyból rézgálic-felhőt teríteni a hálás almafákra, és ládába segíteni a cseresznyét, hogy az asztalsima utakon mielőbb a városba jusson. És erőstüzű nyáron, a barnító melegben zümmögő traktoron behordani a bálákba préselt szalmát. Télen pedig villamos targoncával végigrobogni a tejszagú tehének között, szellőztetni a túlfűtött istállókat. Mindmegannyi szép feladat! Munka után pedig várja az embert a barátságosan meleg kultúrotthon...

A katona - saját bevallása szerint - rendszeresen olvasta az újságokat; megbecsülésre, munkasikerekre és megérdemelt pihenésre vágyott.

- Hát ilyenek ezek a mai fiatalok! - mondta dagadó mellel Tisztafej annak a hivatásos dédanyának, aki a katona helyébe ült.

- Bezzeg a mi időnkben - sopánkodott a nyanya és később azt is megemlítette, hogy az országos tárlatot kívánja megtekinteni a fővárosban. Most éppen oda utazik.

- Bezzeg a mi időnkben... Léhák voltunk és felületesek, tele voltunk bizonytalansággal, sűrűsödő homállyal és lusta ellágyulással. Akkor, kérem, gyakran tévedtünk ferde utakra. Életpályánkat illetően is válogatóságok voltak. Itt van példának az én esetem. Kisiparosné lettem, pedig becsületes munkásasszonnyá is válhattam volna. De a szerelem tabu volt, kérem. Mit tehettem, engedelmeskedtem a szívemnek, mert akkor már mindenképpen érett, tizenhat éves barna lány voltam. Aztán egyszer csak belesajdított szívembe a szerelem, szegény jó, jövődöbeli férjem ott állt csemegekereskedése ajtajában, és még semmiről sem tudott. A redőnyhúzó rúddal volt elfoglalva, éppen záráshoz készülődött, és olyan, de olyan szép és hosszúkás volt, hogy most is csak Greco alakjaihoz hasonlíthatom. Olyan különös volt, ahogyan a redőnyhúzó rudat igyekezett beleakasztani a redőny karikájába, most is hallom üzenetét: „Gyere, szívem, magasodjál velem”. Így biztatott már első találkozásunkon is. Igaz, mondhatott ő akármit, csemegeboltja olyannyira jó forgalmú volt, hogy hinnem kellett szavának. Ó, sok gyermeket szültem neki, és arra is gondoltam, mindeniket megtanítsam, hogy egészen másként éljen, mint mi és figyeljen az idők szavára, ne ragadjon meg a szülői ház keveset ígérő környékén, hanem távoli tájakon próbáljon szerencsét. Már sokan tudják rólam, hogy igen-igen jó szívem van. És ez igaz. Gyermekeim gyermekeinek is leginkább a jövőről mesélek, nem a múltból, amely elszomorít. Olvasom az újságokat, és úgy érzem, most hasznosabban, egyre hasznosabban élek. Nem, mint a mi időnkben...

Az öregasszony ekkor átadta a helyét a feltörekvő generáció egyik, folyosón csellengő nő-nemű tagjának, aki fiatal férjéhez igyekezett egy távoli munkatelepre, azzal a szándékkal, hogy látogatása maradandó emlékéül majd ikrekkel örvendeztetni meg a férjét. A fiatalasszony némi erőfőlösleget tartalékol a találkozásra, ezért önmagát pihentető hallgatásáért előre is bocsánatot kért. Facsigáéknak meg kellett elégedniük tehát azzal a néhány szemérmes kacsin-tással, amelyeket a fiatalasszony szerteszét szórt, simogató pillantásainak szüneteiben küldött feléjük.

Facsiga vackolódott a bársony ülésen. „Söröket” rendelt az étkezőkocsiból, ráérősen napilapokat olvasott, és érzéssel teli sóhajtásokat szerkesztett gyarapodó szívfájdalma nyilvánvaló eltitkolása céljából. Tisztafej azt hitte, hogy nyugtalan munkatársa az utazás fáradalmait vagy a vele szemben ülő fiatalasszony háziasan szétterülő bájait sokallja.

- Látod, Facsiga - szólt vigasztalóan -, ilyen az élet! S hogy megismerjük, hát szép csendesen átutazunk rajta. Természetesen nem az a fontos, hogy az úton volt egy melós, egy katona, egy öregasszony, egy csinoságát eltitkoló nő vagy bárki! A fontos csak az, amiért érdemes lesz egyszer megállni!

Tisztafej szüntelenül utazásuk céljára gondolt. Szerette volna minél előbb kivívni a munkasikereket és öregbíteni a gyár hírnevét.

Később Facsiga is pont erre gondolt. De aztán a fiatalasszony halmocskáit vizsgálva gondolatai Ruganyos Őzike irányába siklottak. Emlékeiben sikerült pontosan felidéznie imádottja karcsú alakját, hogy játékos kedvvel mindent megtegyen vele, amit gondolatban és vonaton szabad.

5.

Három órákor Ruganyos Őzikét a riporter várta a kapunál. Mosolygott, amikor a fiatalember azt kérdezte tőle, hogy hány százalékkal haladta túl napi munkatervét. A riporter tegezte a lányt, és mindenben megnyugtatóan közvetlen volt. De rámenős és hirtelen is, akár egy kiadós nyári zápor.

- Nem bánom, elkísérhetsz - mondta a lánynak. - Nálam majd főzhetsz kávé, és egyéb házas dolgokat is elvégezhetsz. Közben én majd figyelek rád. Ha nem túl hosszú, elmesélheted az életed. Általában elég türelmes hallgató vagyok...

Az úton munkájáról beszélt a riporter.

- Rengeteget utazom. Ismernem kell a városokat, az embereket. Úgy kell ismerni a gyárakat, az éttermeket, a kávézókat, ahogyan a gyerek ismeri a játszóteret. A pincéreket, a várótermeket, a vonatokat és az üzemvezetőket kell megismernem. Történeteket az emberekről, akik hasznos munkát végeznek a gyárakban és a földeken. Azokat, akik felszólalnak a gyűléseken, és szabad idejükben is keresik a hibák eredőit...

Ruganyos Őzike elbódult a szavak özönétől. Azt hitte, táncra kérték, belefeledkezett bájai ritmikus mozgásába, forrón ringott a lelke is.

Valami feloldotta benne a szokásként örökölt tiltakozást. Vészjelzőit, amelyek eddig még az illetlennek tartott dolgok megtörténe előtt riadóztatták őt, kikapcsolta. Kellemesnek találta a csevegést. Úgy érezte magát, mint aki meredek lépcsőn kapaszkodik fölfelé, de fáradtságot nem érez, mert tudja, hogy a lépcső végén olyan nagyszerű látvány vár majd reá, ami mindent, de mindent megér, és amiért érdemes áldozni.

Álmodozásából egy elhasznált díványon ébredt.

A riporter babrált körülötte, csontos, hideg ujjával tapogatta, és dohányszagú, áporodott meleget lihegett. Érthetetlenül gyorsan hadart valamit a szerelemről.

Ruganyos Őzikének minden átmenet nélkül Mentara Ali jutott az eszébe, aki egy délután, a zárórak egyikén szebeni szalámival és diólikörrel csábította el. Mentara Alinak vékony, fekete bajuszkája volt. Tiszta és vasalt ruhájáról ítélve először úriembernek gondolta. Ruganyos Őzikének úgy tűnt, hogy azon kevesek közül való, akik szabad idejükben teniszezni járnak, gyönyörű képeslapgyűjteményük van, és szépeket mesélnek távoli tájakról, ahol bizonyára zöldebb a fű, lombosabbak a fák, és még az ég is kékebb, mint nálunk. Őzikében akkor még csak bimbóztak a szelíd vágyak. Olyan távoli, képzelt tájak iránt, ahol a nők nem sajnálják maguktól az időt, sok boldog órát ülhetnek a tükör előtt, banketteken és operában rendszerint nagystélyiben jelennek meg, frakkos és csokornyakkendős, jóképű férfiak társaságában.

Mentara Ali, mivelhogy nem volt időmilliomos, nem szívelte az etyepetyét, világlétében egyszerű, rámenős ember volt és fölöttébb gyakorlatias. Akármi történt is vele, reggeltől délig és délután öttől lendületesen aprította a szalámirudakat az élelmiszerüzletben. Igaz, némileg az őszemű lány messziről is sejthető ruganyossága meggondolatlan sietségre ösztönözte. Azzal egyáltalán nem törődött, hogy erőszakosságával furcsa meglepetésként fájdalmat okoz. Pedig Ruganyos Őzikében ott mocorgott a kíváncsiságtól fűtött hajlandóság. Akarta, hogy valami történjék vele. Valami olyat várt, amit az operettekben látott és a vidám és sikamlós kettősök hangulatához hasonlított: játékot, táncot, muzsikát és jóízű, az élet szürkeségei fölött könnyedén elsikló nevetést.

Később, amikor Ruganyos Őzike néha visszagondolt ezekre a percekre, szájában a hirtelen keserűvé vált diólikőr ízét érezte. És utált minden szalámiféleséget, a bajuszkás emberektől pedig riadtan menekült...

Az elhasznált dívány fegyelmezetlen rugói hangoskodtak és a lány legruganyosabb testrészeit nyomkodták. Ruganyos Őzike csodálkozva felpillantott. És mit látott? A még mindig sodró beszédű, hadaró riporter sasorra alatt fekete sörtebajusz serkent. Őzike nyomban visítani kezdett. Oly veszettül, hogy a riporternek rögtön eszébe jutott az aznap délutáni gyűlés, amelyről az olvasók egy kimondottan lelkes csoportja valószínűleg helyszíni tudósítást vár.

A szakítás nem volt könnyű. Testiségükben egymáshoz már annyira közel jutottak, hogy bizonyos mértékben lelki egyensúlyuk is megbomlott. A kiegyensúlyozást Ruganyos Őzike két hatalmas pofonnal látta csak véghezvihetőnek. Harciasan, tenyerét villogtatva emelkedett a helyzet magaslatára, ahonnan a riporter a házigazdák kötelező szívélyességével úgy utasította vissza legénylakása egykedvű hétköznapiságába, hogy a két pofon közül a csattanósabbat visszaadta. Közben méltatlankodott:

- De szívecském...!?

És szaporán lihegve vallomást tett:

- Szívem! Szándékaim komolyak! - Őzike, bizonyára nemcsak a csattanás miatt, nem hallott, nem látott. Úgy érezte, hatalmas, bűzös tócsába esett. Estében még látta a figyelmeztető felírást a mélyedés szélén:

Van, aki kimászik belőle, van, aki órákra benne marad. Ruganyos Őzikét a rettenet áramütésként érte. Eszeveszett csapkodásba kezdett, és valahogyan kimenekült a lakásból. Ki a bűzből, a posványból - bele az élet sűrűjébe.

Az élet pedig - mert kegyetlen és mostoha - még sokáig megtagadta tőle a boldogságot.

A hagyományok szerint a boldogságot találni kell. Ruganyos Őzike alapjában véve rendes lány. Nem maradi. Nem halasztja a boldogságát a túlvilági életre, amelyben különben sem hitt. De a Minden Ügyek Legfelsőbb Intézőjét sem tiszteli annyira, hogy jövőjét rá bízza. Kimaradt az iskolából, s édesanyja szigorú és szakszerű irányításával tervszerűen készült a házasságra.

De Mentara Ali, diólikőrös délutánjuk emlékére Őzikére hagyva, a törvényt és átkozódó felelősségét kijátszva, eltűnt a környékről. Külföldről küldött képeslapot, és a Ruganyos családban ettől kezdve megszűnt a felelősségrevonással járó fogcsikorgatás.

- A boldogság az életben van! - jelentette ki határozottan Ruganyos bácsi, miközben elégedetten piszkálta a fogát és a környezetében található embereket. Ahogyan ez egy sokoldalúan tehetséges, volt iparoshoz illik. De ő már régóta szövetkezetben dolgozik, rendszeresen túlteljesíti tervét és otthon sem hanyagolja el - egykor verejtékes munkával kialakított - kuncsaftkörét. A próbababa hátára szabókrétával ráírta:

Hogy el ne felejtse, egy napon ugyanezt a szövetkezetben is felírta a fekete posztóval bevont próbababára.

Másnap reggel hirtelen felment a vércukra. Amikor megpörgette a próbababát és leemelte róla a főszerkesztő majdnem kész zakóját, hogy kétszeresen is álmélkodásra készítse a soron kívüli vendéget, kijavítva találta nehéz munkával kiagyalt találmányát. Fejébe vér, lábába ólom szaladt. Az utolsó szót átírta valaki:

Boldogság nélkül az élet csak Khon fikció.

A főszerkesztő egy pillantást vetett a szövegre. Kabátba bújásra emelt karjai lehanyatlottak.

- Hogy merészel... Ezt még megkeserüli, kedves barátom! - csikorogta krétafehér arccal, és a vezetőséget emlegetve próba nélkül, sietve távozott.

Ruganyos bácsit először szabotázsért akarták kirúgni az állásából. Miután sikerült bebizonyítania, hogy régi kisiparoscsalád gyermeke, és nem a turisztikai iroda segítségével, hanem deportáltként maga is járt a buchenwaldi táborban, gyenge minőségű munkájára hivatkozva lefokozták, és műhelymunkára rendelték.

Ezzel Ruganyos bácsi titkos terve, miszerint Őzikét a főszerkesztő pártfogoltjaként titkárnői vagy gépirői pályáján elindítja, úgy szertefoszlott, mint az izzadós emberek kabátbélése szokott viselőruhájuk hónaljában.

Ruganyos Őzike végül is elhatározta, hogy másokhoz hasonlóan maga keresi a boldogságot. Az apja arra kérte, mutassa meg, bizonyítsa be, hogy Ruganyos-szülők (egyetlen) gyermeke.

Reggelenként mindenre elszántan ébredt, és egész nap megfontolt bizakodással iparkodva forgatta nagy, kék szemét szerte a világban. Unalmas emlékeit, mint kislánykorában a babáit, a sarokba vágta.

Kapkodva kereste a boldogságot. Mindegyre mást akart a múltó időtől. Mindig valami újat, valami modernebbet.

- Jaj, lelkem, mostanság a fogpasztás tubusok kupakjának formáját is oly gyakran változtatják - figyelmeztette némelykor jóindulatúan a szomszédasszony, és őszinte sóhajtásait még sokáig fájdalmasan remegni hagyta a levegőben.

Őzikét az álmok és némi tapasztalat még sokáig a múlthoz kötötték. Azokhoz az olcsó regényekben még megtalálható időkhöz, amikor még finom úriemberek járkáltak az utcákon, és a henteslegényeknek is kijárt a lakkcipő meg a szarvasbőr kesztyű. A fiatalembereknek akkor nemcsak olcsóital-szaguk volt, mint például Mentara Alinak, aki már a legelső találkán monopolillatú lyukat csókolt Őzike villanypárna-forróságú tenyerébe, hanem talpig férfias illatuk is.

- Igazi úriember - sóhajtott amúgy is gyöngye szívét hiábavalóan rongálva Őzike anyja, amikor leánya a sorban állás izgalmas perceiben felhívta a figyelmét a szalámit szépen szeletelő Alira. A fiatalember finom mozdulatait ama békebeli henteslegényéhez hasonlította, aki egykor a tánciskolából fiákeren vitette őt haza, és egyetlen csókjáért ezüstkazettát ígért. „Ó, az a szegény bolond - gondolta befelé könnyezve, kifelé szomorúan mosolyogva Ruganyosné -, kedvemért képes lett volna farakásnál magasabb téliszalámi-hegyet hordani az udvarunkra. Miért is nem lettem az övé!”

Ruganyosné emlékei Mentara Ali iránti szimpátiáját erősítették, és rendre megnyitották azokat a sorompókat, amelyeket az anyák az évek folyamán félelemből és szégyenérzetből állítanak fiatal lányaik elé.

Miután megtörtént a baj, pontosabban miután Mentara Ali lelépett az Őzikével kötendő házasság szakszerűen előkészített mezejéről, Ruganyos néni elájult. Estében rádöntötte a forró vasalót egy import szövetből készült vadonatúj öltönyre. Az égésszagra Ruganyos bácsi dühbe gurult és egy-egy erélyes pofonnal látszólagosan rendbe hozta a dolgokat. A hüppögéseket leszámítva, jó ideig csönd uralta a házat.

Aztán - ugyancsak csendben - Őzikéjét elhelyezte a Kozmetikai Cikkek Gyárában.

Ruganyos Őzike nagyon haragudott a riporterre. Nemcsak csontosságáért, gyűrött arcáért, feszélyezetlen mosdatlanságáért, hanem legfőképpen sietősségeért. Szívesen elmesélte volna neki bonyodalmas életét, sokszor csak úgy, magától felbuggyanó érzéseiről is szólt volna, amelyekre sehogy sem sikerült orvosságot találnia. Szüksége lett volna valakire, aki biztos kézzel és odaadó türelemmel kibogozza, logikus sorrendbe szedje göcsörtös csomókba öregeedett kérdőjeleit, vagy akár nagyképűen kettévágja azt, ami megoldhatatlan, de lezárja valahogy a múltját, hogy új életet kezdhessen és tartós örömök után is futkorásson kifogyhatatlan bizalommal.

Boldogságkereső nagy elszántságába néha megmagyarázhatatlan hirtelenséggel belerondított a szomorúság. Őzike ilyenkor akaratlanul lelassította lépéseit, mosolyát, pillantását észrevétlenül bevonta a melankólia zúzmarája. Máskor pedig riadt özként menekült. Az élet átlagosnál hangosabb jelenetei számára késvillanás-hideg hóban üvöltő farkasok véres kavalkádjának tűntek.

A riporter egyben nem hazudott: Ruganyos Őzike neve fölött ügyes kis nyilatkozat jelent meg az újságban, és ez a gyár vezetőinek körében szenzációt keltett. „Ilyen ügyes lányok kellenek nekünk!” - mondták a vezetők, és önmagukkal is elégedettek voltak.

Emeletes Mancsi rögtön kiadta a jelszót: sürgős! Bejegyezte noteszébe, és kétszer is aláhúzta. Így: Ruganyos Őzikét nevelni kell!

Kiírták politikai tanfolyamra, beírták az énekkarba, meghívták a tánccsoportba, kooptálták a Vöröskereszt gyári vezetőségébe. Őzike riadtan kapkodta a fejét a sokféle megbízatás záporozásában.

- Ezentúl te írod a faliújságcikkeket - jelentette ki egy nap Emeletes Mancsi ellentmondást nem tűrő szigorúsággal. Nem akarta, hogy a lány elbízsa magát a kitüntetésnek beillő feladat hatására.

- Hagyjanak nekem békét - mondta csöndesen Őzike. Elszántsága őt magát is meglepte. Eleinte mindenhová elment, ahová küldték vagy hívták, de nem tudott lemondani az álmodozásról. Álmodozásra viszont egyre kevesebb ideje jutott. Két váltásban szorgalmasan ragasztotta a Vörös Láng címkeit a kifogástalan termékekre, és elégedetlenül valami jobbra vágyott.

Ősszel aztán beiratkozott az esti líceumba.

Emeletes Mancsi elkékült mérgében, amikor meghallotta, hogy a tanulás miatt elhanyagolja a közösségi munkát. Emeletes Mancit az évek önállóságra szoktatták. Berohant Nagy Kormorán elvtárshoz, és sírva fakadt. Nagy Kormorán elvtárs nyugodt vezető ember lévén, elérzékenyedve nézte a lelkes nőt, szerette volna egyetlen simogatással megvigasztalni, de az ilyesfajta ellágyulást nem tudta összeegyeztetni elveivel. Mit tehetett - enyhén megbíráltta Emeletes elvtársnőt...

- Mindent el kell követnünk azért, hogy megneveljük Ruganyos Őzikét - jelentette ki határozottan.

Emeletes Mancsi köszönte szépen az értékes útmutatást.

Ettől kezdve kedvesen bánt Ruganyos Őzikével. Dicsérte, „ügyes kislánynomnak” nevezte Őzikét. Kockás miniszoknyájáért sem szólította meg, csupán egy anyás ejej-t mondott, és tovasietett, sürgős feladatait emlegetve.

És Ruganyos Őzike megírta a faliújságcikket, megtanult egy népi táncot, két indulót az énekkarban, a munkasikerek ünneplésére akármikor alkalmas agitációs brigádműsor teljes szövegét, hogy alkalomadtán a brigád bármelyik tagját helyettesíthesse, és eljárt az esti líceum óráira is, ahol csupa érdekességeket tanítottak gyors iramban. Osztálytársai többnyire faluról városra került fiúk és lányok voltak, akik mohón és törtetve tanultak. Mindent többször is megmagyaráztattak maguknak a jóindulatú, de kissé fáradt tanárokkal. Annyira igyekeztek és akartak osztálytársai, hogy Ruganyos Őzikének úgy tűnt, azt hiszik, iskolai előmenetelüktől függ városban maradásuk. Ezek a fiúk és lányok folyton a falu ügyeit tárgyalták, tízpercen egyebet sem hallott. Azokról az apró eseményekről csevegtek, amelyekről hétvégi hazaruccanásaik alkalmával szereztek tudomást. Pedig éppen csak annyi időt töltöttek otthon, amennyi fehérmű-váltásra és egy kurta alvásra elegendő. Hajnalban kolbászt, szalonnát, hagymát és aktatáskányi almát pakoltak, és indultak ki az állomásra vagy az autóbushoz, amely a városba hozta őket. A fiúk az úton üvegből itták a hazai bort, s a vonaton megszakítás nélkül hatvanhatóztak. Hangosak voltak és hagymaszagúak. Igyekeztek a városiaknál is divatosabban öltözködni, de hiányzott belőlük a nagyvonalúság. Hozzá nem értésük mindegyre kiütközött, öregeik hiába figyelmeztették őket, hogy „nem téhenre való a gatyá”. Megszokták a drága, füstszűrős cigarettákat, a kávézást, a mozit, az aszfalton járást. A falut megvetették, de elszakadni nem tudtak tőle.

Ruganyos Őzike magasra tartott fejjel sétált közöttük, és büszke szigorúsággal hagyta ott őket az órák után, amikor az osztálytársai csoportosan kávézni vagy táncolni mentek valamelyik klubba.

Egyetlen fiatalembert méltatott figyelemre. Egy hallgató fiút, aki az ablak melletti padsorban ült, és úgy látta, hogy többnyire a forgalmas utcát bámulja.

Ruganyos Őzike tévedett. Tisztafej nem a száguldó kocsikat nézte. Őt nem a hazai és külföldi márkájú kocsik versengése érdekelte. A második emeletig emelkedő hársfa lombját bámulta kitartóan. Mint a madarak, úgy ülnek a falevelek az ágon. Ugrásra készen, hogy amint valaki vagy valami riasztja őket, gyorsan a levegőbe vethessék magukat. Nyugtalanágukat csak a földre libbenés gyönyöre kárpótolta.

Tisztafej hallgatta a fáradt tanárokat, akik sok más dolgozóhoz hasonlóan óráról órára teljesítették a tervüket, a leckevezetletben szereplő előírásokat, és arra gondolt, hogy költőkéhez hasonló érzékenységét (ahogyan a mosónő mondta: „vérző szívét”) ugyan kitől örökölhette. Tisztafej ugyanis sajnálta a riadt faleveleket. Félte őket az ismeretlentől, hiszen a második emeleti ablakból nem láthatta a járdát, ahol a falevelek hangtalanul lapultak az emberek talpa alatt. Fáradt volt. Amikor délutánonként beült az iskolapadba, eléggé fáradt volt ahhoz, hogy összevissza kalandozó gondolatait tartósan valami érdekesre irányítsa.

Mint általában az emberek, ő is erősnek és vidámnak indult az életben. De gyermekkorában is előfordult vele, hogy órákig állt az ablak előtt, a faleveleket és fűszálakat, télen pedig a hópelyheket akarta megszámolni. Az apró dolgok szépsége megbabonázta. Naponta szeretett volna elszámolni a fáknak, a földnek és az égnek azzal a tömértelen sok szépségével, amit az ember gyönyörködtetésére létrehozott.

- Ez betegség - mondta együttérzéssel a körzeti orvos, amikor anyja egy percre megállította három falut járó saroglyáját a kapujuk előtt. - Adjon... Adjanak neki olvasnivalót. Lehetőleg valami vidámat. És rossz zárakat, hogy megjavítsa... És reggelenként, éhgyomorral langyos cukros vizet neki! Hogy a ganélé ne menjen az agyára!

Az orvosnak nem sok tekintélye volt a faluban, de Tisztafej kezelése, mivelhogy nem volt költséges, állandósult. Minden kezébe kerülő könyvet elolvasott. És a zárat sem kímélte. Később lakatos mesterségre adták a városba.

A gyárban meg az esti líceumban persze nem beszélt arról, hogy mennyire szeret kibámulni az ablakon. Tudta, hogy betegsége nem engedélyezett luxus. De amikor az ólmos fáradtság rátelepedett, már nem tudott magának parancsolni. Különben szófukar volt és a kelleténél is komolyabb. Szabatosan és tömören felelt, ha kérdezték, dolgozatai rövidek és pontosak voltak. Tanárai szerették.

Az estisek a semmitmondó szószaporítás divatját hozták magukkal a líceumba a tökéletesség felé rohanó léptekkel igyekvő életből, mely ilyenformán leginkább a dohányfüstös gyűlés-termekben és napilapok hasábjain zajlott. Egyesek feleletüket az állásfoglaló felszólalások mintájára építették föl, és ezzel némi sikert is arattak. A szószaporítás elkerülése érdekében később a meglehetősen fáradt tanárok szelíden leintették az ilyeneket, és a tanultak összefoglalását Tisztafejre bízák.

Ruganyos Őzike fölnézett Tisztafejre. Fölnézésében mindenkor akaratlanul is nagy adag vágyakozást vegyített, de Tisztafej ezt nem méltányolta kellőképpen. Tekintete a formás lány fölött a jövőbe siklott. Szépnek, s ezzel magától értetődően butának tartotta a lányt. Nem akarta, hogy a falevelek sorsa fölötti bánatát a Ruganyos Őzike iránt ki tudja milyen iramban fejlődő érzései megkurtítsák.

- Segítsen, Tisztafej! Oldjuk meg együtt ezt az egyenletet - mosolygott Őzike egyszer órák után a padból kikászálódó fiúra.

Tisztafej fáradt volt, az egyenlet pedig könnyű, egyismeretlenes.

- Idefigyeljen, kislány! - mondta Tisztafej könyörtelen hidegséggel. - Nem tudok magán segíteni. De tanácsot adhatok: kezdjen szépen mindent előlről...

Ruganyos Őzike sírt a boldogtalanságtól. Mit tehetett? A haját tépte, átkozódott. Aztán hagyta, hogy elhatalmasodjék rajta az édes-gyötrelmes betegség: a szerelem.

És hatalmas sóhajtással előlről kezdte az algebrát.

Merre vagy boldogság, vidám órák, eseménydús, sziporkázó napok, amikor vágyainkat oly könnyen megfogalmazhatjuk. Amikor úgy érezzük, hogy tudjuk, mit akarunk, amikor a véletlen beteljesülés is logikus igazságnak tűnik. Őzike méltán érezte az életet gyötrelmesen nehéznek és bonyolultnak.

Pedig Ruganyos Őzike naponta elment egy másik, egy könnyen lehetséges NAGY SZERELEM mellett. Reggelenként Facsiga úgy leste-várta őt a buszmegállóban, mint a korán kelő özvegyasszony a sarki trafik kirakata előtt a rég megálmodott lottószámokat.

Facsiga tiszta pohárnak gondolta Ruganyos Őzikét. S mivel rettenetes szomjúság gyötörte, hát inni szeretett volna belőle.

6.

A tengerparti város a furdőszezon közepén olyan volt, mint egy sokszínű hangyaboly. Jól öltözött, ráérős emberek sétáltak az utcákon, napégette testüket hűtötték a langyos esti szélben. Az állomáson az utasok ezrei fegyelmezetten viselkedtek. Az érkezők megcsodálták a csupa fény pályaudvart, a főépület makulátlan tiszta volt és narancs illatú, mint az oránszád, amit jégbe hűtve zümmögő automaták árusítottak poharanként egy lejért. Az érkezők a várócsarnok zsemleszínű márványpadlójának tükrében nézegették magukat. Megigazíthatták utazás közben alakult ráncukat, és kísétálhattak az állomás előtti óriási térre, ahol a szívélyes helyiek olcsó szobáikat és magukat ajánlották az üdülő közönség figyelmébe, és úgy igyekeztek a vendégekre mosolyogni, ahogyan rég nem látott rokonokra szokás, akiket bár jó ideje félszeggé tettek ugyan a mindennapi anyagi gondok, itt a tengerparton végre magukhoz térhettek, fölcusdúhadtak sokoldalú megpróbáltatásaikból, örvendezve és bátran visszamosolyoghattak a vendéglátókra. „Éreztétek a lehető legjobban magatokat minálunk! Meglátjátok, hogy majd naphosszat csakis vidám dolgokról meséltek egymásnak. Dúdoljatok nyugodtan csacska kis dalokat, imádjátok a tengert, szeressétek a homokot és a napfényt. Mindet kedveljétek, amiért itt nem kell sorban állnotok.” A vendégek vendéglátóik nyakába borultak, a tér megtelt elcuppantott csókok illatával, energikus ölelések rejtett villamosságával. A gyermekek tapsikoltak, gögicséltek és álmélkodtak. Többen is visítottak, de csak a gyönyörűségtől.

Tisztafej és Facsiga átvágtak a téren. A szakszervezeti beutalóval rendelkező utasok sűrű sorai mögött haladtak, akik színes zászlókkal és apró, de jól olvasható feliratos táblákkal vonultak a különjáratú személyszállító gépkocsik parkolóhelye felé.

**PIENJÜNK
MINDEN
ERÜNKHEL!**

Ebből a feliratból több is előfordult a sorokban. Idősebbek és fiatalok egyaránt kedvelték, és szívesen emelték a magasba, hiszen a jelmondat idejövételük céljának tudatos vállalását sűrítette. De voltak nem éppen lényegtelen részletfeladatokra buzdító táblák is. És olyanok, amelyek vitathatatlanul helyes megállapításokat tartalmaztak.

NE
TAKARÉKOSKODJ
A
HAJÓLÁJAL !

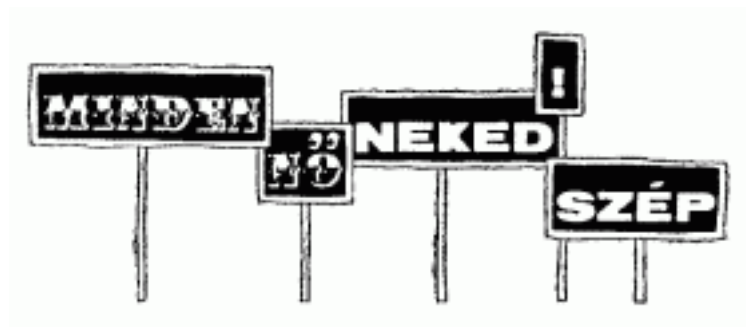
Vagy:

SZABAD
IDEJEBEN
ÉPITSÉN
HOMOKVÁRAT

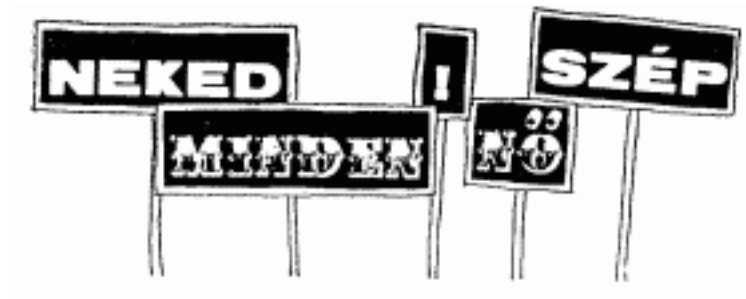
És:

Ezt a feliratot több táblácskára porciózták ki. A táblákat szórakozott emberek vitték, akik bámészkodtak, elmaradoztak. Soruk hol felbomlott, hol összeállt és megváltozott a szavak sorrendje is. Tisztafej a következő szöveget olvasta:

Facsiga pedig ezt:

Facsiga kitűnően érezte magát a jókedvű tömegben.

- Kár, igazán nagy kár, hogy nem gyűjtanak fáklyákat - sajnálkozott. Tisztafej gondterhelten nézett körül a téren.

- Neked mindig ilyen hülyeségeken jár az eszed?

Facsiganak fájt a rendreutasítás, de nem vitatkozott, hiszen tudta, hogy nem lébecolni jöttek ide, hanem kiküldetésbe.

Közben Tisztafej rátalált arra, amit keresett; leintett egy taxit. Beültek, és bemondta a kenyérgyár címét. Csupa magas épület mellett hajtottak el, színes reklámok villogtak a magasban. A sűrűsödő szürkületben túlórázó sirályok vitorláztak kecsesen a száguldó gépjárművek között. Facsiga halk volt, mint egy nemrég hálózatba kapcsolt villanyszamovár. Irigyen arra gondolt, hogy az itt élő embereknek annyi a jó ismerősük, mint Kovácséknak, akik szénafüves rétek mellett laknak, és bőven tejelő tehenet tartanak. Az ismerősök többek között azért szükségese-
sek az emberek életében, hogy legyen kivel meginni néhány korsó sört. Itt például néhány összetartó ember kedvére kisétálhat a mólóhoz és megfigyelheti, miként törik magukat szakadatlan kitartással a jobbnál jobb képű hullámok. Ilyenkor a jó emberek meghallgatják egymás érdekes történeteit. Valóságosak vagy költöttek ezek a történetek, az ilyenkor teljesen mindegy, mert hiszen roppant nyugodt és kipihent emberekről van szó, és csupán az a lényeges, hogy jól akarjanak. Mivel egyéb céljuk amúgy sincs, minthogy a rohanó időn kifogjanak, ez a legtöbbször sikerül is nekik, mert rendszerint belefeledkeznek a történetek előadásába és meghallgatásába, közben észrevétlenül sokoldalúan megismerik egymást és önmagukat is, ami valamikor, sokféle hasznos tevékenységük alkalmával még előnyükre válhat.

A kenyérgyári főkapus csodálkozva emelte föl tekintetét az előtte heverő retorikakönyvből.

- Semmit sem tudok önökről! Talán valamelyik közeli kisváros objektív nehézségekkel küszködő kenyérgyáráról van szó. Nálunk, kérem, biztosíthatom önöket, minden a legnagyobb rendben van. Mint az óra, úgy működünk. No, minden jól maguknak!

A kapus éppen magasabb munkakör betöltésére készült, évek óta tartó magánszorgalommal, ezért udvariasan, de határozottan pöccintette a kíváncsiskodó Tisztafej orrára a portásfülke ablakát.

Tisztafej csodálkozva nézett kollégájára. Facsiga maga mellé zötytyentette a cserealkatrészekkel súlyosra tömött bőröndöt.

- Egy pillanat - nyugtatta főnöke kedélyét Facsiga, és a portásfülke ajtajához lépett. Tisztafej a poros ablaküvegen át is tisztán látta, amint Facsiga fél kézzel, kék-fehér csíkos trikójánál fogva, óvatos lassúsággal kimozdítja a divatos tudásra szomjas kapust ülőhelyzetéből, magasba emeli, majd helyére zötytyenti. A függőleges helyváltoztatás eredményeképpen a kapus elébb olvasókedvét, később a hangját, a zötytyenéskor pedig az eszméletét veszítette el. Facsiga tétovázás nélkül elsősegélyben részesítette. Az asztalon található kancsó teljes tartalmát hirtelen mozdulattal a kapus nyakába lötytyintette. Nagy nedvesség, gyanús tócsa támadt a kapusfülkében. Facsiga pedig nem szerette a rendetlenséget. A helyzet normalizálása végett a gyors szárítás mellett döntött, s áldozatát a mennyezetről lelógó ventilátor méteres légszavarja közelébe emelte.

- Beszélni óhajtunk a főnökkel! - súgta az élethez kitartóan ragaszkodó, tudós kinézésű férfinak.

A kapus összerezsent a kiáltásra. A légszavar éppen gyér haját simogatta.

- Önök eltérítik a kenyérgyárat? De hát miért pont most jöttek? - bátran remegett a kapus hangja.

- Nem dumálsz! És nem is lelkesedsz! - intette Facsiga jóindulatúan.

- Ember - kérlelte Tisztafej -, kapcsolja nekünk a főnököt.

- Nem tehetem... - nyögte a kapus. - Az igazgató elvtárs jelentést ír - suttogta és feltartott mutatóujjal folytatta: - A felsőbb szervekhez...

- Tehát az irodájában van?! - ragadta meg újra Facsiga a kapussal együtt a beszélgetés fonalát.

- Igg...gen - nyögte a kapus és megadta magát.

- Hát akkor felejtsük el ezt a röpke, de mindenképpen meleg baráti ismerkedést. Egyelőre búcsút veszünk magától...

Tisztafej kitöltötte a belépőcédulát és aláírta a kézzelfogható csodálkozássá alakult kapussal.

Pár perccel később a gyárudvaron jártak. A környező épületekből kenyérillattal elegyes sóhajok szálltak a magasba.

A sütödében egy sokgyermekes apa olajtócsában ült és hüppögött. Bánatfátyolos szemét tisztaselyem nyakkendőjével törölgette. Szerszámok és emberek heverték körülötte. Olyanok, akik már kidőlték a sorból.

Tisztafej pillanatok alatt felmérte a helyzetet, és megállapította, hogy baj van. Ahol nincs kenyér, ott mindjárt baj kerekedik. Az emberek sóhajtoznak, esetleg hümmögnek vagy hüppögnek tetszésük és vérmérsékletük szerint.

Facsiga nyomban észrevette, hogy a sütökemencéből kibukkanó futószalag mindegyre elakad valahol, ezért szénné égett, hol pedig félig sült kenyereket szállít. A selejtet összegyűjtő munkások fájdalmasan nagyokat sóhajtottak. A gyors egymásutánban fölfelé iramló sóhajtasok a szellőztető ablakokon át törtek maguknak utat a felhőtlen magasságba.

- A nyakkendő az igazgató - mutatott a sokgyermekes apára az a munkás, aki két hőünket a kenyérgyár csillogó-tiszta termein át idáig kísérte.

- Kelj fel, és járj! - köszöntötte Facsiga az igazgatót, aki könnyedén teljesítette a biblikus erejű parancsot.

- A gépgyártól tetszetek jönni? - az igazgatóról, mint a hajszála az okos fejről, lehullott a fáradtság. Megölelte és megcsókolta a két szerelőt. Aztán keresetlen szavakkal bírálta a gépgyárat, mert szerinte nem éppen kiforrott munkát ad ki a keze közül. Elítélte a hanyagságot, a szájtátiságot és a szívtelenséget. Mindeniket úgy általában, és külön-külön konkrétan is, az idő rövideje miatt azonban mindenre nem térhetett ki. Később a gyermekeit említette és a lehetőségeket, amelyek szerinte adva vannak. Az üdvözlőbeszédre, amelyet többször is megszakított az éjszakai váltás dolgozóinak helyeslő, sőt melegen együtt érző tapsa, Tisztafej a tőle megszokott tömörséggel válaszolt:

- Nyugi!

- Szerintem is - kontrázott Facsiga, és meggondolatlanul hozzátette: - Javítani jöttünk a dagasztógépeket!

A körülállóknak, akik jól hallották, amit mondott, rögtön leesett az álluk. - És a sütőgépekhez nem értenek? - kérdezte ijedten az igazgató.

- De igen - felelte Tisztafej -, de nincsen hozzájuk cserealkatrészünk...

- Hát ez már baj! - komorodott el az igazgató.

- Abiza! - helyeselt szórakozottan Facsiga. Mérgében letört egy szénné égett dúcot az egyik teljesen kész kenyérből. Elfogta az éhség.

A kenyérgyár dolgozói megrendülten álltak a könyörtelen tények előtt. Csak az igazgatóban villámlott egyet a keserűség.

- Ettől a perctől Önök a kenyérgyár foglyai! Addig nem hagyhatják el a gyár területét, amíg ki nem javítják a hibát. Senki nem lankad, nem fárad és nem ellenkezik! Mindenki megérti, hogy kenyeret kell tennünk az asztalra... Mire van szükségük?

- Egy kis zöldhagyma kéne, néhány tojás, esetleg sör - jelentette ki Tisztafej szerényen, és Facsigával a sürgős teendők leltározásához kezdett.

- Okéj! - mondta a főnök, és embereinek az egyes kollaborációs sémát ajánlotta.

Rögtön átküldtek valakit a közeli húsgyárba virsliért. A húsgyáriaknak sör kellett, a sörgyáriaknak hús és gyümölcs, a gyümölcslerakat embereinek vaj, a vajgyáriaknak tojás, a tojásgyárban a friss kenyér hiányzott. A küldött tájékozódása nyomán mindenhova küldtek néhány szép, protekciós cipót, melyek export sütőkemencében exportra készültek, és máris kapták cserében az ellenszolgáltatást, amitől rövid időn belül félreállt a Facsiga hasa. Tisztafej a vezetés nehézségeire hivatkozva tejet ivott a szerény vacsora után. Facsiga felkapott egy üveg sört, megrázta, szájához emelte és lepörgette a torkán a habzó folyadékot. A harmadik üveg után az órájára nézett, és azt mondta:

- A többi tegyék félre, és szerezzenek hozzá még egy ládával. Éjfél után félóránként minden további felszólítás nélkül helyezzenek a kezem ügyébe egy-egy üveggel. A többi a mi dolgunk!

Reggelre szabályosan működött a sütőgép. Ontotta magából a szép, barnára sült kenyereket. A gyár sajátosan kellemes illatát pedig nem rontották tovább a gondterhelt sóhajok.

7.

A főszerkesztő, akinek a zakóját ordító félreértésből Ruganyos bácsi helyett maga az üzletvezető volt kénytelen befejezni, reggel hétkor magához hívatta a riportert. A főszerkesztő tudta, hogy reggel hétkor még egyetlen riporter sincs benn a szerkesztőségben. Éppen ezért nyomatékosan utasította titkárnőjét, hogy azonnal küldje be hozzá azt a riportert, aki legutóbb a Vörös Lángban járt.

A titkárnő abbahagyta a faliújságcikkek gépelését. Ezt a reggeli kávéfőzés helyett önként vállalt pótcselekvésként végezte. Ugyanis a *Lángcsóva* című lap szerkesztőségében tilos volt a kávéfőzés. Ezzel szemben a faliújság mindennap megjelenhetett. A szerkesztőség tagjai felváltva két, a háborúból visszamaradt katonai kerékpáron járták a gyárat, és a látottakról magánvéleményüket a faliújságon tették közzé. Természetesen írásaikat előbb bemutatták a faliújság szerkesztőbizottságának. A szerkesztőbizottság a jobb írásokból válogatott, ezeket a faliújság főszerkesztője is átnézte és átgépelte. A faliújság főszerkesztőjét minden évben maguk közül választották a szerkesztők. És e bizalmat évről évre a lap főszerkesztője élvezte. Az átgépelést tehát - ugyancsak évről évre - a titkárnője végezte, mindig a kora reggeli órákban. Gyakran megtörtént, hogy a főszerkesztő asztalán a *Lángcsóvába* írt napi anyagok összekeveredtek *A mi csóvánk* címmel rendszeresített faliújságra szánt anyagokkal. De ez nem okozott zavarokat, mert a jó írások mindkét helyre jók, a gyengék pedig mindkettőben közölhetetlenek voltak.

Egy fiatal tollforgató gépzsír- és vasreszelék-balzsamos kezéből került a főszerkesztő elé a *Hóvégi hajrá a vajjal* című jegyzet, amelyben az élenjáró vasesztergályos - két hónappal előbb még az újságíróvá kiemelt fiatalember munkatársa - a minősíthetetlen anyagellátásról rántja le a leplet, és felteszi a kérdést: Miért nem írja meg az újság, hogy mi a helyzet a vajjal? Kiderül a cikkből: a közvélemény tudja ugyan, hogy kiigazították a vaj árát, ami a tejhez viszonyítva nevetségesen alacsony volt, de ezt a dolgozók jobbik fele hivatalos közleményből és nem szájhagyományozásból szeretné tudomásul venni. Az írást a lapba szánta a fiatalember, de a rovatvezető a két kényes kérdést nagysándori módon kettéválasztotta, és azzal a megjegyzéssel adta tovább a főszerkesztőnek, hogy a *hajrát* a lapba, a *vajat* pedig belső használatra legyen szíves jóváhagyni.

Mindkettő a szemétkosárba került, mert a főszerkesztő egyetlen pillantásra átlátta... a központi lapokat, amelyekben nem tárgyalták a fenti témákat. Ugyanakkor jóváhagyott két vezércikket a generalisszimuszról.

A felelős titkár előbb A MI BÁTÝUSKÁNK! címűt kapta kézhez, és elégedetten bemérte a cikket a megszokott helyre, az első oldalra. Lapzártá előtt kapta a hasonló tartalmú MI ATYÁNK! című írást. Egy pillanatig tanácstalanul állt, nem szokta meg az ilyen cikkbőséget. Ekkor asztalán megszólalt a telefon. A szomszédos vendéglő főszakácsa jelentkezett, és felhívta a figyelmét arra, hogy a friss csontvelőnél nincs jobb a világon. A főtítkár nem volt ingyenc, de a délelőtti idegmunka és a kapkodva lenyelt néhány deci konyak rágt a gyomrát. Elhatározta, hogy a csontvelő után friss sört iszik. Nem majd, hanem rögtön. Íróasztala fiókjait az örökösen álmatlan osztályellenség bosszúságára bezárta, és lepecsételte. A MI ATYÁNK-at pedig menet közben feltűzte a faliújságra.

Ez az ügy később munkamegbeszélés tárgyát képezte, mert a főtítkárt sürgősen megérdemelt dicséretben kellett részesíteni. Másnap ugyanis kótyagos fejjel és némi bűnbánattal a fali-

újságon elévült cikket leküldte a nyomdába. A főszerkesztővel pedig nem volt nehéz elhíttetni: az írást jó minőségéért, nevelő szándékkal függesztette ki, hogy tanuljanak belőle a fiatalok.

A munkásszármazású fiatalok rongyosra olvasták a faliújságot, de a főtítkárral való gyakori sörözések mellett néhány hét alatt leszoktak a koránkelésről, és elfelejtettek reggel hétre bemenni a szerkesztőségbe. Ennek ellenére a *Lángcsóva* volt az egyedüli lap Európában, ahol a hivatalos munkaidő reggel hétkor kezdődött. A gyakori ellenőrzések és a nagy szigorúság hatására reggel nyolc és kilenc között már csaknem mind ott ültek, és ásítottak tintás gyalupadnak nevezett íróasztaluk mögött.

Dél volt már, amikor a titkárnő előállíthatta a Vörös Lángban járt ifjú riportert. A főszerkesztő éppen elégedett mosollyal tett pontot újabb vezércikkének végére. Címét is felírta:

Tied a dicsőség

- Gyere csak beljebb, Krém elvtárs! Foglalj helyet, mindjárt befejezem...

A főszerkesztő még egyszer rápillantott az előtte fekvő kéziratra. Nem a helyesírási hibákat kereste, azokat úgyis kijavítja a gépíró. A címért határozatlankodott. Mintha már olvasta volna valahol? Valaki mondott már valami hasonlót? Csak nem a klerikális reakció szavai ezek? Gyorsan javított: *Te vagy a dicsőség*.

Elégedetten hátrahanyatlott hatalmas karosszékeiben. Felállt, nagyot nyújtózott, és zsebre dugott kézzel vakarózott. Észrevette, hogy nincs egyedül. Visszaült a helyére.

- Te vagy az, Erik? Apukádék mit csinálnak? Jól vannak? Na, ennek igazán örülök. Közöttünk mindig is jó elvtársi kapcsolatok bontakoztak ki. Hanem veled megint baj van. Te...

A főszerkesztő elbizonytalanodott. A kéziraton legeltetve a szemét rádöbbsent, hogy csaknem végzetes hibát ejtett: letegezte a generalisszimust, méghozzá szalagcímben:

TE VAGY A DICSŐSÉG

- Hm?!

Sietve áthúzta, a felismerhetetlenségig ikszelte az akaratlan tiszteletlenség árulkodó jelét, és fölébe írta a helyes megszólítást:

ÖN A DICSŐSÉG

- Te... - nyomta meg a szót keményen a főszerkesztő. - Te újra zavarba hoztad a lapot! Kipróbált harcosok helyett, őket sértő módon mellőzve, kispolgári elemek nyilatkozatát csempészted a lapba. Kormorán elvtárs telefonált... Kormorán elvtárs jól ismeri apádat, és nagyon csodálkozott...

A főszerkesztő a nagyobb hatás kedvéért mindkét tenyerével csapkodta az asztalt.

- Krém elvtárs, nagyon kérlek, ne ellenkezz! Ismerd el...

- Elismerem! - jelentette ki könnyedén Krém Erik. De a főszerkesztő nem ezt várta tőle.

- Most min dolgozol?

- Cikksorozathoz gyűjtök anyagot. Az üzemi mozgósító művészbrigádok szerepéről szeretnék írni...

- Megint belekontárkodszt a kultúrrovat munkájában? A termelésről írn!

- Közös akciót indítunk. Kivisszük a mozgósító művészbrigádot és néhány rátermett szakelőadót falura. Előadásokat szervezünk. Megpezsztül a művelődési élet, vele együtt nő a szaktudás és gyarapodik a tejtermelés. Az akció végén jelentjük, hogy tehenenként fél literrel megnöveltük a hozamot.

- Hm?!

- Rajzolt rovatcímet gondoltam...

- Jó, jó, de ki hozza helyre a hibát? Megsértetted Kormorán elvtársat. Ez így nem mehet tovább!

- Hát...

- Rendben van. Beindítod az akciót és utána jelentkezel a Vörös Lángban. Kormorán elvtárs azt javasolta, hogy egy jó mesternőről írn portrét. Megadta a nevét is. A jövő hétre betervezzük. Hogy el ne felejtsem az elvtársnőt, akiről írnod kell: Emeletes Mancinak hívják.

A mozgósító művészbrigádok szerepe a tejtermelésben című akciót, bár az olvasók közül csak kevesen értették, nagy elismeréssel fogadták a szakemberek és azok, akik a napilapban hasonló akciókat terveztek.

De a főszerkesztő nem felejtett. Krém Eriknek még egyszer találkoznia kellett Emeletes Mancival.

- Mi a helyzet a termelékenységgel?

Krém Eriknek első kérdésével nem sikerült zavarba hoznia Emeletes Mancit. Tökéletesen tisztában volt a termelékenység fontosságával. A szemfüles riporter második kérdése már bővebb magyarázatot kívánt.

- Mondania kell valamit önmagáról is. Hogy él, mit csinál a szabad idejében... Vagy mit tudom én... Érti, ugye? Valami érdekességet, valami sajátosat. Például mi a helyzet a nevével? Mi az, hogy Emeletes Manci? Biztos vagyok benne, hogy nem örökölt, hanem választott neve. Eltaláltam?

- Igen. De nálunk, a családban hagyomány a névváltoztatás.

- Mondja, hogyan jutott eszébe éppen az Emeletes név? Ami azt illeti, elég ritkán fordul elő.

- Jaaa! Hát azt örökölttem. Szegény jó édesanyám találta ki magának. A szülei azt ígérték, hogy emeletes házat építenek neki. Aztán jött a háború...

- Köszönöm. A magam részéről befejeztem. Nem szeretném, hogy miattam a termelés... Vagy mit tudom én... Érti, ugye?

- Nem zavar, komolyan mondom. Kérdezzen még. Testvérlapjuk munkatársa azt kérdezte a múltkor, hogy milyen a családi életem.

- Igazán? Melyik számban jelent meg?
- Vagy két hónapja. Pontosan nem emlékszem, de majd megnézem, mert eltettem azt a lapszámot.
- Különben nem lényeges, megvan nálunk a kollekció. És milyen a családi élete?
- Hajadon vagyok.
- Tényleg?
- Persze. Sokáig udvarolt ugyan nekem egy fiú és komoly szándékai voltak, de a házasságig nem jutottunk el. Nem találtunk... politikailag.
- Ez érdekes...
- Kispolgári elem volt. Elég későn jöttem rá erre az igazságra. Ipszilonnal írta a nevét, s az volt a mániája, hogy ő hat becsületes gyereket akar felnevelni. Lehet, hogy ismeri. Héderfáy Gusztávnak hívják, és kirakatrendező.
- Hat gyereket?
- Igen. Én azonban megmondtam neki, hogy a sok gyerek gátolna a fejlődésében. Akkor még csak csoportvezető voltam. Van még kérdése?
- Hát persze. Főleg az érdekelne, hogy mit kérdezett még a kollégám.
- Megkérdezte például, hogy mit olvasok.
- Mit olvas?
- Brosúrákat és tankönyveket.
- Mit szeret jobban olvasni?
- A vékonyabbakat. Vagyis a tömörebb könyveket. Regényt, sajnos, nincs időm olvasni.
- Színházba jár?
- Bérletem van az operába.
- Tényleg?
- Tényleg.
- Mondja, szeretik magát a beosztottjai?
- Tisztelnek. Mert én átadom magam a munkának...
- Öröme telik benne?
- Igen. Én tudom, hogy dolgozni kell. Tudom, hogy mi a munka. Én már zsenge ifjúságomtól...
- Hány éves?
- Erre nem válaszolok! Van még kérdése?
- Nincs.

Krém Erik megnyugodva hagyta el az interjú idejére kettőjüknek átengedett szakszervezeti irodát. Ruganyos Ózike nem árulkodott, nem jelentett. Nem panaszkodott... Különben a mesternő szoba hozta volna az ügyet. Mégiscsak jó hallgatni a főszerkesztőre.

A riporter örült annak, hogy egyszerre két kényes dolgot is elintézett. A testvérlap kollekciónak kikereste a Vörös Láng élenjáró mesterének portréját. Kisebb változtatásokkal - magyarra fordította. A mellékelt fényképről a lap grafikusa öntudatos munkásportrét rajzolt. Az írás és a rajz egy vasárnapi számban jelent meg.

A következő héten sokan emlegették Emeletes Mancit az olvasók közül.

És az egyik nap, munkaidő után, Kormorán elvtárs végre hosszan-alaposan elbeszélgetett vele.

8.

Felhőtlen reggel. Valahol a láthatár mögött az égbolt kékje belevegyült a tengerbe. Lusta páragomolyagok lomhaskodtak az alig fodrozó víztükör fölött.

Tisztafej a kenyérgyár udvaráról gyönyörködik a számára ritka látványban. Később, Facsigát noszogatva, kifelé indul a kenyérgyárból. Az álmoságtól mogorva kapus újtukat állja. Facsiga kérdően homlokára röppenti bozontos szemöldökét. „A nevelés állandó jellegű folyamat. Ez azt jelenti, hogy mindenkor forszírozni kell!” (Tisztafejt idézi gondolatban.)

- Tilos a kimenetel! - mosolyog kényszeredetten a kapus a telefont piszkálva.

- Már meg ne haragudj, barátocskám, mi nem tudunk hinni többé neked - mondta szomorúan Tisztafej, és kinyitotta a kenyérgyár kovácsoltvasból készült kapuját.

- Álljanak meg! Álljanak meg! - pattant ijedten utánuk a kapus. De nem sértett önérzetére hallgatva, hanem csak kötelességből. - Az igazgató elvtárstól kaptam a parancsot, hogy kocsival küldjem ki magukat a vállalati üdülőbe. Mindjárt itt lesz a kocsí.

Telefonálás közben a kapus pislog, és igyekszik szimpatikus képet vágni. Úgy látszik, megbocsátotta már Facsigának az erőszakos benyomulást.

- Polgártársak! Önök a mi vendégeink! - jelentette ki Abszolút Laji, a világ kenyérszállításban legjobb gépkocsivezetője, aki nemcsak a gépkocsi ajtaját tárta előttük szélesre, hanem két karját is, mert hirtelen ölelhetnékje támadt.

- Lajikám! - bődült el a csodálkozástól Facsiga. - Hát még megvan a kockás kis spencered?

- Igen bizony! Merthogy kifordítottam. És így is spencer a spencer...

Facsiga bemutatta gyerekkori játszótársát Tisztafejnek. Beültek fél vagon friss kenyér elé a kocsiba, és kirobogtak a tengerparti sugárútra. Amíg kiértek a városi forgalomból, Abszolút Laji főleg a vezetéssel foglalatzkodott. Ez sűrű kihajolással és kiabálással járt a kollégák, de főleg a magángépkocsi-vezetők átnevelése céljából.

- Mondd csak, te egészen hülye vagy? - Tisztafej szigorúan nézett Facsigára.

- Miért volnék én egészen hülye, Tisztafej?

- Hát csak azért, mert ahelyett, hogy Lajos barátodtól afelől tudakozódnál, mit keres itt, hogyan jutott ide, a ruházatán csodálkozol. Az a halvány gyanúm, Facsiga, hogy nem tudsz viselkedni!

Facsiga röhög.

- Te Laji! Te hallottad ezt? Na, sorold csak szépen, hogy mit keresel itt ésatöbbi. Szóval mondj el nekünk mindent. Főnököm rendes fiú, csak hogy olyan kíváncsi természetű, mint egy káderes. Ez persze nem látszik rajta, takargatja. Pedig még gyermekszobája is volt neki. Arról nem is szólva, hogy jó ideig lóistállóban volt a legénylakása, jászolban aludt bizony. Ő volt Jézuska II. és még most is főnntartanak számára egy lyukat a családi budin. Innen datálódnak a főnöki allűrjei és az, hogy a tömegek nevelésére áldozza egész fiatalságát.

- Hagyd abba - figyelmeztette Abszolút Laji. - Ha így folytatod, jövőre sem kapsz prémiumot...

- Nem olyan gyerek ez, te. Bírja a kritikát. Különben is az ember melóját figyeli, nem a dumáját.

- Hát akkor ide figyeljen, Mester! Nézzen meg jól. A világ legjobb sofőrjét látja. Ezzel a kenyérszállító csöppséggel, ha úgy tetszik, a Holdat is megjártam. Éppen most jövök vissza-felé. Képletesen mondva, ekkorácska távolságot tettem meg, amióta ezen a tragacson ülök. Nem azért mondom, hogy dicsekedjem. Facsiga ismer engem, nem vagyok hantás fiú. Különben sem az én érdemem, hanem inkább azé a Csöppecskéé, aki, azt hiszem, éppen most cucliztatja a világ legjobb sofőrjének Cseppecskéjét.

Abszolút Laji az órájára pillantott.

- Aki három perc múlva hatvanegy napos! Ha átszámítjuk hónapokra, akkor, ugyebár, kerek számot kapunk és ez óriási alkalom arra, hogy egy kis családi ünnepséget rendezzünk... Szóval, pontosan hétszáztizenhat nappal ezelőtt a kikötőből fuvaroztam valami fontos portékát. Rám osztották a fuvart, ergo csakis fontos portéka lehetett. Ez nem vitás. Megyek. Lököm, nyomom. Mozgatom. A város végén integet egy begyes csöppség. Megállok. Kérdelem tőle, mi a helyzet. Hát mondja, hogy neki sietős. Elvinném-e? Mit tud? kérdeztem tőle. - Énekelni, mesét mondani, csókolózni vagy hallgatni. Mondom neki, hogy az utóbbit, azt nagyon szépen kell ám csinálni! - Mindent! Válaszolja nagy bátran. Nahát kipróbáltam. Csak a csókolózást hagytuk ki, mert istentelenül nagy volt a forgalom, részünkről meg a sietség. Mondtam is neki, hogy ami késik, nem múlik. Legközelebb kipótoljuk, ha arra járok. Hát persze hogy arra jártam. Jófajta bor nevét viseli az a falu. Megkeresem a házukat, mondom, mi járatban vagyok, angyalian rám mosolyog, és azt feleli, hogy sajnos nem lehet. Megdőglött a kiscicájuk, azt gyászolja. Rendben van - mondtam, és még csodálkoztam magamon, hogy abszolút nem vagyok ideges. Kaptam a vállalatától nyaralójegyet. Időm volt. Összejártam néhány csodálatosan gyönyörű helyet. Szórakoztam. De valahogyan csak hiányzott nekem az a megígért csók. Hát még egyszer elmentem hozzá. Nem találtam otthon. Elmentem. Visszatértem. Tébláboltam az utcán. Mi történik? Egyszer csak majdnem elüt a trolibuszával. Hogy ne csináljak nagyobb cirkuszt, hát adott egy puszit. Olyan előlegfélét. Mondhatom, nekünk drukkolt a kocsi minden utasa. Csodálatos percek voltak. Rögtön megígértem, hogy feleségül veszem. Kikötés? Csupán annyi, hogy abszolút kímélje a gyalogosokat. Aztán végleg ide helyeztettem magam, és megtanítottam kocsit vezetni. Azt mondja, hálából beavat a háztartás titkaiba. Sok mindent együtt csináltunk. Mondanom sem kell, nagy igyekezettel. Cseppecskénkért is annyit dolgoztunk, hogy tropára ment alattunk az ágy. Nemrég cseréltük ki újra, mert az asszonynak kislány is kell. Szóval, hogy rövid legyenek, ember- és kenyérszállításra rendezkedtünk be. A legjobb életet éljük a világon. Különben kocsira gyűjtünk. Rongyokra nem telik, a spenceremet is kifordítottam, most így viselem. De hát tudja-e, mit mondott a kisszamossósszépmezőberkenyesi éjjeliőr fia? Nem tudja? „Ne nézd a gúnyamat, bébi!” Ezt mondta. Különben honnan is tudhatta volna, ha velem még nem találkozott ugyanis én vagyok az éjjeliőr fia, és a mondás sem éppen új keletű. De jó, mi? Facsiga talán emlékszik még rá. No, de nem is ez az érdekes, hanem az, hogy az éjjeliőr fia abszolút józan életű, megbízható pacák, ergo a világ legjobb gépkocsivezetőjeként forró fenekű, illatos cipókkal száguldoz, és közben angyali nyugalommal gyönyörködhet a homokon felforrósodott nőkben. Nincs mese, nincs etyepetye, miegymás... Hiszen a világ legjobb felesége várja őt otthon. Karjában a világ legszebb gyermekével...

- Te Laji! Te boldog vagy! - állapítja meg bölcsen Facsiga.

- Abszolút! - vágja ki Laji vidáman, mint a tök ászt szokták gondolkodás nélkül...

- Nahát?! - örvendezik Facsiga. - Ez remek! S ha te tudnád, amit én, Tisztafej kartársam! Azt, hogy az előző öt éves terv idején, az, akit most itt látsz, a világ leglinkebb céltalanja volt, és hogy minden áldott fizetés előtti napon fennhangon kijelentette: harmincvalahány nap van

még a fizetésig. Ugyanis negyedévre előre elitta a pénzét, és állítólag nagyobb ünnepi alkalmak után tiszta szeszt izzadt...

- Igen, valahogy így volt, halványan még emlékszem... Céltalan ember voltam, amíg hónom alá nem nyúltak...

Abszolút Laji a vállalati üdülő cipó alakú épülete előtt fékezett. A takaros épület dúcossabb részében kaptak szobát, de besötétedés után nem volt kedvük az alváshoz. Fogtak egy lepedőt és kivitték a napozóra. Akkurátusan kiterítették a homokra, négy sarkára köveket raktak, és körülnéztek a tengerparton.

Lassú, kényelmes léptekkel pihenni vágyó emberek indultak a simára gereblyélt napozók homokja felé, hogy ott néhány óráig szembeüljenek a végtelennel, és megfeledkezzenek a gyorsan pergő időről.

Tisztafej arra ébredt, hogy késsel, villával felfegyverkezett emberek állják körül, és csámcsognak. Facsiga imbolygott fölötte s lapátnak sem kicsi tenyerével joghurtot planírozott a hátán.

- Olyan vagy főnök, mint egy jóképű marhasült. Csakhogy vaj helyett joghurt olvadozik a hátadon. Nemsokára itt lesz az apróra vágott petrezselyemzöld, rád szórjuk és megghammhammolunk, olyan kíváncsós vagy.

- Mit akarnak ezek itt körülöttem, Facsiga?

- Ááá, semmit. Semmit, édesapám. Petrezselyemzöld nélkül nem kellesz nekik. Csak sajnálkoznak egy kicsit, árnyékot tartanak, ami igazán rád fér. És mellel elszívják a levegőt. Tudod, arra várnak, hogy újra elájulj.

- Hogyhogy újra, Facsiga? Mikor volt először?

- Na, gyere csak... Ne légy már olyan kíváncsi. Legfennebb ezt a részt majd kihagyod az önéletrajzodból. Minek is neked egy ennyire részletes önéletrajz, Tisztafej!?

Facsiga kivonszolta sorstársát az emberek gyűrűjéből. Térdig beleállította a langyos tenger-vízbe, és arról mesélt, hogy órányi alvás után kénytelen volt magára hagyni, mert ellenállhatatlan vágyat érzett ahhoz, hogy a tengert szélteben átússza. Talán sikerült volna, ha a bójákon túl örködő csónakosok egyike ki nem halássza, és meg nem ígérteti vele, hogy többet ilyet nem tesz. Facsiga persze ettől elszomorodott, és elhamarkodottan arra a következtetésre jutott, hogy a szabadság, mint kifejezés elvesztette eredeti értelmét, és az átalakulásról csak azok a kevesek tudnak, akik valamilyen ürüggyel túljutottak a bójákon, és messze beúsztak a tengerbe, meg azok, akik már nem kíváncsósok a tilalomjeleken túlra. A tengerparton a szabadság különben azt a szokásos két hetet jelenti, amit turnusnak neveznek. Ettől eltekintve a szabadság végtelen. Felmérni, megfogni lehetetlen.

Ekkora tanulság és a visszaúszáskor a hullámokkal való küzdelem elég az elkeseredéshez. Facsiga éppen nyakig benne volt, amikor a sors gyöngyházzemű sellőt küldött mellé, hogy akár szótlán jelenlétével is vigasztalja az arra szorulókat.

- Öregem, ennek a nőnek toronyhaja van, persze ragyogóan szőke, és mindene az égnek csavarodik. Fortuna bőségszarujához hasonlóan. És egyetlen alkatrésze sem hiányzik. Mindenképpen első osztályú. Nem hittem volna, hogy szóba áll velem. De megtörtént. Először azt mondta... Dehogyan mondta! Inkább búgta, búgogatta: „Óóóó!” Szinte elfelejtettem lábra állni, olyan gyönyörűen muzsikált a hangja. Ezüst Pillének hívják a barátnőjét; a mólónál beszéltem meg találkát, ebédelni szeretnének, vagy valami ilyesmi... Nem voltam képes mindenre odafigyelni...

Tisztafej cöcögetett, és sajnálkozva nézett barátjára, akiben vajszív olvadozott, némi jóindulatra pedig egy méter kilencven centi magas naivság tornyosult.

- Facsiga, Facsiga - fogta a fejét Tisztafej -, hányszor megmondtam, ne engedd, hogy rád tapadjanak a nők. Most mihez kezdesz azzal a tornyozott hajúval, azzal a hogyishívják ... Búgó Csigával?! Kis naiv, miként jössz ki most már a napidíjból?

Az élet lényegbevágóan nehéz kérdéseit szívesen tesszük föl másoknak, ahelyett, hogy a magunk sajgó sebeivel foglalkoznánk. Tisztafej mindig önzetlenül gondolkozott mások helyett, és általában a kérdés megoldásáig gyötörte magát. De erre most nem volt lehetősége.

Ezüst Pille szállt reá könnyedén és sokat próbált vidámsággal.

- Szia, lányok! Mentsétek meg a barátomat! - Facsiga Fülíg Száját utánozta, aki vigyorgással kereste kenyerét a cirkuszban.

- Ismerős nekem ez a szépfiú - billegette magát a lány, és láthatóan azon erőlködött, hogy valami szellemességet produkáljon. - Úgy tűnik, tegnap láttam már. A szégyenlős rákot játszotta aszpióban. Kis szöghajúm, kis mohócskám, minek neked egyből felzabálni a Napot? Na sebj, meggyógyít a néni. Jó?

- Óóóó... A barátnőm már ilyen rámenős, de a szíve jó. Osztályon felüli. Nos, hova megyünk kajálni?

Tisztafej a barátját nézte, aki Búgó Csigá árnyékában olvadozott. Valami furcsát láthatott az arcán, mert ijedtében - de lehet, hogy már nagyon meleg volt - belevetette magát a hűsítő hullámokba.

- Nem baj! - türelmeskedett Ezüst Pille. - Megvárjuk...

Lyukas köveket kerestek a parton. Facsiga belekezdett a futószalagos sütőkemencék működési elvének aprólékos ismertetésébe.

- Óóóó... - igenelt Búgó Csigá, de az is lehet, hogy kérdésnek szánta.

- Nem baj. Egyáltalán... - sóhajtottá Ezüst Pille.

Imádták a műszaki problémákat. Mindketten egy új város új szövőgyárában dolgoztak. Ebben a városban a szükségesnél kevesebb nő élt, a férfiak elkényeztették őket.

Tisztafej kiegyensúlyozottan és reszketéséből ítélve felfrissülten jött ki a vízből. Teljesen megfeledkezett a napidíjáról, és mint magánember szemlélte Ezüst Pille csokoládébarna bőrét, főleg azokon a helyeken, amelyek mint sejtette, azt a célt szolgálják, hogy domborulatuk szerint könnyebben megkülönböztethessük a nőket.

Ezüst Pille helyes kis teremtmény volt. Píse orra és bronz haja megfelelt Tisztafej ízlésének. Rájött, hogy ezek a lányok inkább csak természetesek. Azt, hogy közönségesek, valószínűleg enyhe napszúrásos állapotban, ok nélkül, gondolatban ragasztotta rájuk. Nehezen szokta meg azt, ami évszázadok óta természetes: a lányoknak kell kikezdeniük minden jóra való fiatal-emberrel.

Az önkiszolgálóban ebédeltek. Facsiga párosával hordta a teletömött tálcákat. A lányok nem kerültek sokba. Kávét is ittak egy napernyővel borított teraszon. Vicceket mondtak, és élvezték a lányok búgó-csilingelő hangját. Facsiga mindegyre előhozakodott bélyegalbumával, de a lányok nem voltak kíváncsiak rá, és a képeslapgyűjteményére sem.

Később, amikor a Nap félig már lehúzta a rolót, valamiképpen megakadt a társalgás. A lányok álmosan heverték a fotelekben. A négy ember nem tudta, mit akar egymástól.

- Most pedig bemegyünk egy kicsit a kenyérgyárba - mondta Facsiga, mert felébredt benne a fáradni vágyó lelkiismeret.

Tisztafej aludni küldte a lányokat.

Másnap este találkoztak. A lányokon volt egy kis festék és velük volt a hajlandóság mindenféle vidám dolgot cselekedni, hogy hiábavaló-gyorsan el ne iramodjék az élet és a fiatalság.

Elmentek a bárba. A bejáratnál nem volt elég felmutatni a nyakkendőt, amit az előrelátó vendégek a zsebükben hoztak magukkal, hanem föl is kellett kötni. Megigazítása a nőkre maradt, de tükör hiányában elvállalta a bejáratnál álldogáló „tábornok” is. Ezután kellemes szórakozás következett. A műsor kurta volt és unalmas, a közönség viszont minden pénzt megért. Egy köcsögkalapos, idősebb férfi politikai vicceket mondott a szomszéd asztal mellett és akkor vágott igazán ijedt képet, amikor egy jól sikerült poén után megtapsolták. A táncparketten négy molett cica hiábavalóan koptatta a cipőjét. A közönség szeme és füle a köcsögkalaposra irányult. A cicák leléptek a táncparketról, a lagymatag zene ritmusára a köcsögkalaposhoz somfordáltak, és a közönség füle hallatára kijelentették, hogy részeg és máskülönben is vén hülye. A vendégek felháborodva tiltakoztak, egyesek a panaszkönyvet kérték. A cicák sietve leléptek, és bejött egy énekes. Hangoskodását lepisszegték. A zenekar állította helyre a rendet. A köcsögkalapos egy lilahajú nővel elrohant táncolni. Facsiga is szívesen lazított kőkemény izmain. Búgó Csiga úgy tapadt a mellén, mint extra futónövények szoktak a napsütötte sziklafalon. Tisztafej viszont hiába vonta magához Ezüst Pillét. Néhány lépés után a lány ismét körülötte röpködött, ringott, vonaglott, el akarta bájolni a világot, de ez csak részben sikerült neki. Amikor már hat vagy hét partnert csalogatott maga köré, Tisztafej otthagyta, Facsigához lépett, lekaparta Búgó Csigát a melléről, és egy tiszteletkör után átadta annak az éhes tekintetű, pattanásos fiatalembernek, aki saját verseit lihegte a táncolók közé.

- Nem kellene őket újra lefektetni? - kíváncsiskodott Tisztafej.

- De mennyire - kacintott Facsiga, de ez csak félig sikerült, merthogy a szeme már félig konyakban úszott.

A zenekar, amint észrevette, hogy javában áll a bál, abbahagyta a muzsikálást, attól a bölcs megállapítástól vezéreltetve, miszerint a jó dolgok leginkább hiányukban mutatkoznak meg. Ezek szerint a zenekar tagjainak vitathatatlan tehetsége csakis hosszú szünetek közbeiktatásával érvényesülhet. A közönség azonban örvendett a szünetnek. Ugyanúgy, ahogy a táncnak, a műsornak vagy a bejáratot őrző „tábornok” figyelmességének is tudott örülni. Néhányan keresték a köcsögkalapot. De a köcsögkalapos nyomtalanul eltűnt. A borúlátók ebből arra következtettek, hogy nálunk a vicces emberek korán nyugovóra térnek.

Tisztafej és Facsiga szellőzni vitte a lányokat. A séta alkalmával megállapították, hogy a holdfény nem itatóspapír, nem szívja magába sem a szeszt, sem a könnyeket. A tengerről partra vetődő apró fuvalatok is csupán arra valók, hogy a lányoknak legyen valami okuk melegedni kéredzkedni az izzó férfimellekre.

A tengerparton olyan mély volt a csönd, hogy a párok egymás karjába szédültek. Ezek után a félhomálynak mondott koromsötétben szinte lehetetlen volt megállapítani, hogy ki kit próbál száj-száj általi mesterséges légzéssel életre kelteni.

A kenyér formájú üdülő előtt Facsiga úgy döntött, hogy Búgó Csiganak látnia kell a bélyegalbumot. A lány vacogott az izgalomtól.

A nyaraló bejáratánál azonban Abszolút Laji elállta az útjukat. Nem titkolta, hogy fölöttébb ideges. Kockás spencerének zsebei kiforgatva-megcsúfolva, muzeális értékű ruhadarabja rongyszedő után áhítozott.

- Mi az, talán leszoktál a dohányzásról?! - ékelődött a két ... csiga közé Laji. - Ha adsz egy bagót, megmondom, mióta várok rátok...

- Öregem, miért nem olvasod rendszeresen az újságokat? - Facsigából dőlt a szomorúság. Lajt csak konyakszagot érzett. - Ha rendszeresen olvasnád - folytatta Facsiga -, akkor most nem csodálkoznál. Ugyanis tényleg leszoktam a cigarettáról. Tudtommal kerek-perec még nem írták meg az újságok, hogy tilos a dohányzás! Namármost! Ha nem tilos, akkor minek dohányozzunk... No, de fontos ez? Itt van velem Búgó Csigácska. Szófogadó kisleány... Ez a lényeg... Hát persze! Micsoda ökör vagyok... Várj csak! Biztosan van nála finom cigaretta. Csigácskám, légy szíves...

Facsiga be volt állítva.

Abszolút Laji idegessége emelkedő tendenciát mutatott. Facsiga megtudta tőle, - hogy a kenyérgyárban újra baj van. A sütőkemence futóműve gajra ment: a kenyérgondok sötét fellepként tornyosultak a mit sem sejtő fürdővendégek feje fölé.

Facsiga megrázta magát, hogy a mánostól és Búgó Csigától szabaduljon.

- Meg vagyunk löve! - szólt kedvetlenül. Búgó Csiga a sarkára állt.

- Ide figyelj! Ha most bemegy a gyárba, teljesen hülye vagy! És vedd tudomásul, többé szóba sem állok veled...

- Csigácskám! Kis Kagylófüzérem, hát te hogy nem érted ezt? Mennem kell, galambocskám. Pillanatok alatt egyenesbe jövünk... A kenyérgyár után első vagy nálam a listán. Te is Csiga, én is Csiga! Gyere Csiga... Ne vesszünk össze... Tudod mit?! Ha nagyon akarod, velünk jöhetsz.

- Menj a pokolba... A kenyérgyárral együtt! - Búgó Csiga felfortyanása teljesen nélkülözte a galambbúgás legfőbb jellemzőit. Inkább érett tyúkhanggal mutatott hasonlóságot.

- I am sorry - mondta Facsiga kifogástalan udvariassággal, és szívében hagyta a lány tövisét.

Beült Abszolút Laji kenyérszállító kocsijába, és elrobogtak.

Tisztafej hazafelé tartott az úton. Füttyörészett. Laji fékezett. A koci sikítva megállt. Tisztafej benyomult a kabinba.

- Na, mi volt? - kíváncsiskodott Facsiga.

- Hát, öregem, én sem vagyok fából - titokzatoskodott Tisztafej. - Elkísértem a bejáratig...

A kenyérgyárban újra gyászos volt a hangulat. Kenyér - sehol. Szétszedték és összerakták a gépeket, káromkodtak, és megállapodtak abban, hogy ez így nem mehet tovább.

Tisztafej a hajnali vonattal hazautazott alkatrészekért.

9.

Tisztafej város környéki faluból származott. Az emberek megfélekeztek erről a dombok között rejtőző településről, amelynek temploma, de még bolondja sem volt... Az a néhány gyerek, akit itt szült világra az anyja, az egytantermes helyi iskolában járta ki a négy osztályt, egy fiatal, de szomorú tanítónő elnéző felügyelete mellett, aztán ki-ki a maga szerencséje keresésére a városba ment, és csak nagy ritkán jött haza látogatóba, ősszel vagy a téli ünnepek idején, amikor érdemes falura menni.

Tisztafejt az apja hideg őszi napon vitte be a városba a termelőszövetkezet nyikorgó szekereként, amely ide-oda hánykolódott a minősíthetetlen úton. Az apja káromkodással és beletörődéssel biztatta a lovakat, és a „majd lesz valahogy” akkoriban sokat hangoztatott igazsága szerint élte életét. Tisztafej ezt olcsó filozófiának tekintette, és költői pályáról ábrándozott, ami a kötelező nyolc osztály elvégzéséhez kedvet, lendületet és elegendő kitartást adott.

- A kustifáját! - krákgotta az apja az unalmas pofájú hideg őszben, és a fia városba fuvarozását követő héten az élet sokféle csekélysege közül egyvalamitől annyira fölmérgelődött, hogy megütötte a guta.

Évek múltán Tisztafej igazat adott apjának, és végleg abbahagyta a rímfaragást. Ám a nevezetes beszekerezés örökre fázékonnyá tette. Sokáig emlékezett rá, hogy az apja mindegyre belekrákgott igyekezetébe: a nyomorúságot szerette volna szépen hangzó rímekbe szedni, a „kustifára” azonban, mint a verebek, szétrebbentek a szavak. De amikor már értékelni tudta a népi bölcsességek utolérhetetlen tömörségét, minden szófacsarást haszontalannak talált, arra valónak, hogy az értelmesebb embereket fölöslegesen idegesítse.

Apja halála után Tisztafejt évekig egy öregasszony vigyázta, télen forró téglát rakosgatott a lábához, és a túltápláltság veszélyeit is sikerrel hárította el a naponta okosodó gyerek feje fölül. Tisztafej csendes gyermek volt. Ha meleg téglát került a lábához, napokig szótlanul olvasott. A tanyán egyszer látott orvost - az sem volt az -, ezért eleinte az orvosi pályára gondolt. Tudta, hogy ehhez rengeteg meleg téglára lesz majd szüksége, de az öregasszony gondoskodása folytán ez nem jelentett problémát. Aztán egy különben eseménytelen délután az öregasszony bizonyára megfélekezett önként vállalt feladatáról: örökre elaludt rozoga karosszékeiben. Tisztafej megbocsátotta az öregasszony feledékenységét, ám ami azután történt, nem értette. Az öregasszony ugyanis örökbe fogadta Tisztafejt, de erről elfelejtett írást hagyni. Így történt, hogy város végi kicsi házát szétcibálták a rokonok, Tisztafej meg ösztöndíjat kapott, és bekerült egy szakiskola internátusába.

A szakiskolában többek között lakatosokat neveltek, egy épülő új gyár jövődöbéli dolgozóit. Tisztafej belenyugodott a sorsába, iskolatársai tisztelték szépen gyarapodó általános műveltségéért. A megálmodott költői és orvosi pálya, majd az ezekről való lemondás pozitívan befolyásolta abban, hogy idejében jó lakatossá váljék. Mesterséget lógó orral, összeráncolt homlokkal tanulni nem lehet: Tisztafej napról napra vidámbbá vált a gyárban és az iskolában, ismerkedett az élettel, és társai is megismerhették őt. Örömeiket nem titkolták, boldogságukat, de bajukat, szomorúságukat és elégedetlenségüket sem. Jókedvüket anélkül, hogy elkoptatták volna, ki-be hordozták a gyárkapun, ott viselték a szájuk szögletében, véle aludtak, véle dolgoztak. Munka közben az ember csak a kényelmetlen dolgokat, a rosszat felejtí, jókedvét nem titkolhatja, megmutatkozik az az ember járásán is.

Tisztafej albérleti szobában lakott. Megpróbált néhányat a belvárosban is, de azok a szobák, amelyeket zsörtölődő és örökösen kételkedő főbérlok adtak ki neki, vagy ablak nélküliek voltak, vagy ablakuk a szürke, hideg belső udvarra nézett, sehogy sem érezte otthon magát bennük. A külvárosban a patak partján, rozszant házikóban kapott szobát, egy időben istállónak használták, ajtaja mezőre nyit, juhok legeltek előtte.

Tisztafej akkoriban sokat ült otthon, és újításokon törte a fejét. Amikor kiagyalt valamit, boldog volt. Amikor semmi sem jutott eszébe, magát hibáztatta, és bánta a sok otthon ülést. A vasárnapokat utálta. Nehezen teltek. Ridegnek és sarkosnak érzett minden tárgyat, amely körülötte volt, s úgy érezte, bármelyik pillanatban akármelyik széttörhet. És a szavak is apró darabokra hullnak, mint a gépkocsik szekurit üvege balesetkor.

Egy nehezen induló, nyikorgó hétfőn ifjúsági szerelőcsoportot alakítottak a műhelyben. Tisztafejt tették meg csoportvezetőnek. Tulajdonképpen nem történt semmi változás, ugyanúgy dolgoztak, mint azelőtt, amikor még nem ifjúsági csoport volt a nevük. Az átszervezés mégis termelt némi gyümölcsöt. Voltak, akik értették, voltak, akik nem. Ahogyan ez már a tréfával, viccel történni szokott.

Púpos Vöcsök a táblához lépett, amelyre a tervrajzokat szokták kifüggeszteni a szerelők, és krétával felírta:

Aztán szót kért. Megköszönte, hogy szót kapott, és elkezdte:

- Fiúk! Már most alakítsuk meg a Vidám Vicesek Klubját. Vagyis a Vévécét. Minden tag köteles: Egyes: naponta legalább egy viccet előadni. Kettes: jó pofát vágni. Hármás: jó pofával jobban dolgozni. Négyes: jó munkával pedig...

- Hagyd abba! Hagyd abba! Az ötlet prima, de ami utána következik, brosúra ízű... Hát kinek jó ez?! - Férces fel volt háborodva. Belekezdett egy hosszú vicc elmondásába.

A kezdeményezésről nem írt a gyári lap, de azért elég gyorsan elterjedt a híre. Ebédidőben sok látogatójuk akadt. „Hát azt ismeritek-e, hogy...” és erről jut eszembe...” kezdetű viccek követték egymást. Az ebédidő naponta hosszabbodott, mert ugyanez volt a helyzet a viccekkel is melyek ráadásul egyre gyengébbekre sikerültek. De mert nem akartak kifogyni a viccek, hét végén a főmester kért szót. Azt mondta: a legjobb vicc az lesz, amikor hónap végén lapos borítékot fog osztogatni a szereldében.

- Olyan laposakat, mint a festődei Marcsa feneké! - fenyegetőzött a főmester. És azt a gyárban mindenki tudta, hogy Marcsának van a leglaposabb feneké a gépiparban.

A klub egyik napról a másikra megszűnt. De Röhögő Relének hiányérzete támadt. Azt ajánlotta, alakítsanak új egyesületet. Akármilyen, ahol az ember szabadon és vidáman kibeszélheti magát.

- Munka után annyit dumálhatsz, amennyi kijön belőled - figyelmeztette Tisztafej.

- Az fix - helyeselt Fikszes -, és még egy sört is fizethetsz...

- Neked mindig kitűnő ötleteid vannak - gúnyolódott Löttyi, mert mi tagadás, akarata ellenére zsugorinak szülték a világra.

- Gyerekek! Van egy ötletem. Lépünk be a MARCSÁBA! Haha! Jó, mi? - lelkesedett saját ötletétől Röhögő Relé.

- Az f... Mibe? - Fiksz Öcsi bizonytalankodott.

- A Modern Alakok Reményteljesen Csacsogó Alakulatába - vágta rá Relé, és háhahuzott egy sort.

- S akkor mi van? Mi lesz, ha belépünk? - érdeklődött kedvetlenül Púpos Vöcsök.

- Ne hülyéskedj! - mondta Röhögő Relé. - Hát tényleg nem tudod? Egyikőtök sem tudja? - kérdezte csodálkozva.

A társaság kényszeredetten mosolygott. Nehezen szenvedték a gyenge vicceket.

- Háhh, há! Dinyilók! - röhögött elégedetten Relé. - Hát mit kell csinálni, ha az ember már nyakig van Marcsában?

Piszkálták egymásban a vidámság hunyorgó lángját. De Tisztafej még a rosszra sikerült, vas-kos tréfákat sem bánta. A komolykodással álcázott egyhangúságtól inkább féltette a csoportot.

Rendre mentek katonának. Újak jöttek, de a csoport és a vidámság maradt. Jó darabig Tisztafej nélkül is megvoltak.

Tisztafej egy lőszerraktár őrségébe került. Lakott helytől távol, akácos erdő közepén, magas őrbódéjában állt és annyit olvashatott, amennyi belefért. A legszívesebben szerelmes verseket olvasott, a nappali szolgálat így egyáltalán nem esett nehezére. Éjszakánként pedig megtervezte a jövőjét. Szerepelt ezekben a tervekben egy ürge, mosolygós lány, akinek, ha úgy adódik, némi belátást engedélyez eddigi és elkövetkező életének titkaiba.

Tisztafej testvérei szétszóródtak az országban, a gomba módra szaporodó építőtelepeken és gyárakban kaptak munkát. Évekig híruket sem hallotta. Munkahelyén, bent a gépgyárban, nem gondolt reájuk, de az éjszakai őrségen, amikor az akácfák mögé húzódott a Hold, s télen, amikor a hóba taposott ösvényen csikorgó lépteit kellemetlenül hangosra erősítette a csönd - hiányoztak testvérei, az egyedüllét szorongató félelemmel töltötte el. Megfogadta, hogy amint leteheti a katonaruhát, lakást szerez, behozza anyját a tanyáról, kíméletlenül vérét veszi kismalacának, a tyúkoknak kitekeri a nyakát, deszkát szegez az ablakokra és az ajtóra; következék édesanyja számára is a városi élet, a pihenés. Aztán jöhet az esti iskola, a tanulás... Az udvarlás, nősülés is persze. Majd... Mindent tervszerűen, akár a gyárakban...

A katonaság után még évekig kellett várnia a lakásra, mivel előbb a családoso kaptak. Csoportja hetenként egy délután egész nyáron át segített az építkezésben. Tisztafej is kapott egy szobát. Közös lakott egy öntővel, aki főleg birkózó volt, és gyorsan fejlődött „szakmájában”. Később valamelyik fővárosi egyesület szippantotta magához, hogy a kolbászból frissen font kerítést megmutassák neki.

Tisztafej behozta anyját faluról, megmagyarázta neki, miként működnek a gáz- és vízcsapok; egyszer színházba is elvitte, havonta kétszer pénzt tett az asztalra, és rábízta, költse el belátása szerint. Aztán beiratkozott az esti líceumba, és minden este éjfélig égette a villanyt a konyhában.

- Fiam, nem vagy te beteg? Csak nem éget valami belső forráság? - kérdezte reggelenként az anyja, aki titkon imádkozott is érte.

- Semmi bajom - felelte vidáman Tisztafej, aki végleg megszerette az időt kitöltő lázas munkát és a könyveket, amelyekből delejes jóérzésként árad a tudás.

A nyári vakációban vállalt tengerparti kiszállás kizökkentette eddigi életéből. A sütőkemence mellett állva rájött, hogy amikor majd eléri célját, és diplomái rendre bekerülnek a ruhás-szekrénybe a fehérenemű alá, újra egyedül lesz.

„És ha nem bírom tovább az iramot? Mit csinállok a munka utáni tizenhat órámmal? Mit kezdek a délutánjaimmal? Az egyre hosszabbodó éjszakáimmal? Ébren szépeket álmodom, és leírom minden álmom, lehet, hogy megfizetik... S ha nem, akkor sem esem kétségbe holmi szoknyák miatt. Előbb-utóbb, így vagy úgy, szolgaság a vége.”

Tisztafej okos és makacs. Ám sorsát ő sem kerülheti el.

Forró nyár következett, egyre melegebb, sokcsillagú éjszakákkal.

Facsiga naphosszat téblábol a kenyérgyárban. Meghúzogatja a csavarokat, kicserél néhány alkatrészt a dagasztógépekben. Elnézi, miként gyarapodik, hólyagosodik a kenyértészta. A legszívesebben a kalácsfonókat figyeli. Gyors kezüket, kiflikanyarító mozdulatukat. A pékek hosszú, fehér kötényben és tübitejkához hasonló, patyolatvászon sapkában állnak a széles asztalok mellett. Némelyikük dúdolva, füttyörészve végzi munkáját. Van közöttük olyan, aki évek, sőt évtizedek óta fonja a kalácsot, süti a kiflit, a ropogós perecet, és mégsem unja. Még mindig tud munka közben vidáman füttyörészni. Facsiga azon töprengett, vajon tudják-e a pékek, mit jelent, amikor az ember elkészül valamiféle géppel, híddal, házsal vagy akármivel, ami áll vagy robog, de évekig és évtizedekig van, s lehet, hogy talán örökké lesz. Érzik-e az alkotás örömét? Azt a megkönnyebbülést, amely az élet végetlenjét, a valamit bevégezés apró ünnepeire osztja? Lehetséges, hogy az emberiséget igazságtalanul két csoportra osztja a munka? Azokra, akik hosszasan gyönyörködhetnek munkájukban, és gyönyörködtetnek vele másokat is, és olyanokra, akiknek ez nem adatik meg, mert munkájuk eredményét gyomrukba gyömöszöljük, agyunkba szívjuk, a lelkünkkel és a szívünkkel fogyasztjuk el. Az emberiség nemre való tekintet nélkül anyákra és apákra van felosztva. Talán éppen az a jó ember, aki mindkét csoport teendőit végezni tudja. A pékek hiába törik magukat, kiflijükből nem marad más, mint a ropogósság, a jó íz emléke. A frissen szegett kenyér illatára évek múlva már nem lehet rámutatni, nem lehet eldicsekedni, mint a vasútépítő teszi a sínek kilométereivel, mint a betonozó a vízi erőművel. Az anyák sohasem mennek nyugdíjba, halálukig főznek, mosnak. A pékek egyszer csak kimaradnak a kenyérgyárból, és ha ráérősen végigutaznak az országon, nincs amire rámutassanak: íme, ezt is én csináltam. Nézzétek csak meg jól, látszik rajta a kezem munkája.

Facsiga rettenetes szomorú volt a pékek miatt. Ugyanakkor bizsergető jó érzést könyvelt el, mert neki megadatott az alkotó munka kézzelfogható eredményeit még sokáig fölmutató ember lehetősége, és ezzel életének értelmét akárki előtt könnyűszerrel bizonyíthatta. Ez az érzés nyugodttá és kiegyensúlyozottá tette, napjai az észrevétlen értelmesség jegyében teltek.

Sétái folyamán mindegyre visszakanyarodott a sütőkemencéhez. A gépezet mintha megérezte volna vigyázó jelenlétét, kielégítően működött. Facsiga tudta, hogy a gép nemsokára végleg megáll, nem hajlandó tovább magában hordozni a hibás alkatrészeket. A gépet hidegen hagyták a futószalagján pirosbarnára dagadt, pufók kenyerek, amelyek változatlan hálával aljukon hordták az apró fémlapokból összeállított futószalag jelét; a sütőkemence főleg önmagával törődött. Facsiga mohón szívta a frissen sült kenyerek illatát, és önmagát vizsgálta, nem talál-e valami meghibásodást, egy megkopott alkatrészt, amiért egyszer, talán a legváratlanabb pillanatban, le kell majd állnia? Konstatálta, hogy nagyjából elégedett lehet magával. „Szép izmokat gyűjtöttél magadra, van mit bámuljanak rajtad a nők, és úgy állsz a lábadon, mint a fenyő, nincs szükséged támasztékokra, senkire. Ha akarod, zűrzarmentesen élhetsz az átlagéletkornál jóval többet, mert mértékletes vagy; ha nagyon akarod, könnyen le tudsz mondani mindarról, ami másoknak szenvedély. És szereted a munkád, ami nagy dolog. Mert rohadt annak a sorsa, aki kényszeredetten, csak a pénzért dolgozik.” Facsiga igen pozitívnak találta gondolatait és cselekedeteit. Csak néha kapta el egy furcsa érzés, amitől el kellett szomorodnia.

Egy vasárnap este érezte először, a legtitkosabb bensőjéből kiinduló fájdalmas szorítást. Este volt, amikor visszatért a városba. Halászni volt a folyón. Nem a halért, mert egyre kevesebb a hal a folyókban, hanem a csendért, a vízparti levegőért. Amikor leszállt a vonatról, meglepe-

tésként hatott rá a város csöndje. A nyári fülledtséget járdalocsolással enyhítették az emberek. A tárt ablakú otthonokba Facsiga akaratlanul is belátott. Bútorozott szobákat látott, minden szobában volt szekrény. Feltűnt neki, hogy mindenütt nagy szekrényeket tartanak az emberek, és az asztalok is hosszúak és szélesek. Az asztalok körül vidám társaság, szülők, gyermekek, rokonok. Trikóra vetkőzött családapák széles gesztusokkal kísért magyarázatokkal, itt-ott kártyázással, borozgatással tartották össze a családot. Tévék fehér fényében összebúvó párokat látott. A konyhában perlekedő anyák hangját elnyomta a gyermekek csilingelő beszéde. Ekkor érezte először azt a fájdalmas szorítást. Tudta, hogy nem betegségből származik ez a fájdalom, talán az önsajnálata okozza, de az sem lehetetlen, hogy *egyedüllét* a neve.

Máskor is érzett már ilyet, azóta is. Itt a tengerparti városban is. Magyarázatot keresett. Meg kellett magyaráznia magának ezt az érzést. Az otthagyt patakokra, az illatos folyókra, a zümmögő hangú csend hiányára hivatkozott. Végül hiábavalóságnak nevezte az érzések mindenképpen magyarázatát. Fáradtságot érzett, összekuszálódtak benne a gondolatok, a vágyak és tisztátalan óhajok.

Sétára indult, lépteit a családi házak csöndes utcái felé irányította. Emeletnyi magasságban verandákat látott. Lemezjátszó vagy rádió terített a házak fölé zsongító melódiát. Beszédfoszlányok úsztak a levegőben. Megértette, hogy az emberek mindenféle csekélysegeket elmondanak, elismételnek egymásnak, és legtöbbször csak azért vitatkoznak, mert jó nekik egymást hallgatni. Titkon talán arra várnak, hogy valaki kimondja vagy kimondatja velük azokat az igazságokat, amelyek nélkül suta és közletről sem teljes az életünk. „Régi világ szorult ezekbe az utcákba. Itt még a kapuk is szentimentálisan nyikorognak. Ma már más, nagyvonalúbb és lényegre törőbb az élet.”

Néha elsétált az új lakónegyedek egyikébe. Mindegy, hogy melyikbe, egyformák azok mind. Észrevette, hogy a lakókat itt a játszóterek kötik némileg össze. Az, ahogyan gyermekeik játékát figyelik. Hallotta egyszer, hogy a zeneszerzők összhangzattant is tanulnak. A maga összhangját az élet apróságaiból próbálta kialakítani. Az a fájdalmasan remegő húr a lelkében, amely disszonánsan működött, arra ösztönözte, hogy ne álljon meg, folytassa belső hangjainak „szerelését”, keresse az együtthangzást, a feszültség alóli feloldást.

Facsiga arra gyanakodott, hogy benne is van néhány hibás alkatrész. Ketyeg, súrol, ver valami benne, s ha idejében nem találja meg a hibát, később kijavíthatatlanul megsérült alkatrészeivel nem lesz mihez kezdenie, hideg ócskavassá válik.

- Csak semmi vész - nyugtatta magát Facsiga. - Majd talállok magamnak egy értelmes kislányt, aki fölmelegít és kiigazít, szögletességemet jó szóval lefaragja. Nem vagyok én még olyan öreg... Gyereket is csinálhatok... nem probléma. Várom kell - nyugodtan, szépen, ahogy illik - a soromra. Az idő mindent elboronál.

Hanem az idő furcsa valami. Benne csak annyi biztos, hogy múlik kérlelhetetlenül.

Amikor egy este sokáig hiába kereste Búgó Csigát a bárokban, a mindig zajos külföldiek között, elszontyolodva tért vissza a szobájába. Kiült az erkélyre, és bámulta a tengert. A távolban egy kivilágított hajó úszott és tűnt el az éjszakában. A parti sétány felől halk zene zsongott. „Ez az a pillanat, amikor a szívnek meg kell hasadnia. De nem hasad meg. Azért sem hasadozik az a rongy szív. Öncélúan minek is hasadozzék.”

Facsiga szíve működését igyekezett a legnormálisabb irányba terelni. Pozitívan dobogó szívre volt szüksége.

Éjfél után érte jöttek a kenyérgyárból. A sütökemence végleg beadta a kulcsot.

- Fiatalember, hallgasson rám, tudom, mit beszélek - oktatta az öreg motoros, akit utána küldtek. - Annyi, de annyi mindent láttam már... Ide hallgasson! Egy pillanatig se csodálkozzék azon, hogy a gépek éjnek idején adják be a kulcsot. A gépek, kedves fiam, olyanok, mint a csecsszopó. A gyereket tisztába teszi az anyja, s miután teleszívja magát azokból a formás, feszes mellekből, nyugodt, mint a nyári este. De csak közelítsen az ember az asszonyhoz, meg sem melegedhetik a bársonyos hasikáján, máris felbőg a gyermek. Mint egy rossz gyárduda. Ugrik a szülő. Nézi, nedves-e a gyermek. Találgatja, éhes-e. Csak nem valami betegség bántja? Így van ez, mondom. És persze közben oda a szép éjszaka. Na, most figyeljen rám, fiatalember! Mondok valamit, mérget vehet rá, hogy nincs másként. Kérem, nekem hat gyermekem van, vagyis hát az asszonyé mind. Amikor valamelyik megbetegedett, mi azt csak éjszakának idején tudtuk meg. Más egyébert soha, de ilyenkor bökdösött az asszony. Hallgatni a gyermek furcsa szuszogását, másszor a köhögését, hogy számár-e vagy nem. Megbizonyosodni, hogy jól funkcionál a lázmérő, és így tovább. Eleget csodálkozom, honnan a sok gyermek. Mikor csináltuk? Hiszen állandóan a kicsik feneke után jártunk. Na, hát így van ez a gépekkel is. Ezen velem ne is vitatkozzék. Ehhez én jobban értek. A gépeket is el kell tutujgatni. Megszolgálják vagy nem, majd elvállik. Egy öreg motoros mondja ezt magának, hallja, fiatalember?!

Facsiga szótlanul ült az öreg mellett. Arra gondolt, hogy lám, a gép döntött: nem hordja magában tovább a hibás alkatrészt.

- Hülyeség! Ebben mindenféle beleérzés van. És össze van zagyválva az egész.

- Érzéketlen a mai fiatalság - mondta sértődötten az öreg motoros, és már nem akarta mindenáron ébren tartani Facsigát.

Facsiga dühösen rángatta a gép csavarjait. Járatta a motort, szétdobálta az alkatrészeket. Megpróbálta rendbe hozni a kikopottakat. Reménykedve összeszerelte, és újra szétbontotta a szerkezetet. Újra és újra összerakta és újra kipróbálta. Semmi. Dühös volt. Próbálta a motort.

Pillanatnyi figyelmetlensége két ujjába került. Szétroncsolták a fogaskerek.

Saját ordítását, amelyre odarohantak a pékek, nem hallotta. Vértő balját bámulta bambán. Nem értette, hova tűnt egyik pillanatról a másikra kezéből a fájdalom. Mentők vitték a klinikára. A műtőben az orvos mosolyogva biztatta:

- Maga szerencsés fickó! Örüljön, hogy ennyivel megúsza. Gyűrűt sem kell viselnie... Na látja, minden rosszban van valami jó is!

Tisztafej a reggeli gyorssal érkezett. A kenyérgyár igazgatója kocsival ment érte az állomásra.

- A barátja túl van minden veszélyen. Két ujját amputálták. Még néhány napig kórházban marad, aztán... - Az igazgató nem tudta, mi lesz Facsigával ezután.

Tisztafej sápadtan hallgatott.

- Mi a fenének küldték a nyakamra. Tessék! Hát nem tönkretette a baleset-statisztikánkat?!

- Hallgasson! És vezessen figyelmesebben... A szentségit ennek a rongy világnak! - Tisztafej ordítani szeretett volna.

Beszerelte az új alkatrészeket. Miután beindult a sütés, Tisztafej a kórházba sietett.

Facsiga a kórházi ágyon ült, csúnyán káromkodott, önmagát szidta. Fő foglalkozásként nagy izzadságcseppeket gyöngyöztetett a homlokán.

- Ketyeg - mutatott vastagon bepólyált kezére, amelyen átütött a vér. Tisztafej szótlanul nézte a remegő lapátkezet.

- Bánod is te, hogy itt most ugrásszerűen megnő a fajlagos kötszerfogyasztás... - mondta később. - És hogy belerondítottál a baleset-statisztikába...

- Le vannak ejtve - nyögte Facsiga. Megpróbáltak együtt nevetni.

- Rá se ránts! Gyorsan rendbe kell jönnöd. Üdülőjegyet kaptunk. Még két hétig miénk a tenger... Közben be-benézhetünk a kenyérgyárba...

- Hát azt meg miért?! - bődült el Facsiga a fájdalomtól.

- Azért - magyarázta óvatosan Tisztafej -, mert a gépgyár dolgozói vállalták, hogy nem kapnak több panaszlevelet. A jövőben csakis kifogástalan minőségű gépeket gyártunk. És azok is kifogástalan minőségűek, amelyeket eddig gyártottunk... Világos?

- Mi lesz a betegszabadságommal?

- Annyival hosszabb lesz a pihenőszabadságod.

- Otthon mi van?

- Minden a régi. A fiúk helyettünk is dolgoznak. Túlteljesítés satöbbi. Szép nyarunk lesz...

- Hát ennek igazán örülök. - Facsiga igyekezett sürgősen befejezni a társalgást. Fájdalmában a szerencsését szidta. Elnyúlt az ágyon. Kidugta a lábát a rácsok között. Aztán összekucorodott. Altatót kapott, és beletörődött a sorsába.

A történetek után a kenyérgyárban már csakis jól mentek a dolgok. Az igazgató vidáman és kövéren igazgatott, a kenyerek mosolyogtak, a kiflik kecsesen kanyarodtak, a perecek szabályos perec alakúvá váltak, és valamennyi termék az előírásnak megfelelően pirult a sütőkemencében. A pékek könnyedén teljesítették merész munkavállalásaikat. Nemcsak többet, de sokkal mutatósabb és ízlésesebb árut készítettek, mint azelőtt bármikor; minden elfogyott a város üzleteiben és az üdülők asztalán.

Tisztafej hajnalonként hideg tejet ivott a kemencék mellett és friss, félbarna kenyeret falt hozzá. Szerette a meleget. Asszonyra lett volna szüksége, aki éjszakánként fölmelegítse.

11.

Hevesen dobogott Ruganyos Őzike szíve valahányszor Tisztafej közelébe került. Ilyenkor furcsa, de jóleső érzés kerítette hatalmába, úgy érezte, új ruha van rajta, és éppen most búcsúzott fodrásznőjétől, aki anyai szeretettel óránál többet sürgölődött körülötte, hogy új frizurája tökéletesre sikerüljön. Őzike Tisztafej mellett légkönnyűnek érezte magát, s hogy föl ne emelkedjék, szeretett volna megkapaszkodni a fiúban. Kiváló közérzetének köszönhetően arra is volt elég ereje, hogy újra kezdje az algebrát. Alapos rendet csinált addig egymásra dobált és különben is meglehetősen mostohán kezelt gondolatai között. Már az is örömet okozott neki, hogy némely ügyes gondolatot a sajátjának mondhatott. Véleményt formált nemcsak a divatról, a különböző rúzsok színárnyalatairól, a legújabb mosógépekről és a szakszervezeti gyűlésekről, hanem az est csöndjéről, egy-egy versről, amit a tankönyvben olvasott, a műanyagzacskóba csomagolt tejért sorban állókról, és egy színdarabról, amelyben, utcai ruhában játszottak a színészek és a mindennapi boldogság jelentését igyekeztek kibogozni egy hétköznapi történetből. Az élet egyre többet nyújtott számára a létet meghatározó három dimenzióánál. Megértette az anyagcsere lényegét, tudatosan úgy állította össze étrendjét, hogy idomainak növekedését megállítsa, formáit ameddig csak lehet, tartósítsa. Rájött, hogy jó az, ha van ki után megforduljanak a férfiak. A növekedést más módon áhította. Teljesítménysportolóhoz méltó kitartással tornáztatta fejlődésnek indult tudatát. A szaporodást még Tisztafejjel kapcsolatban is csakis a gondolatokra, a jó érzésekre és a lelki kielégültségre értette. Hosszú, gesztenyebarna haját egyszerűen hátrafésülte és lófarokba gyűjtötte. Elleste Tisztafej szokásos mozdulatait, eltanulta szavajárását, olykor egy-egy mondatát is sajátjaként használta. Tanárai az estiben biztatták, dicsérték. - Rengeteget fejlődött - mondta Ruganyos Őzikéről egy elemzés alkalmából az aligazgató, és besorolta az esti líceum eredményességét szemléltető példák közé. Tanév végén erről írást küldtek a Kozmetikai Cikk Gyárába.

Nagy Kormorán, a személyzeti osztály vezetője figyelmesen elolvasta az átíratot. Húsos, tömpe ujjával indulót dobolt diófurníros íróasztalán, s elégedetten hűmmögött. Sasorra és elhanyagolt Jávor-bajusza alatt megkockáztatott egy mosolyfélét.

Ha leszámítjuk a saját maga által kitalált munkásmozgalmi múltját, teljesen egyedül volt a szobában. „Cseperedünk, cseperedünk, Ruganyos elvtársnő. Talán már éppen ideje lenne, hogy Kormorán bácsi közelebből is foglalkozzék veled. Ha egyszer megtapogathatna, bizonyára tíz évvel többet élne. No csak lassan a testtel. Ezek a mai fiatalok rendkívül furcsák... Nagyon különösek, hogy úgy mondjam... idegesek. Te, Kormorán, emlékszel még a régi jó időkre, amikor egy darab máléért magától alád sétált a tizenhat éves pipihús?! Már a felvételtkor beadták a derekukat. Nem kellett várni a kategóriavizsgákra, lakásügyekre satöbbi. Nem csoda, ha az ember nehezen bírja idegekkel. Hogy ezek a fruskák is idegesek, az biztos. Tisztára bolondok! Vigyázz, Kormorán! Egyik-másik minden ok nélkül visít, és nem tudja abbahagyni. Ha azt mondod, üljön le, mindjárt lefekszik. Na, de Őzike nem ilyen. Őzike felnő majd a feladatokhoz. Őzike, ha rám hallgat, még sokra viheti. Csak aztán vigyázz, Kormorán, ne légy irigy! Ne légy irigy, és akkor hosszú életed lesz itt, ezen a földön!

Mint petróleumlámpa lángját, igyekezett kicsire állítani magában a kormos kéjvágyat.

Őzike, Őzike... viseld magad szépen... Csitt, csitt, csitt galambom...
Csitt, csitt, csitt... Felmegyünk a mennybe... Galambom...”

Nagy Kormorán ezt a csacska kis dalt dúdolgatta, füttyülgette. Sok mindenre füttyölt már életében. Alapjában véve vidám ember volt. De az évek óta reá nehezedő feladatok és az elismerés hiánya lefelé szűkszáván szigorúvá, felfelé bőbeszédűen hízelgővé tették. Így hát egyre ritkábban volt füttyös kedvében.

Nagy Kormorán különben mindig is a tettek embere volt. Rögtön magához parancsolta Emeletes Mancit. Ünnepelesen felolvasta előtte az iskolától érkezett átíratot. Melegen gratulált a nevelőmunkában elért sikerekért. Többek között a következőket mondta:

- Hát megneveltük, ugye, Mancika!

- Felkaroltuk...

- Ugyebár, beszerveztük... Mondhatnám, a hóna alá nyúltunk... Ugye, Mancika!

- És bizony átképeztük Ruganyos elvtársnőt...

- Hát akkor csak így tovább, Mancika! Csak így tovább! Valahogyan így kell ezt csinálni!

- Így, így, Kormorán elvtárs. Ilyenformán kell ezt csinálni...

A következő napok egyikén Ruganyos Őzike fényképét felrakták a tisztelettablára.

Emeletes Mancit kézen fogta Őzikét.

- Ruganyos elvtársnő, mutatok magának valamit. - Emeletes Mancit ünnepelesen és vidám volt, akár egy prémiumkiosztás. Ruganyos Őzike meghatódott. Levelezőlap nagyságú fényképről nézhetett szembe magával. A képet a gyári igazolványhoz beadott felvételtől nagyították. Hófehér csipkés blúzban készítette évekkal ezelőtt, amikor még nem tudta, hogy miért szomorú. És azt sem, hogy fehér blúzhhoz nem való a sötét kombiné. A tisztelettablára nagyított képen ez nem látszott, csak mosolytalan szomorúsága hangsúlyozódott ki. A csipkés blúz és az alatta viselt fehérnemű kifehéredett. Ruganyos Őzike ezen a képen betegesen sápadt volt.

Sűrűn pillogatva állt a tisztelettábla előtt, és hirtelen elhatározással arra kérte Emeletes Mancit, helyezze át őt más, nehezebb munkára. Mindegy, milyen munkára, de lehetőleg más részlegre. Emeletes Mancit megértően mosolygott.

- Ruganyoskám, minek kavaránk a dolgot? Maradj a helyeden. A helytállás becsületbeli ügy. Ne feledd, hogy fentről már figyelünk, terveink vannak veled. Most már vigyázz, kötelességgel és hálával tartozol...

Ruganyos Őzike minden igyekezetével azon volt, hogy meggyőzze Emeletes Mancit.

- Meg kell mondanom... valahogy már nem szeretem a címkéinket. Ki nem állhatom őket! Greta Garbóhoz, Karádi Katalinhoz, Bette Davishez hasonlítanak a címkén lévő arcok, ahelyett, hogy hozzánk hasonlítanának. Valakire közölünk. Valakire, aki méltó mihozzánk. Hát ezért akarok elmenni. És azért is...

- Miért?

- Azért, Emeletes elvtársnő kérem, mert úgy érzem, bárhol képes leszek dolgozni...

- Persze. De mennyire, hogy persze - mondta Emeletes Mancit, és kézen fogva visszavezette Ruganyos Őzikét a munkahelyére, a futószalag végéhez. A felgyült tubusok és téglék címke nélkül olyan sivárak voltak, mint a csillagtalán éjszakák, vagy a név nélküli hajók vízre bocsátás előtt.

Emeletes Mancit megígérte, hogy mint minden dolognak, a címkeügynek is a végére jár.

Néhány nap múlva közölte Ruganyos Őzikevel, hogy írásbeli áthelyezési kérését is elutasították.

- Aki esti iskolás, annak, ha lehet, könnyebb munka jár. És nem három váltásban! Hanem egyben. A kádertartalékot meg kell becsülni. Ha lehet... Őzike fiam, ha én mondom neked, hogy lehet, akkor biztos lehetsz benne, hogy az úgy is van. Nem azért mondom, mert néhány évvel idősebb vagyok nálad. Hanem... Felelősségem teljes tudatában...

Talpig Tóni megértően bólogat:

- Ezt igazán szépen mondta, Emeletes elvtársnő, csókolom a kisztihandját. Mindig mondtam, hogy majd megérjük egyszer, hogy pont olyan szépen fog beszélni, mint például most.

Talpig Tóni jókedvében eltekintett Emeletes Mancsi gödényhangjától, és békebeli gavallérként próbált legjobb tudása szerint udvarolni. Évtizedekkel ezelőtt vált meggyőződésévé, majdnem hivatásává, mondhatni lételemévé az, hogy a gyöngéd nemet szép szóval elszórakoztassa.

- Kérem, volt nekem egy jó barátom. Annak idején - mert én is voltam fiatal - együtt jártunk a bőrösök klubjába táncolni. Ott mindig olyan andalító volt a zene, és a falak meg az oszlopok körös-körül csupa tükör. Az ember zavartalanul nézegethette partnere csábító idomait. Elnézést, a test ízléses mozgásáról van szó, nem holmi pornográfáról. Hajaj! A mi időnkben annak is, ennek is megvolt a maga helye. Persze, egész máshol, a Forduló utcában például... No de, nem erről akarok mesélni, hanem a barátomról, aki kifogástalanul viselkedett, kérem. Egy csúf szót sem lehetett hallani a szájából. Szóval, együtt jártunk a lányok után és egyszer, jól emlékszem, izgatottan huzigálni kezdte a kabátom ujját. Épp egy finom tangó volt műsoron.

„Ne hagyd el soha, aki téged olykor imád, / Mert neked is lehet számtalan sok hibád...”

- Azt hiszem, ezek voltak a kezdő sorai. De nem vagyok biztos benne. Akkor nagyon sok ilyen szívborzoló szöveg volt divatban. Szóval rángatja a barátom a zakóm ujját. Az volt az első készruháim a háború után. Enyhén csikos, vaspör-szürke öltöny, pontra adták. Az öcsémnek kijáró pontok is rámentek és kaptunk még négy pár kapcának való diftint is, a kartellét pedig vissza sem adták már, az ott maradt az üzletben. Pedig valamiféle zsákanyagból készíthették azt a ruhát, rendkívül gyűrődőképes volt. Ezt csak azért mondom, hogy tudják, nagyon kellett vigyáznom rá. Megtörtént, hogy jókedvű lány komolyan kért, üljek az ölébe. Hát nem vissza kellett utasítanom? Mert éppen a pontra vásárolt ruhámban voltam. Szóval húzogatta, gyűrögette a barátom a zakóm ujját. Azt hittem, rögtön lenyelem mérgemben. Hiszen én a lányokat is csak tisztos távolságból kísérhettem haza, nem engedhettem meg, hogy kar a karban vagy egymásra borulva andalogjunk. Mi lett volna az én egyetlen ruhámból? Mosogatórongynak igen, más semmi egyébnek nem lett volna jó azután. Csakis mosogatórongynak. No de mit akart a barátom... Egy copfos lányra irányította a figyelmem, aki kislányosan, mondhatnám szeleburdin táncolt. Két vékony varkocsa selymes korbácsként csapkodta hol a hátát, hol a mellét. Üde kis virág volt, a fiúk tolongtak körülötte. Az volt a feladatom, hogy visszaszerezsem, amikor elkérték a barátomtól. Erre jó voltam. Párszor megtettem, amit óhajtott. De aztán már untam a dolgot, és erélyesen rászóltam a fiúkra, hogy a copfos lány a miénk. Akinek nem tetszik, jöjjön ki az udvarra! Sajnos, sokan voltak. Engem a mentő vitt el. De a barátom végül is feleségül vette a kis copfost. Azt hittem, boldogok. Biztosan azok voltak, de idővel elmúlt minden, ami szép volt. És jöttek még szebb dolgok: ügyek, évek satöbbi. Barátom felesége természetesen levágatta a copfját. Ettől, vagy tudja a ... természet, mitől vált ráartivá, éles nyelvű, szigorú asszonnyá. De azért szerették egymást. Indulatosak lettek. És mint a libikóka: alighogy a mélybe visz, mindjárt fölemel, így éltek.

- Dög vagy... szívem - mondta egyszer a férj, és nem történt semmi, mert az asszonyka visszaadta a sértéssel együtt a hízélgést is.

- Disznó, mulya állat vagy, drágám! - mondta, miután átvette férje fizetését.

Az asszony később apránként, de nagy gonddal rúzsokat és arany ékszereket rakosgatott föl magára. Ezzel volt elfoglalva. A konyhával semmit sem törődött.

A barátom néha beszívott.

- Községeses ringyó vagy, nyuszikám! Én pedig egy süket balfék! - állapította meg tárgyilagosan. Jó darabig mindketten egyetértettek ezzel a megállapítással. Később a „hülye szívecském”, „tróger apucikám”, „kurva cuncikám” és más hasonló megszólítások után a messzi távolba elküldő, sietve ösztökélő, sőt parancsolóan kiutasító üzenetek következtek.

- Nem mennél te, bűdös k...? - barátom a kérdése végéről egyszer, véletlenül vagy akarattal, elhagyta a „drágám”, „cuncikám”, „nyuszikám” féle simogató szót.

Természetesen botrány lett belőle. És válasz. Barátom belebetegedett.

Halálos ágyán élete tanulságát a tőle telhető maximális nyíltsággal a következőkben fogalmazta meg: „Szart ér az élet. De azért ezt is valahogyan szépen kellene elmondani...”

Hát ezért szeretem én azt, hogy Emeletes elvtársnő szépen beszél. Csókolom a kisztihandját, tessék nekem megmondani, megy már a Völá Koci?

Emeletes Mancsi túrtóztette magát.

- Talpig kartárs, maga az utóbbi időben sok mindent összehadar. Munkaidőben is. A kispolgári emlékeit, nagyon megkérem, ne terjessze. Ami a gyár címkéit illeti, végre elértük a tömegek által már régóta óhajtott egyszerűsítést. Fáklya, vörös lánggal. Ennyi marad. Ez hirdeti majd termékeinket a jövőben. A részletes utasításokat idejében megkapja. A továbbiakban a maga dolga, hogy miként rajzolja át a címkéket. Mindenesetre örömmel közlöm magával is, hogy javaslatát szívesen fogadták. Polgári asszonyok képét pedig ne próbálja többé címkéinkre csempészni. Mi majd éberén öröködünk, hogy mindenütt minden a legjobban menjen... És maga is menjen! Egyelőre menjen innen! Ne zavarja a termelést...

A gödényhangtól Talpig Tóniban lelombozódott a reménység amúgy is visszanyesett és nagy gonddal törpített fája.

- Tessék idefigyelni! Van egy ötletem. Ha nem megy a Völá Koci, akkor legyen a vállalat neve IVAR. Vagyis az Ifjúság Varázsa. És ebből az is kiolvasható, hogy a legújabb termékeink hormonalapúak...

Emeletes Mancsi ekkora szemtelenség láttán sarkon fordult és elviharzott. A Vörös Láng Kozmetikai Cikkek Gyára elnevezésről nem volt hajlandó akárkivel szót váltani.

Ruganyos Özike csöppet sem sajnálta, hogy a színésznők képe eltűnt a címkékről. Naponta sok százszor kezébe kellett vennie ezeket a címkéket, milliónál is többször látta ugyanazt a képet, és rettenetesen megunt. A vörös fáklyalángtól sem volt elragadtatva, de lényegében most már mindegy volt neki, hogy milyen címkét ragaszt.

Gondolatai Tisztafej körül jártak. A szerelemmel vegyes hála vagy a hálával vegyes szerelem érzésével gondolt rá. Tudta, hogy újjászületését ennek a jóleső érzésnek köszönheti. Úgy szerette, hogy fölnézett rá. Úgy érezte, hogy maga is fölemelkedik ebben a fölnézésben, és ezért önmagát is szerette. Hálája kimeríthetetlennek és feltartóztathatatatlannak érzett, be nem vallott önimádatából fakadt. A tévében látott egyszer egy énekesnőt, aki mögött hosszú sorban hasonmásai álltak, és a különleges trükkfelvétel miatt, amikor egymás után előtérbe kerültek,

más és más mozdulattal mutatkoztak be. Minden mozdulatból többet tudott meg a dalból, amit az énekesnő előadott, és még inkább gyarapodott-sugárzott az a nőies varázs, ami az előadóművészt sajátos bájként körülengte. Ruganyos Őzikét kétségek gyötörték afelől, hogy valamikor is képes lesz-e hasonló sokoldalúságra. Valami csökönyös ösztönféle viszont azt súgta neki, hogy mindenekelőtt igyekezzék önmaga lenni, találjon önmagára, és ne játsszék színházat. Kavargó érzései, egymásnak ellentmondó belső parancsai megbénították addig természetesen fejlődő nőiességét. Tisztafej közelében meztelennek hitte magát; vágyott magát megmutatni, és mégis félt attól, hogy a fiú észreveszi póreségét.

Tisztafej szép szemét azonban a sors repdeső keze egyelőre eltakarta. Egyszerűen nem látta a lányt. Elnézett fölötte, mert magasabb volt nála, és szeretett egyenesen előre nézni. Őzike erős vággyal, de csendes megnyugvással várt életének tisztásán. Időnként hirtelen fölvetett fejjel figyelt. Félve és sóvárogva. Gyönyörű nyakán ijedt remegéssel fonódtak össze és görcsösen göndörödtek a hajszálak. Nem kérdezősködött, nem tolakodott Tisztafej elé bájjonalai hatásosságának ellenőrzésére. Felhagyott ringó járásával. Mosolyát ajkai közé szorította. A szemét sem forgatta tettetett naivsággal. Nem volt szíve elterelni a fiú figyelmét a tanulásról. Ruganyos Őzike szerelme egyenletesen égő olajkályhához hasonlított, amely látszólag magától ontja a meleget.

Ruganyos Őzike érzés-rügyeinek bontogatása közben köszöntött be a tavasz. Mint minden tavasszal, most is kivirult a lány. Mozgása, lefékezett ringatózása a méltóság árnyalataival gazdagodott. Gesztenyeszín hajában megragadt a napsugár, hogy némely szálát kiszókiítsen. Bőre, mint a barka selyme. Szeme színe langyos zápor után hirtelen kitisztult falusi égbolt kékje. Hangja serkenő mező fölött trillázó pacsirtáé.

Kivirágzásával a természet rászólt Tisztafejre. Egyre nehezebben sikerült ellenállnia annak az egyféle éhségérzetnek, amely ilyenkor próbára tette. Régebben, amikor a lányra nézett, rajta látta a csöpögő vágyat. Hátat fordítva is érezte amőba-kedvességét. A tavaszi fények és a lágy szellők felszárították irtózatát. Meglepődve állapította meg, hogy baj van: akar valamit attól a lánytól.

Ezen a tavaszon Ruganyos Őzikének bizonyára fájdalmat okozott volna, ha szépségét, amelyről nem egy alkalommal győződhetett meg, kénytelen a semmibe szórni. Ezért nemcsak hogy elviselte, de úgy érezte, hogy hálával tartozik Facsiga reggelenkénti csendes ámulatáért. Tulajdonképpen sajnálta ezt a nagydarab fiút, aki kidolgozott izmaival eredménytelenül törtetett utána a trolibuszban. Lépésnyi távolságra állt mellette. Mint aki gyökeret eresztett. Gyermekien naiv arckifejezéssel, már-már esdeklő pillantásokkal figyelte Ruganyos Őzikét. A lány nem haragudott Facsiga tolakodásáért. Tisztafej iránti érzése védőoltásként óvta mindenféle veszedelemtől, mely férfi alakban ólálkodik körülötte. Anyás pillantásokkal igyekezett ezt Facsiga tudomására hozni. „Te fiú, minek pazarolod reám az idő? Tudod mit? Felejts el. Szépen kérlek, ne figyelj rám, mondj le rólam. Tudom, behemót nagy és igazán jó szíved van, de hiába tüzelsz, mint egy tisztességesen karban tartott kazán. Érzelmemből már egy picurka sem juthat neked. Most sem, de később sem. Kicsit elkéstél. De lehet, magam jártam idegen utakon, azért nem találkoztunk. Hát bocsáss meg nekem, és engedj utamra. Hidd el, számomra könnyebb volna, ha téged választanálak. Egyszerűbb volna talán, de kétszeresen csalás. Lesántult vágyaimmal úgysem kellenék neked. Hát felejts el szépen. Lépj le a troliról. Én a helyedben minden reggel futva tenném meg az utat a munkahelyemig, így hűteném le magamban a fölösleges forróságot. Na, menj szépen. Próbáld meg. Nyerj tornászbajnokságot, vagy járj vízilabdázni. Bukni fognak rád a lányok. És egyszer majd boldog leszel...”

Facsiga önfeledten bámulta Ruganyos Őzikét. Sem kérését, sem néma utasítását nem értette; fölfogni sem tudta. Fehéren izzott, mint az előmelegítőben a fémtuskó, mely a kitűnően olajozott görgőkön zajtalanul halad önála keményebb formálójá felé.

Bár Ruganyos Őzike legjobb szándékai szerint hűlni hagyta volna Facsiga érzéseit, csinos gömbölyödései önmagukért beszéltek. Mindazzal, amit mondtak, és főleg ahogyan mondták: alaposan próbára tették Facsiga feltóduló, rohamosan sokasodó érzéseit.

- Ollálá! - kelepelt Facsigából a vidámság, valahányszor látókörébe tolta a sors Ruganyos Őzikét. S a sors kegyes volt hozzá. Ilyenformán ezen a tavaszon Facsiga kellemes emberré vált, jókedve duzzadt, terebélyesedett, mint a tavaszi saláta.

Ruganyos Őzike életéből úgy látszik, hiányzott az a másfél órás repülőút, amelyet az üdüléssel egybekötött tapasztalatcsere tengerparti színhelye felé tett meg Emeletes Mancsi oldalán.

Báránfelflők fölött úszott velük a gép, és az időnként szétnyílt jókora felhőablakon át Őzike mértani ábrákat látott. Megfontolt rendben kialakított szántóföldeket, városokat és falvakat. Az utcákon és a helységeket összekötő utak keskeny szalagján járművek nyüzsögtek. Fémesen csillogtak az üde zöld földek között szeszélyesen kanyargó folyók, hidak és vízi erőművek bontották szakaszokra a síkságon a végtelenség látszatát. Ez az áttekinthető rend Őzikének azt sugallta, hogy saját kérdéseit is rendezze és ez, Tisztafej, Facsiga, valamint önmaga jellemzésével előre nem várt könnyedséggel sikerült is neki. Ruganyos Őzikének, akár a kismacsának, kinyílt már a szeme. Szelíd megnyugvással figyelte jövőbe rajzolható sorsát. Hitt már önmagában. Abban, hogy életének legszebbre elképzelt változatait is megközelítheti, megvalósíthatja kitartó akarással. Hitt abban, hogy ha kell, megváltozhat és másokat is átalakíthat. Bízott abban, hogy örömből és fájdalomból olyanná gyúrhatja önmagát, amilyennek Tisztafej gondolja és akarja. És tudta, hogy ezt nem áldozatból, hanem önmegvalósításból teszi. Nem a tehenek jámborságával, hanem ahogyan azt a kiscicák teszik, amikor tisztaságukra ügyelnek.

Emeletes Mancsi akarata ellenére ugyan, de nem szólt bele Ruganyos Őzike könnyed számvetésébe. Ugyanis az egész repülőút alatt azoknak a papírzacskóknak a megtöltésével foglalatzkodott, amelyeket a kényelmes székek háttámlájának zsebéből reszkető kézzel kitapogatott, majd rendre kapkodva kiemelt.

- Van még? - kérdezte szánakozva Ruganyos Őzike.

- Van még? - húzta ki az orrát a soros zacskóból Emeletes Mancsi, és a következő staniclira gondolt.

Az arra járó stewardess azzal nyugtatta, hogy zacskóból még rengeteg van, de a légi útból már kevés.

Emeletes Mancsi sápadtan, soványan és csapzottan kászálódott le a gépről. Úgy állt ott a kietlen aszfalttéren, mint vakolatlan toronyház, amelybe beköltöztek ugyan sietve, de még csak háltni járnak bele a lakók.

12.

Június közepén új turnus kezdődött a tengerparton. Egy nappal előbb hatvan kilométeres körzetben zsúfoltakká váltak az állomások. Barna bőrű emberek ezrei tengerparti kagylókkal díszített dobozokkal és más csecsebecsékkal megrakottan érkeztek a környező üdülőkből. Öltönyök, mandzsettás puplingek, nyakkendők, pulóverek, kardigánok, átmeneti kabátok és kötött ruhák helyett most rövidnadrágot, könnyű selyemruhát, nyak-, ujj- és aljnélküli pulcsit hordtak, valamint más olyan ruhadarabokat, amelyek alig takarták a bronzvörös combokat, az izgatóan fényes felső karokat, az egészségesen duzzadó melleket és az egyenletesen leburnult hasak köldökön felüli részét. Az emberek most már nem szégyellték testrészeiket mutogatni, önzetlen nőcskék a lehető legnagyobb őszinteségre törekedtek ebben a tekintetben: hivalkodtak barnaságukkal. Kenőcsök és olajok illata terjedt a levegőben. A dízelmozdony vezetői széles vigyorral fékeztek le szerelvényeiket a jó szagú peronok előtt. A nők hirtelen leemelték színes kalapjukat, és kéthetes lustálkodásukat meghazudtolva, rohammal vették be a hőgutát ígérő utazófülkéket.

Aztán a fokozatosan felgyorsuló vonat ablakából az utasok visszaintegettek a napozók felé; tekintetükkel azokat a helyeket keresték, ahol minden igyekezetükkel forgolódtak a tengerből felbukkanó nap felé, s ismeretséget kötöttek távoli helyekről ide érkezett emberekkel. Még az egyenletesen leburnult emberek is fáradtak voltak a sok ide-oda forgolódástól, a bőséges étkezéstől, az éjszakai kiruccanásoktól, a gyermekek örökös hancúrozásától, a tenger egyhangú mormolásától. Az elutazás sietős légkörében elmaradt a fáklyás, jelmondatos búcsúfelvonulás. De ez nem a szervezőkön múlt, ők idejében előkészítették a színes, feliratos táblákat. Az egyiken ez állott:

*Szépen teltek itt a napok,
Dolgos kedvű, boldog vagyok!*

A sok kicsi, élénk színű zászló, a konfetti, a színes szalagok kihasználatlanul heverték, akár egy hirtelen jött nyári zápor miatt elmaradt karnevál kellékei.

A tengerparti rádióadó már napokkal azelőtt csupa olyan számot sugárzott, amelyekben hol sóvárgón, hol kötelezően mindegyre előfordult a Good by!, amit búcsúzáskor illet elrebegni minden jól nevelt fürdővendégnek.

Az egy napig üresen maradt nyaralókban az alkalmazottak gyűléseket tartottak. Felolvasták a dolgozók köszönőleveleit, amelyekben a vendégek a főszakácsot dicsérik, és a főszórakoztatót magasztalják, aki a zsákba futást és a szépségversenyt sikeresen megrendezte. A panaszkönyv is előkerült az elemzés során. Egyetlen bejegyzést találtak benne:

„Nekem minden nagyon tetszett. Mindent pont így képzeltem el nyaralásommal kapcsolatban. De a jövőben azt is el kell érni, hogy a fiatal üdülők éjnek éjszakáján ne tegyenek fel egymásnak kérdéseket. A mellettiünk lévő tizenhatosban a fiatalasszony nemegyszer igen helytelenül járt el, amikor hajnalig kérdezősködött, és mindenáron újabb és újabb választ akart kicsikarni élettársából. Szeretsz-e, kérdezte mindegyre, pedig mi is hallottuk, hogy furt-feszt szerette. Persze örökké lekésték a reggelit, ami pazarlás. Azt hiszem, ha ezt mások is megszokják, baj lesz. Úgy érzem, mi öregek, azért lettünk ide küldve, hogy a hibákat leleplezzük. Nem volt könnyű! De nekünk sikerült. Tisztelettel: Parketh Kocka és neje.”

A problémát hosszasan vitatták, majd egyöntetű határozat született, miszerint ezután minden szobában az asztal üveglapja alá ízlésesen kivitelezett írásbeli figyelmeztetést helyeznek el a következő szöveggel:

Köszönőlevelet kapott a vágóhíd, a zöldséglerakat, a vajgyár, a kenyérgyár, a fényképezési szaküzlet, a tengerparti mentők és a minibuszokkal személyszállítást végző vállalat. A vajgyárba dísztvíratot is kézbesítettek:

„Igazgató bácsi stop megmentetted a bőrömet a joghurtoddal stop amit azóta is szívesen eszem stop meg stop szerbusz stop Pityu.”

A sörgyár hét aláírással ellátott nyílt levelet kapott. A vezetőség hosszas gondolkodás után sem tudta eldönteni, mit kezdjenek vele. Végül közgyűlés elé bocsátották, és szavazattöbbséggel a köszönőlevelek közé került a következő keresetlen sorokért:

„....aztat szeretnénk el mondani negtek, hogy ne menjünk el. A dolgok melet. Mégpediglen maradand ó rigmusogban szóljunk róluk, amint aszt Bé Lajos, szeretet pajtikánk csinálta az alábi sorogba:

*Finom ithal aza ser
Tsakhogy I kitsit keser
ü!*

*Amikhor esztet kompo nyáltuk
Láb bankon mi aligh áltunk
mek!*

Köszönjük negtek drága fjug. Tsak habbbzódgyatok!”

Hét kitűnően olvasható aláírás következett. Mindeniket az őszinte dicséret kétségtelen bizonyítékaként könyvelték el a sörgyárban.

Szombat volt. Facsigát kiengedték a kórházból. Tisztafej már megjavította a kenyérgyár összes berendezéseit.

A napozók homokját hamupipőkék lepték el, és villámgyorsan kirostálták az elhullatott értéktárgyakat. Gépek jöttek tárcsaboronákkal, s eltakarták az összevissza elszórt szemetet. Öntöztek. Trágyáztak. Néhány jóféle papírgalacsin és söröskupak még aznap kidugta fejét a fellazított termőtalajból. A parkszolgálat emberei hirtelen kékre festették a tengert, nehogy a víz végtelen zöldje a haragot juttassa az új turnusra érkezők eszébe. Helikopterek szálltak fel, és a part mentén a magasban arrébb taszítottak néhány bárányfelhőt. Az átrendezést egy nagy

tapasztalatú címfestő dirigálta a világítótoronyból; legszívesebben a fűvet és a faleveleket is átfestette volna valamilyen élénkebb, hazafiasabb színre, csak hogy a szépítőknék erre sem anyagi alapjuk, sem idejük nem volt már.

Az ország különböző sarkaiból degeszre tömött különvonatok indultak a tengerpartra. Országos méretekben újra divatba jött a bronzbarna bőr, erő és egészség.

13.

Amikor az első váltás végét jelző gyári duda rekedten elbődült, Löttyi már javában ölelgette-tapogatta a kapust.

A kávébarna egyenruhát feszesre kitöltő szolgálatos ember falusi alapossággal végzi munkáját, amely elképzelése szerint van olyan fontos és eredményes, mint az igazgató nagy tiszteletnek örvendő tevékenysége. A hasonlóságot abból a közismert tényből eredeztette, hogy sem az igazgatót, sem őt kilépéskor nem szokták végigtapogatni.

Úgy tett, mintha nem vette volna észre Löttyi ölelgetését, s a felsőbbrendűek elégedettségével folytatta munkáját. Leereszkedően mosolygott, pocakját kiengedte, hátrkapott fejjel figyelte a keze között nagy igyekezettel színészkedő lakatost.

Löttyi a szélesre tárt karú protokoll-ölelkezést játszotta. A kapus alakja és mozdulatai éppen megfeleltnek ennek a régi filmhíradókból ellesett játéknak. Aztán ujjbegyeivel a kapus oldalbordaírt masszírozta. A sűrű csiklandozásra embere önkéntelen visításokkal felelt. A Löttyi mögött sorakozó dolgozók együttérző röhögéssel biztatták.

- Nekem ne marhászkodjon! - szólt szigorúan a kapus, és folytatta a motozást, mert Löttyi hülyéskedése felkeltette benne a gyanút. „Ez egy lopós ember... Egy gyári szarka... Vajon mit akar kivinni, hogy nekem se szól?!”

Löttyi is tovább tapogat. A kapus újból visít, és hátraugrik. Löttyi játékot vált. Buzis mozdulatokkal követi a kapust.

- Te édes! - ordítja megjátszott kéjjel, és hirtelen fülön csókolja.

- Dolgozó elvtárs! - törülgeti irtózkodva a kapus a nyálas csókja helyét, és pulykavörösen hátrál. Löttyi háta mögött felbomlik a sor. Szolgálatos Mancika, aki a belépőket szokta írni a kapus helyett, kárörvendően vigyorog.

- Szeretlek, te drága... - lihegi tettetett komolysággal Löttyi. A kapusnak sikerül elugrania a következő csók elől.

- Komolytalan társaság - rebegi siránkozva, és ide-oda ugráló tekintettel segítséget keres a gyárból kilépők között. Nem érti, honnan az elszabadult jókedv, a csipkelődő hangulat.

- Vedd el feleségül! - biztatja egyik falubelije, és úgy bolondozik, mint otthon farsang idején a beszeszelt legények.

- Be vagytok rúgva... - állapítja meg sértődötten a kapus, és a nyitott kapu felé tereli a sor elejét.

Ölelésre tárt karral, nyitott táskával sorjáznak el előtte az emberek, és a szemébe röhögnek. A kapus furesának találja, hogy most senki sem tiszteli egyenruháját. Felsőbbrendűsége, mint kővel bevert ablaküveg, szerteszéjjel repedt. Percekig sírásra ösztökélő bűnbánatot érez: „Megmondta az asszony, idős vagyok én már az ilyen városi munkára...”

Löttyi - ha teheti - röhögve hagyja ott a gyárat. Kerékpárja táncol alatta. Nyikorogva, csöngetve, integetve, mosolyogva karikázik át a városon. Az erdő alatti lakónegyedben, két pengeblokk között felejtett szobakonyhás régi házban lakik. Rakás gyermeke, természetes felesége és némi adóssága van, mert a háznál jóval nagyobb csűrben saját tákolmányú személygépkocsit őriz.

Kerékpárján ülve rendszerint mindenről megfélemedezik. Van úgy, hogy ilyenkor nőtlennek képzelet magát. Az is előfordult már, hogy milliomosnak. Festődei Marcsa mindkét esetben látta már, és integetett Löttyinek. Löttyi visszaintegetett, minek következtében Festődei Marcsa késő estig boldogan kószált a városban. Szebeni szalámit keresett az üzletekben, és később is epekedett utána. Amennyire csak lehetett, titokban. De a festődei fiúk leintették.

- Kispárnát tegyél a nadrágodba - ajánlották egymás után többször is, és egyik-másik vajszívű időnként vigasztalóan vele sóhajtott.

- Ne sóhajtozzatok, fiacskáim... - bátorította elsősorban magát Marcsa. - A dagadó szív nem hátsórész, hogy kettérepedten is jól mutasson. A tüskét viszont mindkettőből ki lehet, és ki kell húzni!

- Úgy van! Jól csinálod, Marcsa! - helyeseltek a festők. És voltak néhányan, akik titkon is vigasztalták.

- Tán kiesik az magától is?! - bizonytalanodott el a lapos fenekű lány, mert úgy érezte, hogy Löttyi is nagyon tudná szeretni.

- Hagyd csak... - inti a jóra nyugdíjazás előtt álló csoportvezetője.

- Hát hagyom... - felesel Marcsa, mert a csoportvezető legtöbbször „lányomnak” nevezi, és szeretettel bánik vele. Ha nem szól, nincs baj. De Marcsa nem szereti, amikor sajnálják. Hosszúkás csipke-cifra káromkodással védekezik. Ilyenkor a festék is összefut a frissen mázolt kenyérdagasztógép oldalán.

Löttyi a vezetést csupán kerékpárútjai során gyakorolja. A gyárban csoportvezetője, otthon pedig felesége után igazodik. Nagy vörös képe ilyenkor beleizzad az akarásba. Lefittyent ajka fölött hosszú gumiorra úgy remeg, mint annak a szerencsétlen bohócnak a cirkuszban, akit minden percben pofon ütnek. Szeplői elcsigázott, remegő poloskák. Bronzvörös hajának göndörödése naponként lazul, egyre inkább löttyög. Mint kövér embereken a felesleges kilók.

- Gyere már, te szerencsétlen! - Löttyi felesége csípőre tett kézzel áll a konyha ajtajában. Egy csapat hófehér galamb riadtan lódul neki a világűrnek. - Pszt! - csitítgatja őket Löttyi. - Csendidőben vagyunk!

- Ha nem tetszik nekik, költözzenek odébb! Mi voltunk itt előbb! - A tömbházak között szépen felerősödik a hangja. A visszaszálló galambok újból riadtan menekülnek. Némelyik konyhaablakban pillanatra előbukkan egy-egy kíváncsiskodó. De mivel tudják, hogy a természetes asszonyoságnak van igaza az elsőbbség kérdésében, nem szállnak vele vitába.

Egyszer az egyik meggondolatlan lakó hirtelen felindultságában az erkélyről „Pofa be!” kiáltással az öklét rázta Löttyiéek felé. Akkor még kiválóan működött a tömbházban a lift. Fél perc sem telt el, Löttyiéek ott álltak a meggondolatlan lakó ajtaja előtt. Nem a bimbamcsengőt használták, hanem az öklüket.

- Jöjjön csak elő! - biztatta a lakót a harcias asszony, és a laskanyújtóval bátorítóan döfködté Löttyit. Kinyílt az ajtó, és egy kicsi, szeplős asszony mosolyogva bocsánatot kért.

- Tetszik tudni, a férjem nem gondolta komolyan. Különben is egy kicsit... nagyon részeg. Ma van a szabadnapja...

- Jaaa! Mindjárt gondoltuk... - szabadkozott Löttyi. De a felesége nem hagyta magát.

- Maga, drága, ilyenkor ne engedje ki a férjét az erkélyre, hanem adjon be neki hánytatót. És tanítsa meg becsületre! Errefelé mindig békés emberek laktak. És ha faluról jöttek is, tudnak viselkedni!

- Psszt! Csendidő van! - A figyelmeztetés a röpgyűlésre sereglett tömegből jött, de mivel nem tartozott annak napirendjébe, a kérdéssel nem foglalkozhattak. A lépcsőház tele volt emberekkel, akik amúgy sem tudták, mihez kezdjenek a tétlenségre kötelezett három délutáni órában, és hálások voltak Löttyiéknak a kis kikapcsolódásért.

- Szeplőtelenné megint összeszűrte a levelet valakivel. Az a laskanyújtós nő a szeretőjének a felesége. Jól teszi, ha nem hagyja magát! - mondta valaki a földszinten.

- Szeplőtelennét ne bánts! Az egy rendes asszony. A férjével van a baj. Magam láttam, hogy annak még a szeme sem áll jól - mondta az alsó emeleti lakó albérlője.

- Honnan tudja? Maga még itt sem volt, amikor már bebizonyosodott, hogy az az asszony rég nem szeplőtelen! - mondta valaki a földszinten. - Sőt!... - toldotta meg egy jóindulatú hang.

- Ha akarja tudni, elárulhatom: Szeplőtelenné férje egyszerűen kurvás! - mondta az albérlő.

- Maga csak ügyeljen a szájára, fiatalember! - mondta a földszinti lakó és megmutatta, hogy ő nem valaki, hanem fürgé, nyugdíj-várományos mészáros. Fürgén átverekedte magát a lépcsőn bámészkodók tömegén, összemarkolta az albérlő mellén az inget, és amolyan próbaszerűen megemelte a fiatalembert. De a hamarjában összemarkolt ing silány anyaga nem bírta az ilyen strapát, engedett, szakadt hirtelen, gazdája földre zuttyant, közben az orra a mészáros öklével találkozott, és belőle vörös virágok alakjában közönséges vér buggyant elő.

- Vér! - suttogta haloványan az albérlő.

- Vér! - szólt tárgyilagosan a mészáros és diadalmasan ellenfele szemébe nézett. - Nem az enyém! A tiedé! Mosd fel magad...

Békítő expedíciók indultak a földszintről. A mészáros határozottan kijelentette:

- Nem ölöm meg...

Az albérlő határozatlanul nyilatkozott:

- Megölöm... megölöm...

- Fektessek le! Hajtsa hátra a fejét! - intézkedett Löttyiné és a laskanyújtóval irányította a tömegek lassú visszavonulását.

- Pofa be! Pofika be! Poficika be! - segített a szabadnapos ember a lépcsőház korlátjába fogózva, és a tömbházban, még csendidőben, újból kialakultak a békés egymás mellett éléshez szükséges feltételek.

Az eset óta Löttyi felesége hiába hangoskodik. Még csendidőben sem figyelnek reá. Csak a galambok röpködnek mindegyre takaros kis házuk fölött.

- Gyere már, fiam! - kezdi a teltkarcsú asszony és a galambok jobbnak látták újra felülemelkedni az esetleg véres következményeken.

Miért pont ezen a nyári napon történt volna másként? Azért, mert Löttyiek a tengerpartra indultak, szokásukat nem adták fel.

- Mások már úton vannak, te málé! Hova tettem az eszemet, amikor egy ilyen pápáláptyával szóba álltam!

- Azóta is keresed, de nem találod! Itt sincs, ott sincs, sehol sincs! Mondd, szívem, volt neked egyáltalán?

- Hozzád verek valamit! Te nekem most ne humorizálj, hanem lódulj!

- Indulunk, szívem! Te vagy a ház esze. Csak éppen bekapom...
- Bekapod a kocsiban. Készítettem néhány szendvicset...
- És a leves?

Lötyi a leveses férfiek kategóriájából való. Amikor először és utoljára megvallotta szerelmét, egy tányér gőzölgő húslevesre gondolt. Az anyakönyvvezető kérdésére pislogott, és azért vágta ki olyan mohón és hangosan az igent, mert gulyásleves illatát hozta valahonnan a szél. A néptanácsi iroda konyak- és szegfűillattól terhes levegőjében ezt mennyei ráadásnak érezte. „Igen, ez az a gulyásleves, amelyben, mielőtt visongva belevetik magukat a vagdalt tézta-darabok, csupaszra főnek jókora marhacsontok, és a köménymagocskáknak hasuk nő a paprikás, zsíros létől. Igen, igen, igen! Falatnyi marhahúsdarabok és ugyanakkora disznóhúsok krumplikockákon, zöldségalmokon nyújtanak egymásnak kezet, benső forróságuk egymásba csavarodva buggyan-rottyog a felszínre, és száll vidáman, mint kövér áldozat füstje, negédes mosolyt és önkéntelen száraz kortyintásokat csalva elő a hozzáértőkből.” Lötyi kitágult orrcimpákkal nézett a maga mellett remegő dundiféleségre, és jövődöbelije félszeg mosolyából a csülöklében puhult paszuly ínre tapadó ragaszkodása jutott eszébe, amelynek igazi ízét a levesbe, csillagködhöz hasonlatosan, spirálisan befűrődő tejfel adja. A menyasszonyi mirtuszkoszorút a krumplilevesből kihalászott babérkoszorúval azonosította, amit akkor is illik levelenként leszopogatni, ha kissé keserű ízt hagy maga után nyelvünk hátsó részének olykor elárvult lapályán. És azok a kedves kis áttetsző fehér párnácskák! Nemcsak a feleség-féleség csipkeruhájából kitüremlők, hanem az egészséges paprikapiros nedvekből kitetsző cikcakkos szabógallérok. Lötyi szerint egy igazi feleségnek olyannak kell lennie, mint a buzsáki tányérosnak, amelyben minden, de minden benne van. Amely forró, sűrű, csípős és illatos. Amiből mindennap érdemes jóllakni.

- És a leves? Mi lesz a levessel?

Lötyi, amikor a hasáról volt szó, kitartóan tudott kérdezni. Levest, vagy legalább választ várt.

- Első a család... Mozogj már, indulunk!

Ha első a család, akkor Lötyi az utolsó helyre szorul. „Elsőkből lesznek az utolsók. Különb is, az önfeláldozás nemesít. A lemondás pedig nem hizlal.”

- Leves nélkül tapodtat sem megyek! - Lötyi erélyes mozdulattal leseperte a konyhaasztalról a csomagokat. Sikerült neki olyan határozott mozdulattal asztal mellé ülnie, hogy az asszony jobbnak látta rögtön elkezdni a levesfőzést. A literes fazékban vizet forralt, erőleves-kockát dobott bele. Beleszórt egy kis vegetát, lötytyintett hozzá kiskanálnyi rucacsírt. Tálalás előtt két friss tojást tört a Lötyi tányérjába és rátöltötte a levest.

- Tömjed magad!

Lötyi felnézett az asztal túloldalán karba tett kézzel álló feleségére. Nem az arcát nézte, mert azt már jól ismerte ilyen duzzogós állapotban is. A mellére feszülő sárga selyemblúzáat figyelte, amely ritmikusan emelkedett a felindultság miatti szaporább lélegzetvételétől. Kék vászonnadrágjából gigömbölyödő hasát is felmérte a blúz alatt. Fújta, szűrölte a levest és elmosolyodott.

- Tudod, én azt imádom benned, hogy olyan tűzről pattant vagy... Gyors, erélyes és alapjában véve jószívű...
- Bepakolok! - dörögte az asszony és elviharzott, mert nem akarta az asztalt épp most a férjére borítani.

Lötyi fuldokló köhögésbe kezdett a röhögéstől.

- Egy igazi asszony nem pakol, nem felesel... hahaha... hanem csakihishhh... mosolyog! Hahhhah, esetleg hahah... misan, de azért nagyon szépen tud mosolyogni...

Miután Lötyi végzett a levessel, elmosogatott. Erre azért vállalkozott, mert a házastársak egyenjogúságának híve, pedig különben vajszívú és békés természetű volt. Aztán mindent kidobált a kocsiból, amit a felesége eddig izzadva összevissza belegyömöszölt. Az újracsomagolásnál kiderült, mindennek megvan a maga helye, és a csomagok felét otthon kell hagyniuk. Miközben a felesége lemosdott, és egy fehér csipkeblúzt vett magára, Lötyi a felesleges csomagokat elrejtette a garázként használt egykori istállóban. Ezzel elejét vette az esedékes újabb veszekedésnek. Amikor Pobeda-Warsava-Skoda kocsijuk kirobogott a városból, az asszony haját hátrasímitotta a könnyű ellenszél. Lötyi elégedetten hátradőlt az ülésen. Háromféle márkájú alkatrészekből összeállított kocsija dorombolva nyelte a kilométereket. A hamuszínű kocsi orrán vörös fém zászlócska remegett. Fehér betűkkel világított rajta a felírás:

- Ezt is megértük! - mondta az asszony. Nyakán a márványos bőr párásnak, tippanósnak tűnt. Lötyi úgy érezte, egyetlen hozzátapadással képes volna szárazra simogatni az asszonyt. A kövér nő mosolygott. Soványka mosoly volt, de mosoly. Lötyi így szerette igazán a feleségét. Éppen elhatározta, hogy megdicséri helyességéért, amikor a mosoly helyén két zsemle nagyságú domb nőtt, növekedett vörösen, hogy majd szétpattant.

- Most miért fújod magad? - kérdezte Lötyi. Sígni vagy káromkodni szeretett volna.

Az asszony hirtelen felindultságában szétpofozta a hátsó ülésen rendetlenkedő gyermekeket, és ettől kissé megnyugodott.

- Lötyi, te nem foglalkozol velem... Mondhatnám, napról napra elhanyagolsz.

Lötyi nem értette a szemrehányást. De aztán arra gondolt, talán igaza lehet a feleségének. Biztosan gyöngédségre vágyik. Nem is firtatta tovább, hogy a feltett kérdést melyik kalandregényben olvasta az asszony.

- Bogaram - sóhajtott Lötyi - de hiszen itt vannak a gyermekek...

- Persze, mert te örökké csak arra gondolsz - csattant fel Bogár hangja, és újabb porció nyaklevest osztott szét a gyermekek között. Aztán folytatta a duzzogást.

Lötyi a továbbiakban megjárta, hogy nagyon lefoglalja a vezetés. Közben titkos tervére gondolt. Öntudatos pókra hasonlított, aki szabad idejében újabb és újabb szálakkal erősíti hálóját, hogy csapdába eső áldozatának kényelmes, ha lehet, szép halála legyen.

Kevesen tudták, hogy Tisztafejt és Facsigát az ő közbenjárására küldték el üdülni a tengerpartra. A gépgyár és a Vörös Láng Kozmetikai Cikkek Gyára már az év elején közös akciók lebonyolításába kezdett szakszervezeti vonalon. Az egyik nagy sikerűnek ígérkező akció lényegét többen abban látták, hogy a két gyár élenjáró dolgozói sokoldalú tapasztalatcserét bonyolítanak le a tengerparton, megérdemelt nyári szabadságuk idején. A határozat erre vonatkozó részében a dolgozók leszögezték: „A környezetváltás, az ibolyán túli sugarak és a sós víz jótékony hatása, valamint a bőséges táplálkozás, a felélénkítő játékos kedv és a korszerű környezet termékeny alapot képeznek sokoldalú és eredménydús kapcsolatok kialakítására, ami minden bizonnyal meghozza majd a kívánt eredményeket. Mind a szervezők, mind a résztvevők érezzék megtisztelő kötelességüknek az ügy hatékony előmozdítását, tegyenek meg mindent a teljes siker elérésének érdekében.”

A szervezők tisztában voltak azzal, hogy a határozatban foglaltak maradéktalan teljesítése a szervezéstől függ.

A résztvevők erre nem gondoltak. Ők csupán pihenni vágytak és a tenger selymes, hűs vizére, amely másként simogat, mint a fényesre érett nyári napsugár, mint a kedves szerelmes szava és tekintete. És egészen másként, mint a házastárs munkában edzett, két dolgozó keze. Ezt figyelembe véve, a szervezők nem szakadtak el a tömegektől, és az akció spontán jellegére fektették a hangsúlyt. Lötyi, aki egyből átlátta a helyzetet, már a kezdet kezdetén kijelentette, hogy a két vállalat hathatós erőfeszítéseket kell hogy tegyen annak érdekében, hogy a tapasztalatcserére alkalmas dolgozókat, ha lehet, egyugyanazon turnusban küldje nyaralni a tengerpartra. A továbbiakban gyermekjáték lesz (az akció spontán jellegét megőrizve) közös napozásokat, fürdőzéseket, étkezéseket, hajókázást és elvtársi összejövetelt rendezni, amelyeken aztán a szinte magamagától, de azért alapos elgondolással kialakított alcsoportokban a legfontosabb termelési, termelésszervezési, újítási és az utánpótlással kapcsolatos legégetőbb kérdések tüzetes vizsgálatát könnyedén elvégezhetik. A nyugodt légkörben megejtett elemzések serkentőleg hatnak majd, ötlet ötletre halmozódik, végül is győz a jón a jobb, és mindkét gyár dolgozói pihenten és barnán láthatnak munkához, saját ötleteik gyakorlatba ültetéséhez.

Lötyi aránylag könnyen meggyőzte munkatársait arról, hogy a szerelők közül Tisztafej és Facsiga érdemes a kitüntetésre, a leginkább ők felelnek meg a tapasztalatcsere követelményeinek. Beleegyezésüket nagyban elősegítette az a tény, hogy a gyár vezetősége már eldöntötte, kit küld a tapasztalatcserére. Tisztafej és Facsiga szerepeltek a küldöttek névsorában.

De azért Lötyi már egy héttel a szereldei kijelölő gyűlés előtt titkon találkozott Tisztafej egyik estis osztálytársával, akitől egy korsó világos sörért megtudta, amit már régóta sejtettek Ruganyos Őzikéről a szerelők. Őzike Tisztafej iránti vonzalma annyira világossá vált számára, mint a királynő feláldozása után következő lépések egy ismert szovjet nagymester sakkvilágbajnoki végjátzmájában. Azzal is tisztában volt, hogy Tisztafej figyelmét szabad idejének aprólékos beosztásával és Ruganyos Őzike alkalmas pillanatokban és megfelelő közelségben végrehajtott, ízléses, ringatózó sétáival is irányítani lehet. Számításaiból természetesen nem hagyhatta ki azt, amit a szereldében is megfogalmaztak már:

Facsiga odavan Ruganyos Őzikéért!

Lötyi nem olvasott szakkönyveket a párválasztásról, de tapasztalatból tudta, hogy a nők választanak maguknak férfit, és csak a látszat kedvéért hagyják magukat kérlelni. Facsiga tehát hiába kerülgeti Ruganyos Őzikét, ha az Tisztafej után epekedik. Tisztafejnek pedig előbb-utóbb feltűnik, hogy az a lány akar valamit tőle. Erről Facsiga szakadatlan áradozásaival gondoskodik majd.

Tehát Tisztafej és Ruganyos Őzike házassága elkerülhetetlen.

Mi lesz Facsigával?

Lötyi fogadalma reá is vonatkozik: megnősítését az egész csoport előtt tett esküvel, szörnyű komolysággal vállalta. Lötyi elhatározta, hogy a gyorsan megvigasztalható Facsigának is szerez valakit a Kozmetikai Cikkek Gyárából.

Tervének világos gondolatmenetétől meghatódva levelet írt Emeletes Mancikának. Tisztafej nevében kérte, hogy egy országosan fontos újítás végleges kidolgozása céljából a tengerparti tapasztalatcserére küldöttek névsorából lehetőleg ne felejtse ki Ruganyos Őzikét. Mellékesen azt is megemlítette: a gépgyáriak kicsi, de jól felkészült csoportjába már besorolták Facsigát, akinek régi vágya, hogy Mancikát közelebből is megismerje.

Emeletes Manci figyelmesen elolvasta a levelet, és szeme hirtelen könnybe lábadt. Bögve rohant Nagy Kormoránhoz, aki mint mindig, most is tárt karokkal fogadta.

- Mancika drága! Drága Mancika! Ugye, mondtam! Előre megmondtam!

- Igen! - szípofta Mancika, és testének-lelkének minden emeletén boldog volt.

Lötyi titkos tervéről csak a felesége tudott. Bogárnak sem mondott többet, mint hogy a termelés érdekében Ruganyos Őzikét, Tisztafejt, Emeletes Mancit és Facsigát sürgősen össze kell boronálni.

- Bíz csak rám! - jelentette ki férje egyik éjfél utáni töprengését lezárva Bogár. - Majd én elintézem őket! - mondta keményen az asszony, mert általában kemény beszédhez szoktatta a férjét, és szuszogva hátat fordított neki, hogy a továbbiakban reggelig pihenjen a hitvesi ágyban.

Lötyi, hogy zavartalanul újra átgondolhassa a dolgokat, úgy tett, mint aki gödröket keres az alig két hónapja elkészült aszfaltúton: ide-oda kapkodta a fejét, káromkodott, csikorgatta a fogát. Nem a kátyúkért, amelyek mindig is voltak, hanem mert az nyugtalanította, hogy nem lehet személyesen jelen a kitervelt összeboronáláson. „Sikerülnie kell. Sikerülnie kell. Sikerülnie kell!” Gondolatban a feleségét dicsérte. A vér nem válik vízzé! A gyakorlat teszi... Az jutott eszébe, hogy őt is milyen gyorsan, alig pár nap alatt összeboronálták Bogárkával. Egy szőke nagynéni, aki ismertetőjelként combnyi vastagságú vörös felsőkart hordott, anyás mozdulattal ragadta meg Lötyi kabátjának a gallérját, miután egy alkalommal rúzsba fagyasztott mosollyal beinvitálta Bogárék belső szobájába.

- Fiatalember! Mi a szándéka?! Mert itt...

- Izé... Természetesen... - nyögte Lötyi tisztelettudóan, és amikor a következő fergeteges iramban lekavart hét után egy hajnalban férjként ébredt, kezécsókolomot köszönt a mellette fekvő Bogárnak, és sürgősen haza szeretett volna szaladni.

- Gyűjts tüzet, és tedd oda a tejet! - szólt az ellentmondást nem tűrő utasítás a paplan alól, és Lötyi azóta is engedelmeskedik a feleségének. Amikor kiértek az autópályára, Bogár kiadós szusszanással juttatta kifejezésre elismerését, mellbősege egy pillanatra teljesen kitöltötte az első üléstől a szélvédő üvegig terjedő teret. Lötyi találomra belenyúlt a szépen terebélyesedő nőies valóságba. Bogár pajzán csiklandozásnak fogta fel a szűrőpróbaszerű mozdulatot, és jókedvűen felkacagott. A gyerekek a hátsó ülésen felriadtak.

- Mama, döjög! Jaj, nem fogunk fűjdeni - mondta a fiú, és, a lányok sírva fakadtak.

- No, jól van. Tessék, egyél - mondta az állatszerető emberek hangján Bogár, és megkínálta Lötyit egy szendviccsel. Fél kézzel pedig anyáskodva szétpofozta a hármast ikreket a hátsó ülésen. Tanulják meg és gyakorolják az együttértést. Bogárt idejében megtanította rá az édes-

anyja, hogy a gyermeksírás egészséges és hasznos, mert attól nő igazán a gyermek tüdőterfoga. Állítólag a nagy énekesek gyermekkorukban sokat és hangosan sírtak. Idejében kifejlődött egészséges tüdejüknek köszönhetően kezdtek aztán fényes pályájukon egyre magasabbra kapaszkodni. Anyjuk fürge kezének irányításától a hármas ikrek egyelőre megszeppenten hallgattak. Nem méltányolták a szülő erélyes pályairányítását, makacsul önállóságra törekedtek.

A *Lötyi de Luxe* márkájú személygépkocsi utasaival hajnalra érkezett a tengerpartra. Lötyi szerint ezzel a kocsival háborítatlanul csakis éjszaka lehet hosszabb utakat megtenni, mert ilyenkor a „sötétben minden téhen fekete” népi bölcsesség óvja. Abban lehetett valami, mert kisebb javításoktól eltekintve Lötyiéknél sima útjuk volt. Egyszer ugyan elvesztette a kipufogócsövet, háromszor ki- és visszaszerelte a karburátort és kijavított egy durrdefektet is. Bogár lelkiismeretesen segített neki. Kis kacsójában porhanyóssá vált az autórádió gombja, és véletlenül a gépkocsi jobb oldali ajtajának fogantyúját úgy sikerült megsimogatnia, hogy az rögtön letörött.

A tapasztalatcsere helyéhez közel, kicsi halászfaluban béreltek szobát. Tapasztott padlójú, tisztaszoba volt. A frissen ácsolt fekhelyeken szalmazsákok feszültek. Az asztalon sóvirág és friss újság szerénykedett.

- Itt nem kell majd a liftre várakozniuk! - jegyezte meg mosolygó arcú, apró termetű tatár háziasszonyuk, miután a tyúkokat kikergette a vendégszobából.

Lötyi kezét mosott az udvari vezetéknél, és gatyára vetkőzve kinyújtózott az egyik szalmazsákon. Mélyen, nagyokat horkolva aludt. A legyek önkéntes csoportokba fejlődve egyelőre visszahúzódtak a disznóól felé. Délutánra Bogár körül tócsákba gyűlt az izzadság, míg minden cuccot kirakott a kocsiból. A gyermekek homokozó vedrekben hordták a vezetékvizet a kocsira. A felforrósodott kocsiszekrényről párafelhők emelkedtek a magasba.

Bogár felköltötte a férjét és a jól végzett munka fölötti örömeiben szemrehányón nézett reá. Lötyi megkereste a fürdőnadrágját. Kicsiny, de lelkes csoportot alakított a csomagok mögül és alól előállított családtagjaiból, és alapos meggondolás után begyalogolt velük a tengerbe. Szappannal sorra bedörzsölte őket, kijelölte a fürdésre és napozásra alkalmas helyet, valamint a lakásukhoz vezető, legkevésbé veszélyes utat.

A háziasszony pincébe hűtött joghurttal kínálta. - Jó lesz leves helyett - serénykedett Bogár is a férje körül.

Lötyi bekanalazta a joghurtot, megcsókolta a gyerekeket, és beült az alaposan előmelegített kocsiba.

- Nőket ne vegyél fel! - intette szigorúan Bogár, és forró pillantást küldött a távolodó kocsi után.

Gyönyörű kék volt az ég. Időnként sirályok hasítottak maguknak utat a levegőben. Fenn a magasban egy repülőgép úszott büszkén, ezüstjét kényesen csillogtatva. Fürdővendégeket hozott, közöttük Ruganyos Őzikét és Emeletes Mancit. Mindketten azért választották a légi utat, mert gyorsan és pihenten akartak megérkezni a tengerpartra.

Boldogság elé siet így az ember. És nem csoda, hogy ilyenkor minden megszépül körülötte.

14.

És eljött a várva várt nap. Az égbolt tisztára seperve ragyogott, és nefelejcskék háziköntösben izgága *termikek* kürtő alakúvá híztak. A tenger már kora reggel abbahagyta ritmikus rugózását és óriási párás tükörré változott, amelyet a kőbe faragott keret, vagyis a pazarul felékesített part mentén még apró fehér fodrok is díszítettek. Voltak még: az égen hangtalanul suhanó királyi sirályok, a part mentén mozdulatlan rezgő nyárfák, tujafák és buja bokrok, piruló rózsák úton-útfélen, a napozókon és a nagyobb szállodák halljában, viruló ibolyák a dombok alján, selymes pázsit és rajta pelyhes lány, meg a távolban egy fehér vitorlás, és a vitorlás tornyán kicsi, piros zászló. Halászcsonak halászokkal, halászfűk halászcsókkal, ajkukon szép halásznének, sokféle hal halásznének. A legények fickándoztak, a halak éppen csak elnyúltak, és mindent bevont a csillogás, a nagy fogás áhítata és a megállás nélkül zuhogó napfény.

Megszokottan szelíd tengerparti nap kezdődött, az emberek békés egymás mellett éldegélésének apró, a megérdemelt jólét még hétköznapi napokon is kivehető örömeit termő jeleivel.

A MARS szálló csupa üveg, csupa márvány és csupa fajansz halljában a Gépgyár és a Kozmetikai Cikkek Gyára válogatott dolgozóinak üdüléssel egybekötött nyári tapasztalatcseréjét szervező különbizottság bürojának vezetősége nagyszabású fogadást adott.

A MARS szálloda kiemelt beruházással épült. Az olykor nagyon is világosan kivehető Nagy Csatornákon ömlött ide a pénz, az építőanyagok és a bizalom. Felépült a csodálatos előcsarnok és két és fél emelet, amikor olyan idők jöttek, hogy a Legnagyobb Csatornán sem jutott több pénz és építőanyag. Viszont ömlött a bizalom. Az építésvezetők sietve nyugdíjba menekültek, a munkások tiszta bizalomból még felhúztak fél emeletet, a hiányzó márványlapok helyett fajansszal díszítették a szálló hallját. Mivelhogy a szállodát tizenhárom emeletesre tervezték - tíz híján hamarosan elkészült -, és a fürdőszobákhoz egy tételben már a munkálatok megkezdésekor leszállították a csempét, jutott ebből a külső falakra is. A víz- és villanszerelők is jól jártak, a tizenhárom emelethez szükséges készletből dolgozhattak. A fürdőkádakból úszómedence alakú és nagyságú szabadtéri közös kádfürdőt építettek, a hiányzó tíz emelet szobáinak csillárjait pedig a hall mennyezetébe építették be. A megmaradt csapok és zuhanyozók felhasználásával a hall közepére azért építettek szökőkutat, mert a vízszelők csoportvezetője tartott a megrovástól, hiszen belső szerelést vállaltak. Tehát csakis az épületen belül dolgozhattak. A közös kádfürdő szerelésénél is csak azért engedett, mert alapjában véve jó és kényelmes ember volt. Valaki ugyanis azzal az ötlettel hozakodott elő, hogy a kádfürdőt a tetőre szereljék föl. A csoportvezető erre kijelentette, hogy ő egy tökök ember és nem enged a magáéból. Az öntöttvas-kádakat aztán már nem kellett felcipelniük a tetőre, és ezzel tetemes összeget takarítottak meg. A megtakarításért járó prémium felbecsülésére bizottság szállt ki, de a vízszelők nem voltak már ott. Azon a héten otthon maradtak, mert úgy döntöttek, hogy a megtakarított munkaidejük futja néhány szabadnapra.

A következő héten a bizottság vezetője rettenetesen feldühödött. Kikapta egy festő kezéből az ecsetet és a szálloda halljának csupa üveg falára idegesen, reszkető kézzel felírta:

A szerelők csokoládébarnán a közeli napozó főpróbáját végezték másodállásban. A kishitűeknek úgy tűnt, tovább már nem barnulhatnak. Kívülről semmiképpen sem. Ezt jól látták a kívülállók is. A bennfentesek viszont tudták, hogy az óriási, a nagy, a beláthatatlan terep, a lehetőségek széles mezeje az ember belsejében terül el. Nagyrészt még kihasználatlanul. A vízszerelők a napozóhely kifogástalan minőségének bizonyítására tizennégy fokos barna sört ittak, önfeláldozásukat bizonyítandó, tiszteletet sugalló mennyiségben. Csoportvezetőjük szerint tökéletes, kompakt barnaság csakis barna malátalével feltöltött, egészséges emberi szervezetben jöhet létre. Minden más próbálkozás hiábavaló. Mert nem a tartós, hanem ezt az áttetsző langy-barnát eredményezi, amely hamarabb lekopik, mint a szűz lányok körméről a lakk...

A csoportvezetőjük sánta, középkorú, morcos ember. Múltjának nagy részét hadifogságban töltötte. Azelőtt semmije sem volt. Sem vagyona, sem meggyőződése, múltja a nullával volt egyenlő. Bal lábán hiányzik mind az öt lábujja. Irigyei szerint - miért éppen neki ne lettek volna - a bal lábán sohasem volt négy ujjnál több.

- Milyen a paraszt? Dicsekszik, kérem. Útszéli módon átveri legjobb barátait. Csak akkor jó a közérzete, ha hintáztathat. Miért csinálja ezt velünk, nem tudhatjuk. Örömtelen gyermekkor, családban felvett rossz szokás? Ki tudja? Mi csak azt látjuk, hogy a bal lábán egyetlen ujj sincs. Hogy volt neki legalább egy, ne vitassuk, bizonyítani úgysem tudja...

Ilyen és hasonló vélemények után már senki sem törődött azzal, hogy a csoportvezető hasonlatai olykor sántítottak és befejezetlenül maradtak, mint sok zseniális alkotó időnként reményt keltő munkája.

A vízszerelők, amikor kénytelenek voltak kis időre elhagyni a homokozót, hogy az egészségügyi berendezések működését is kipróbálják, meglepéssel szemlélték az építők torzóban maradt művét, a félig impozáns, fél-magasépületet. Látták ugyan, hogy egy központi kiküldött idegeskedve, szálkás betűkkel, fehér olajfestékkel felírta az üvegfalra az új szálloda nevét. De nem izgatták magukat. Két-három szó olvashatatlan az összefutott olajfesték miatt, de a MARS, az tisztán kivehető volt. Később ezt öles neonbetűkkel felírták a szálloda bejárata fölé. Erről a vízvezeték-szerelők már csak szabad idejükben győződhetek meg. Egyrészt, mert egy reggel át kellett adniuk a napozót a messziről jött üdülőknek, akik nyugtákkal bizonyították, hogy minden használt homokszemért szép pénzt fizettek. Másrészt pedig, mert a villanyfeliratosok akkor még több fénynapos távolságra dolgoztak a MARS szállótól: valami nagyon jó munkához kezdhettek, és ehhez persze rengeteg időre volt szükségük. A köztudomásúan mindig sietős vízszerelők türelméből nem jutott arra, hogy kivárják a feliratosokat. De ugyanakkor máshol is vége szakadt a türelemnek: a vízszerelők utolsó figyelmeztetést és rendkívül lapos pénzes borítékot kaptak fizetésükre. Így történt aztán, hogy bár a MARS szálló

kissé túlméretezett halljában még volt elég hely, a vízszelők és sokan mások távol maradtak az érdekesnek ígérkező, szinte országos jelentőségű tapasztalatcseréről.

Kiküldöttek, beküldöttek, utazók, alapemberek, tanácsosok zümmögtek a fedett szökőkút környékén, jól öltözött bensőségesek, szívélyesek és barátságosak. A hazai, valamint a külföldi vállalatok különmegbízottjai. Szegény költők nagy mellényben. Kopaszodó írók hosszú hajjal. Újságírók fontoskodva. A fotóriporterek egyelőre a bárpult melletti sarokban nemcsak alkoholmentes italokat vedeltek, hanem kalóriadús eledeleket fogyasztottak. Magukba, zsebükbe, táskájukba és kisebb bőröndökbe gyömöszöltek mindent, ami a fogadás végén úgymint megmaradt volna. Mint mindig, roppant széles körű tájékozottságuk ez alkalommal is haszonnal járt.

Zsongott a terem. Tavasszal pont ilyen a tarka rét, s ha beszélgetni tudnának a virágok, bizonyára a teremben elhangzókhöz hasonló szövegekkel bódítanák egymást.

A nők színes pillangókként lebegtek, nyakkendősen darázskodtak a fontoskodók.

A tapasztalatcserét lebonyolító különbizottság elnöke cserepes virágokkal szegélyezett dobozon állt, és feszülten figyelt a terem végében összevont függöny felé. A függönyön túl elkerített rész mögül időnként csörömpölés, suttogás és csámcsogás hallatszott. Az elnök gondterhelten és kitartóan figyelt. Kisvártatva egy mandzsettás kéz jelent meg a függöny mögül. Az öklöbe szorított kéz ritmikusan nyitott tenyérre, majd újból ököllé változott. Aztán a hangtalan visszaszámolást játszotta. Az elnök arca felderült. Mintha valaki az arcába öntött volna vedernyi nyájasságot. Jobb karját magasba lendítette. Mozdulata gyakorlatlan tiszteletes félállása. A mikrofonok elé lépett, az orra magasságába állította az egyiket, egész áldásra emelte, kiterjesztette karjait és belekezdett üdvözlő beszédébe. A mikrofonok sípoltak, recsegetek, időnként elnémultak. Az elnök beszélt, mosolygott, integetett. Aztán lejött a dobogóról. De látszott rajta, hogy a tapsot kevesellte. Újra föllépett az emelvényre, még szívélyesebben mosolygott, karjait még lendületesebben széttárta, lerúgott két teljesen ártatlan cserepes virágot és végül meghajolt. Valaki megsajnálta. Lendületes tapssal sietett segítségére.

Az üdvözlőbeszéd után válaszbeszédek hangzottak el. Utána ezeket is megválaszolták. Szóban. Sok-sok szóval. Felszólalt Emeletes Manci is. Határozott volt és energikus. Egy hasonlóan kezdte. Körbemutatott a termen és felhívta a jelenlévők figyelmét a virágokra. Kötelességének tartotta megemlíteni, hogy sok szép virág látható itt mindenfelé. És nehogy azt gondolja a tisztelt hallgatóság, hogy csak a kedvező éghajlat miatt pompáznak itt a virágok. Nem. A virágok az emberek keze munkáját dicsérik, mondta Emeletes Manci, és hozzátette: Ilyen virág a most kezdődő tapasztalatcsere is. Amelyet a rendezőség megrendezett. Mégpedig a jelek szerint kitűnően és előrelátóan stb. Mert a korszerű környezet és a jó szervezés, mint az éghajlat a virágot: kibontakoztatja. De ez nem elég. Több kell! Az kell, hogy látszódjék az ember munkája, amellyel fényes sikerre viheti és betetőzheti stb. a fontos tapasztalatcserét.

Emeletes Manci fölhevülten jött le az emelvényről, körülötte most már éppen elég törött virágcserep hevert ahhoz, hogy a jelenlévők kitűnően szórakozzanak. Dugigháj lépett a mikrofonok elé. A meghívottak soraiban élénk mozgolódás támadt. Dugigháj kifogástalan fekete ruhájában olyan volt, mint egy főúr. Orrcimpái remegtek, tokája vígan hullámozott. Bejelentette, hogy a rendezőség szerény koktélpártit készített elő, azon célból, hogy valami csekélységgel hozzájárulhasson a tapasztalatcserehez és a baráti beszélgetések kiváló hangulatának megalapozásához. Ebben a pillanatban a meghívottak villámgyors hátraarccal nekiindultak a függönynek. Két pincérfiú a szoborleleplezések hirtelenségével szétcibálta a függönyöket. A tapasztalatcsere résztvevői folytatták a népvándorlást. A függönyön túl hosszú asztalok álltak minden jóval megrakottan. Vörös kabátos pincérek italokat mértek, és koktélokká rázták össze

csillogó fémkeverőkben; olyanok voltak, mint egy hangtalanul játszó dél-amerikai könnyűzene-együttes.

- Tessék, kartársak - invitálta az asztalok mellé simuló földbegyökerezetteket Dugigháj.

Valaki eltört egy poharat, a fényes cipők talpa alatt morzsolódott szilánkokká. Enyhe lökdösődés támadt. Italok loccsantak a márványpadlóra és a drága ruhákra. Illatok emelkedtek és kavarodtak a levegőben. Pincérek francia konyakot hordtak körbe és finom likőröket. Whisky, gin, Cinzano keveredett a mohó gyomrokban a jó minőségű hazai italtermékekkel, hogy különféle salátákra; töltött tojásokra, majonézes nyelvre, aszpikos pástétomokra, ínycsiklandó mártásos gombára, kaviáros szendvicsekre, sajtos aprósüteményre és olajos halakra várjanak. A vendégek tányérokat ragadtak és gyűjteni kezdték a finomabbnál finomabb falatokat. Először az ínycsiklések fogytak el. Aztán rendre eltűnt a körözött, a húsos rétesek, a velős medalionok. A füstölt halak, aszpikban megmerevedett rákok, olajbogyóval díszített túrós szendvicsek és köménymagos rudacskák is gazdájukra leltek.

A férfiak kigombolkoztak, a nők ülőhelyet kerestek maguknak a fal mellett sorba rakott zsámolyokon.

Egyesek már a kávénál tartottak, amikor Tisztafej Ruganyos Őzikével koccintott. Emeletes Mancsi kezdeményezésére pertut ittak.

- Szerbusz! - mondta Emeletes Mancsi Facsigának, akit gazdag tapasztalatú, de eléggé hánnyatott életében ilyen gyorsasággal még egyetlen nőnek sem sikerült lerohannia.

- Csókolózás nélkül - szólt Facsiga, hogy megmentse barátját Emeletes Mancsi vérvörösre mázolt buggyos ajkaitól.

Új poharak után néztek. Lacrima Christit töltöttek maguknak, és Facsiga olyan szomorúan nézett Őzike égszínkéék szemébe, hogy hangulatváltozása Dugighájnak is feltűnt.

- Beszélgetünk, beszélgetünk...? - szólt a társasághoz és Facsigára mosolygott.

- Hallottunk hősiességéről, Kis elvtárs! Az igazgatóság bízott meg azzal, hogy gondom legyen magára. Éppen ezért félretettem egy kis aszpikos pulykát. Mandzsúriai ikra is akad még, szőke söröcskét iszunk utána, csak ritkuljon a társaság. Benéztem a konyhára: olyan ebéd vár ránk, hogy kinő tőle mindkét ujjacskája...

Dugigháj bemutatkozott a lányoknak, mondott két gyenge viccet, és továbbgurult a vendégsereg gyérülő hullámain.

Facsigának el kellett mesélnie balesetét. Megmutatta bepólyált kezét. Szerette volna, ha Ruganyos Őzike is sajnálja. De Emeletes Mancsi közibük lépett.

- Majd én kötözöm! Meggyógyítlak...

- Sajnos, még orvosi felügyeletre van szükségem. A napozástól, fürdéstől eltiltottak. Szomorú az én sorsom.

- Óh! - mondta elérzékenyülve Emeletes Mancika.

Tisztafej javasolta, hogy keressen más témát a beszélgetéshez, de ez nem sikerült. Így hát álldogáltak, iddogállak, és Dugigháj jóvoltából, aki nem feledkezett meg róluk, eddegéltek.

Emeletes Mancsi Facsigát bámulta teljes gözzel. Leplezetlenül olvadozott, legszívesebben megsimogatta volna a fiú széles vállát, vastag nyakát, és beleturkált volna sűrű hajába.

Facsiga Ruganyos Őzike türkizkék ruháját akarta átfúrni tekintetével, hogy megsimogassa a lány puha fehér bőrét.

Ruganyos Özike Tisztafejre emelte kék lámpásait, és pillantásával azt a két szájszögletbe tartó árkot simogatta, amely szerinte oly férfiasá tette imádottnya arcát, hogy a nyugati filmekben szereplő sztárok hasonló vonásaikkal messze lemaradtak mögötte.

Tisztafej, mivelhogy nyugodt volt, kitekintett a finom hullámmintájú függönnyel díszített ablakon, a pirospettyes cseresznyefák felé. A fák ágai benyúltak az aranyhomokú napozóra, hogy felvidítsák az új turnusban érkezett, még fehér bőrű vendégeket. A napozón heverők szomorúan tapasztalták, hogy egy nap csakugyan nem elég a boldogsághoz. Pedig a fény, a tenger és legfőképpen ők maguk minden tekintetben túlteljesítették az aznapra előirányzottakat.

Két órákor rövid szünetet tartottak a tapasztalatcserére érkezett vendégek. Egyeseket felröpített a lift szobájukba, ahol zuhanyoztak és ruhát váltottak. Mások pohárral a kezükben a társalgást folytatva átsétáltak az étterembe, ahol fiatal pincérlányok és mosolygó-színesre díszített asztalok várták őket. A főúr kedves vendégnek szólította a társaság tagjait, s mindenki igen elégedettnek mutatkozott. Szobájukba érve, Facsiga szerét ejtette, hogy töredelmesen bevallja közvetlen főnökének Ruganyos Özike iránt táplált érzéseit. Tisztafej megveregette csonka kezű barátja vállát.

- Tedd rá a szót, öregem. Mondhatom, egészen rendes kislány...

- Könnyű ezt mondani, Tisztafej. Könnyű ezt mondani! Folyton téged bámul...

- Ne marháskodj. Miből gondolod, hogy éppen engem?

- Na tessék! Odavan érted és észre sem veszed. Ó, ha csak egyszer nézne úgy rám... olyan meleg tekintettel. Rögtön feleségül venném.

- Úgy látszik, te tényleg bezsongtál. Nem kellett volna annyi pezsgőt szürcsölni. Nem sör az, hogy mértéktelenül nyakald! Ha nem vigyázol, Mancika pillanatok alatt leteper.

- Mancikát rád hagyom. Vagy rásózzuk Dugighájra. Vonzzák egymást, hiszen külsőségeiben elég nagy közöttük az ellentét.

- Gyertek, fiúk! - nyitott rájuk energikusan Emeletes Mancsi, és elfelejtett elpirulni.

Az étteremben boldogan felsóhajtottak az egymás mellé állított asztalok, amikor az étvágygerjesztő előitalokból és előételekből jócskán fogyasztottak a vendégek.

- Ez már döfi - mondta nevetve Dugigháj, és mivel már házigazdának érezte magát, elsőnek mondott pohárköszöntőt. Kollégái most megbizonyosodhattak arról, hogy a zsírpárnák alatt egy lelkesedni tudó gyöngéd és szerény ember húzódott meg.

Levesek jöttek, sülték, mártások, töltött majorság és vargabéles. És különböző fajborok, amelyeket nem lett volna ildomos kihűlni, illetve melegezni hagyni. Mohón ettek a finomságokból, az egymást követő felköszöntők idején újra és újra erőt merítettek az evéshez. Estefelé az arcok kipirultak, hiába működött kifogástalanul a légkondicionáló berendezés. Elnehezedő testtel, akadozó nyelvvel, de nagy kötelességérzettel folytatták a tapasztalatok felhalmozását. A különféle finom sajtokból, cukrászsüteményekből, gyümölcsökből már csak néhányan vettek. A vendégek nagy része lassan elszivárgott; egymásnak, ágynak, falnak, mosdókagylónak dőlve próbáltak segíteni magukon.

A fiatalabbak a jótékony tenger hullámaiba menekültek.

Facsiga Őzike mellett úszott. Őzike piros fürdősapkájában elegáns bójához hasonlított és rém közömbösen viselkedett. Hattyúsan lebegett a vízen, és Tisztafejt sóvárogta. Facsiga bepólyált kezét a víz fölé tartva időnként tapintatlanul dörömbölt az álmodozó lány külön világának kapuján.

- Olyan szép vagy, Őzike, mint egy vadonatúj tejszeparátor... Mint egy teljesen kész családi ház. Bámullak, csak bámullak, mint kisleány a kirakatbabát.

- Hagyd a szövegelést, te jó fiú - mondta később szelíden Ruganyos Őzike. - Vess ki a fejedből, hiszen már komoly ember vagy, és én nem tudok rajtad segíteni. Nincs is neked szükséged semmiféle segítségre. Hiszen olyan erős és jószágos ember vagy, könnyen megszeretnek. Nekem is tetszel, de nem tudlak és nem is foglak megszeretni soha. Mert más szeretek. S ha szíved van, akkor békén hagyysz...

- Ne haragudj rám, Őzike - nyögte a választ Facsiga és még egy darabig ott úszkált imádottja körül, mint egy főbekólintott hal a halászbárka mellett. Aztán kivonszolta magát a partra. A gyorsan közeledő este félhomályában osont a szálloda felé.

- Facsiga, Facsiga! - sipította utána segélykérőn Emeletes Mancsi. - Várj meg! - Facsiga nem látott, nem hallott már bánatában. Sietve felöltözött. Egy füzetlapon üzenetet hagyott Tisztafejnek és nekiindult a kiszámíthatatlan éjszakának.

Amikor Tisztafej a vízből kijött, néptelen volt már a napozó. Eltűntek a nagy, színes ernyők, a dagadtra felfújott gumi ágyak, a kiterített gyékények, a szállodákból titkon kicsempészett hófehér lepedők, a cövekek között kifeszített csíkos szélvédők és a sok egymás mellé nyújtózó, keményen izzadó, alaposan piruló, bensőségesen barnuló ember. Lábuk nyoma még ott volt a meleg homokban. Elhajított cigarettacsikkek, elhagyott játékok, kiürült sörös- és limonádésüvegek, krémes dobozok heverték szanaszét a szeméttartók körül. Egy kóbor kiskutya a tenger lüktető hullámvázához igazítva lépteit megkezdte esti szaladgálását. Korcs lévén, jó kondíciójával szeretett volna magának utat törni a fajkutyák magas színvonalú életvitelt biztosító világába. A fáradt homok ziláltan-ájultan hevert, mint egy óriási ágylepedője a több napig tartó nász után.

Tisztafej úgy nézett körül az elhagyott napozón, mint aki most érkezik hetekig tartó úszással a tenger ismeretlen, túlsó partjáról. Testéről hosszú, egyenletes simításokkal gondosan leseperte a vizet. Arccal a tenger felé fordult. A víz sötét volt és koszos. A nap sugarai bágyadtan hulltak a sűrűsödő szürkességbe. Az jutott eszébe, hogy még a jóindulatú, kedves és becsületes emberek is fele részben fáradtság, kedvetlenség és szomorúság keverékéből állnak. Ha mindezeket kioldaná belőlük a tengervíz, érdemes volna reggeltől estig lubickolni benne. Frissnek érezte magát, nyugodtnak. Gondjait elmosta a víz, a tenger ezzel sósabbá, keserűbbé vált. Tisztafej azt sem tartotta lehetetlennek, hogy a tenger indulatainkat is magába szippantja, és lemossa, lerágja az emberi jellemre ráakódott salakot. Ezért rángatózik, csapkod dühösen és buzgó zubogással, ezért nyalja a móló betonkockáit, mint aki mérget vett be. Az ember-természetű tenger partján mi sem könnyebb, mint az ember tenger-természetéről gondolkodni.

Tisztafej kiegyensúlyozott volt, mint egy munkára előkészített toronydaru, érzései apró jelle, rövid csengetésre vártak, hogy olajozott gépezetként beinduljanak a hasznos teendők reményében. Nyugodt volt, mint a világítótorony, amikor két fényjelzés között sötétbe burkolózik: ilyenkor a tengert és a partvidéket egyformán nem látni róla.

- Bemégy újra?

A kérdés a háta mögül jött. Nem is kérdés volt, hanem inkább szomorú megállapítás. Ruganyos Őzike a tengerbe futó járdacsík közelében strandlepedőjén ült és fészklődött. Tisztafejtől egy jókora, bástyákkal és vizesárokka pompázó homokvár választotta el.

- Félttem, hogy elemelik a ruháidat - mondta Ruganyos Őzike, miután Tisztafejt közelebb csalta hozzá a kíváncsiság. A fiú a járda és a homokvár között, egy homokbuckán hagyta a ruháit, és valóban kíváncsi volt, hogy ott vannak-e még. Persze hogy ott voltak hiánytalanul, hiszen Őzike, mint egy anyatigris, úgy vigyázott rájuk.

Miután Ruganyos Őzike örökre elvált Facsigától és minden merészségét előszedve Tisztafej után úszott a bójákon túli tiltott vizekre, nemcsak a hullámokkal, hanem önmaga lelkiismeretével is meg kellett küzdenie. Facsigát jónak látta, mint egy szerény kiállítású glicerinkészítményt. Ha az ember felpattintja a lapos dobozt, egyetlen pillantással átlát a tartalmán, nem érhetik meglepetések. A glicerines krém a doboz fenekéig egyugyanazon keverékből való, és mert átlátszó és szintelen, a víz tisztaságát idézi. A szomszédoságot leginkább a kristálytisza víz szünteti, de Ruganyos Őzike mégsem a vizet választotta, hanem a színesebb, a titokzatosabb italra vágyott. Egy gerinces hullám a magasba emelte: látta Tisztafejt, amint egyenletes csapásokkal a tenger túlsó partja felé úszik. Megfordult. Az alatta óriásivá növekedett hullám sebesen, a part felé sodorta. Facsigát pillantotta meg, amint szédelegve a

bokaig érő vízből kilép a homokra és eltűnik az izzadó tömegben. Hanyatt feküdt a jótékony hullám hátán és a felhőtlen eget nézte. Karcsú sirályok lebegtek felette. Csend volt.

Aztán további zajtompítóként a tengervíz erőszakoskodva benyomult a fürdősapkája alá, a fülébe. Rögtön hasra fordult. Piszkálta a fülét, ám semmit sem hallott. Hullámvölgybe került. Ijesztő érzés volt, kapálózott a szélesedő vízi folyosóban. A következő hullám szájon vágta. Ivott egy adagot. Köhögés és hányinger következett. Vadul úszni kezdett a következő tarajos hátán, de úgy érezte, semmit sem halad a part felé. Halálfélelmében felsikoltott, kapkodta a levegőt, mozdulatai összegabalyodtak, ernyedten csimpaszkodott a szétomló vízbe. Oldalt feküdt, arra koncentrált, hogy ijedt rugdalózását rendszeres mozgássá, úszómozdulatokká alakítsa. Lehunyta a szemét.

Amikor újra kinyitotta, egy kék fürdősapkás alak hátán találta magát.

- Pardon! Pardon! - szólt a kék fürdősapkás, és erélyes mozdulattal továbblökte Őzikét a part felé. Megpróbált lábra állni. A következő hullám ezt nem akarta, nem szerette, kíméletlenül hátba vágta és lefektette. Békaúszással védekezett. És akkor sem kelt fel, amikor a bokaig érő vízben meztelen fenekű gyermekek hancúroztak körülötte. Hason csúszva közelítette meg a szárazföldet.

Kettő közt - a homokon. Ruganyos Őzike olyan egyedül érezte magát, mint az a fiatal tanár, aki egy távoli faluban a kihelyezés utáni első vasárnap délből konzervet bont a néptanács penészszagú vendégszobájában. Végignyúlt a meleg homokon és hagyta, hogy a hajából, szeméből csordogáló sós lé végigszánts az arcán. Őzike ezekben a percekben a csalódott fiatal nők sorsában osztozott, és sajnálta, hogy nem fulladt a tengerbe. Miért nem szárítja föl, mint cseppnyi vizet, a napsugár? Miért nem ragadja fel a szél? Miért nem nyeli be a homok, hogy egyszer már vége szakadjon a sajgó fájdalomnak, amit Tisztafej létezése miatt érez?

Ha valaki megkérdezte volna tőle, hogy mit szeret Tisztafejen, nem tudta volna, mit válaszoljon. Facsiga sportos termetét, szelíd jóságát látta és érezte. Tisztafej talán titokzatos komolyságával vonzotta. Valamiféle erős mágnes hatósugarában sodródott a fiú felé. És ebben a sodródásban nem volt semmiféle félelmetes, inkább valami biztonságot nyújtó érzés, valami gondúzó, múltat és jövőt felhőtlené alakító erő.

Ruganyos Őzike azt kérdezte magától, hogy szerelmes-e Tisztafejbe. Sajnos, az esti iskolában semmit sem tanítanak a szerelemtől, ez a tárgy kimaradt az órarendből. Egyetlen könyvben sem olvasta még a szerelem meghatározását és lényegét. Példákkal kellett beérnie: voltak és vannak még Rómeók és Júliák, akik képesek meghalni egymásért. Sok példából tudta, házaságot szerelemből kötnek az emberek. Azt, hogy később mit csinálnak szerelmükkel, látta, de nem értette. Szülei erről egyáltalán nem beszéltek. Egyik kolléganője az öltözőben elmesélte, hogy szüzességét egy háromgyermekes apának adta, inkább ajándékozta, mert úgy szerette, hogy akármit is kért, semmit sem tagadott meg tőle. A szerelem védetté teszi az embert, önmagával szemben és mértéktelenül önfeláldozóvá. De ugyanakkor védtelenné, kiszolgáltatottá is. Aki szeret, és ha nem önmagát szereti, az nem lehet önző. Az tudja és érzi, hogy másokért van. Azért, akitől később elvárja és megköveteli, hogy őhozza hasonlóan érezzen, gondolkozék, cselekedjék.

Van úgy, hogy a szerelem pillanatokig tart. Csak néhány pillanatig vagyunk képesek a mindent odaadó áldozatra. Amikor már azt figyeljük, hogy mit nyújt számunkra egy emberi kapcsolat, és megindul bennünk egy láthatatlan elektronikus számológép, amely tartozik és követel rovatokban összegezi minden viszonyulásunkat és minden velünk szembeni viszonyulást, akkor megszűnik a szerelem. Ekkor kezdődik az egymás mellett élés, amely lehet békés is, attól függően, kinek milyen a vérmérséklete, ki mennyit tud lenyelni a másik fél

hibáiból. Vannak (inkább csak voltak) életet fölláldozó, csendes beletörődéssel szerető emberek, akik talán nem is tehettek egyebet, mint meghajoltak a vélt felsőbbrendűség jeleivel érkező előtt, és imádták a diktátort. Lehet férfi, vagy lehet nő a diktátor, aki mindig megtalálja a módját annak, hogy a házasságban bekövetkező hibákat a társára hárítsa. Ez pedig megtörve, bűnbánóan mindent vállal, és a szeretett félt házi istenné nyilvánítja: csalhatatlanná, tévedhetetlenné, örök jóvá.

Ruganyos Őzike minden lehetőséget számba vett, minden járható utat végiggondolt, és úgy döntött, hogy mindenekelőtt gyereket akar Tisztafejtől. Egy hozzá hasonló kisfiút vagy egy kislányt. Esetleg egyszerre mind a kettőt.

Ruganyos Őzike jövőendő anyaságára gondolt, és ehhez méltóan viselkedett. Fürdőlepedőjét asztallap simaságúvá igazította, és miután visszatért a zuhanyozó alól, törülközött, szárított és olyan lassan, méltóságteljesen, aprólékosan fésülködött fürdőlepedője közepén, kihúzott derékka, büszkén trónolva, mintha ezt valami ősi szertartás szigorú előírásai szerint tenné. Derékig érő haját ápolva fokozatosan szépült: virág nyílik ki ilyen észrevétlen.

- Mind elmentek - mondta Őzike, miközben néhány mozdulattal lófarokká változtatta hajzuhatagját. Tisztafej mellé lépett és törülközőjével felitatott egy kisebb tócsára valót a fiú hátán maradt vízcseppekből.

- Nem baj - felelte kurtán Tisztafej, és Facsiga után érdeklődött.

- Én itt maradtam, vártalak és őriztem a ruhád - szólt nyugodtan Őzike, és anyásan mosolygott. Sietve strandtáskájába gyömöszölte minden holmiját, és kék vászonnadrágjában, sokszínű pettyekkel díszített fehér blúzában egyszerű volt és természetes, mint az olcsó tündérek. Ruganyos testének ideális vonalait nemhogy elfedte volna ruházata, hanem még inkább kiemelte, sejtelmessé tette. Csupaszon maradt, telt karjai tüzeltek a magukba szívott fénytől, szája fénylett, mint a szirupos meggy.

Tisztafej felöltözött és szemöldökét masszírozva nézte a lányt. Jóleső bizsergést érzett.

- Én sem vagyok fából - mondta halkan.

- Miért lennél fából, Tisztafej? - kacagott Őzike, és trillái végigseperték a homokot. Pongyolás nőt látott, aki sietve pelenkákat aggatott egy végtelen hosszú ruhaszáritó kötélre. A könnyű szélben valószínűtlenül könnyedén hajladozott, csiptetőkkal rögzítette a kötélre a hófehér vászondarabokat. Az üres mosdótálat fél kezével csipőjéhez szorítva megfordult, és megértően mosolygott. Őzike intett, mert az volt az érzése, hogy ismeri valahonnan ezt a nőt.

- Őzike, én most rendkívül hülye helyzetbe kerültem. Itt állok előtted és semmi más nem jut eszembe, csak az a közhely, amit egy barátom lenge lányok szórakoztatására szokott mondani: „Nézem, nézem... Hát szeretem!...”

- Nem baj - mondta Őzike simogatóan.

- Csakhogy én azt is érzem, hogy nem ez, amit most mondani akarok neked... Vagy inkább: nem így akartam mondani... Valahogyan másként. Erről az egy pillanatról szeretnék neked mindent elmondani. Tele vagyok érzésekkel, gondolatokkal. Mert reád néztem, mert megláttalak... Valahogy így...

Apró bogarak duruzsoltak és kergették egymást a levegőben. Sirályok surrogtak, vijjogásuk között langyosan és sejtelmesen közeledett az este. Ruganyos Őzike szája fénylett, szeme csillogott.

- A szó nem minden. Mindent nem is tudnánk elmondani egymásnak. Várni reád, és hallgatni veled... nekem ez is jó.

Ruganyos Őzike úgy tűnt, hogy a távolban kifeszített ruhaszárító köteten pelenkába bugyolált csecsemő lóg, és csilingelőn kacag. Az a valahonnan nagyon ismerős nő sietve újabb tál ruhát tereget.

A napozó mellett cseresznyefák nőttek és gyümölcsök a második váltásban is keményen munkálkodtak, hogy határidőre beérjenek. Tisztafej és Őzike átvágtak a ligeten, és menet közben csókolóztak.

- Ne menjünk még fel - súgta a lány, mert kivételesen szép volt ez az este, a mólón túl, a part mellett horgonyzó hajóvendéglőből gitárzene áradt könnyű foszlányokban, kíváncsiságot keltően.

- Sétálhatunk - szólt megértőn Tisztafej, és melegítés szándékával átfogta a lány vállát, ruganyos felső karjára borította forró tenyerét.

Elindultak a parti sétányon. Szótlanul mentek, összebújva. Ha nem állja útjukat az a drótkerítés, amelyet első osztályúnak gondoltak, de valójában osztályon felüli volt, még ma is mennek, vagy legalább átsétálják az éjszakát. De a kerítésnél vissza kellett fordulniuk.

Ekkor vették észre, hogy teljesen beesteledett. Benn a tengeren egy hajó fényei látszottak. Ültek a széles kökorláton, és szótlanul nézték az imbolygó fényeket. Figyelték a közeledő vagy távolodó hajót, a sárgás holdsarlót, a hidegen csillogó és pislogó csillagokat meg egymást.

Tisztafej úgy érezte, forró kályha mellett, ül. Lassan kitartó kíméletességgel minden porcikáját átmelegítette Ruganyos Őzike odaadó szerelme. Hálás volt érte. Magához szorította és óvatosan-hosszan megcsókolta a lány holdfényben fényes, melegen buggyanó, párna-feszes, önként nyíló ajkait.

- Gondolj rólam, amit akarsz, Tisztafej, én... - szólt halkán Ruganyos Őzike - szeretlek! Komolyan mondom... nem tehetek róla. Az iskolában, a szünetben is a helyeden ültél és figyelted az ablak előtti fa koronáját. Nem tudom, mire gondoltál, de nekem nagyon tetszettél, mert éreztem, hogy komolyságod nem megjátszott, te valóban olyan vagy, mint az érett emberek, nem locsogsz. Mielőtt szólsz, mielőtt cselekszel, meggondolod a dolgot. Kitartó vagy és következetes. Önfegyelmed irigylésre méltó, melletted biztonságban érezheti magát az ember. Mondtam is a lányoknak, hogy a mi osztályunkban egyetlen férfi van - ez te vagy -, más nem jöhet számításba. Gondolj rólam, amit akarsz, de kérlek, engedd meg, hogy veled maradjak. Ne küldj el...

- Dehogy küldelek, Őzike! - sóhajtotta Tisztafej. - Ellenkezőleg! Úgy kapaszkodom beléd, mint babusgatásra éhes gyermek. Mert nagyon jó vagy, Őzike. Azt hiszem, én is szeretlek...

„No, hát ez el lett boronálva!” - szólt volna kezét dörzsölve fülig húzott szájjal Löttyi, ha szem- és fültanúként kalauzolta volna Tisztafejt a boldogulás felé az esti sétányon. De a távolság és a gondok eltakarták Löttyi elől a két fiatal, akik az ő gyakorlati tanácsai nélkül bódultan kóvályogtak a házasság kapujában. Egymásba-feledkezésük óráiban nem gondoltak arra, hogy keressék a csengőt, a kapukulcsot. Nem gondoltak arra, hogy kopogtassanak vagy dörömböljenek, hogy felkölsék a házmestert. Nem törődtek semmivel, ami illendő és szabályzatokba, pontokba foglalt vagy az újságokban naponta olvasható. Tisztafej úgy érezte magát, mint aki sikerrel kecsegtető újításon dolgozik. Ruganyos Őzike a tapasztalatcseréken szokásos izgalommal küszködött a teljes egyetértésért. És langyos volt a nyári este. A kivilágított hajót elnyelte a sötétség, csak a szolgálatos csillagok hunyorogtak. A hold sarlója vágott rendet a

feneketlen magasságban. Tisztafej és Ruganyos Őzike miközben fokozódó étvággyal egymást falták - lekésték a vacsorát. A szolgálatos pincér a fejét csóválta és rosszállóan nézett Emeletes Mancira, aki hiába foglalt négyszemélyes asztalt, hiába vágyta Facsigát, záróraig böjtölt Őzikére és Tisztafejre várva.

A tengerparti sétányon két fiatalember egymással versenyezve tépte gitárját. Kíváncsiskodók karéjába, csigalassúsággal haladtak a móló felé. Egy lány a bőrében felhalmozott napenergia kényszerítő hatására, földig érő, bő szoknyában, de hiányos felső öltözetben valamiféle vad táncot járt, forgás közben úgy látszott, egyetlen nagy melle van és két fényes köldöke.

A társaság rövid időre lehorgonyozott Tisztafejük mellett. Elénekeltek a *Ne sírj, bébi* és az *Intră luna pe fereastră* kezdetű dalokat, aztán egy kozák nóta ritmusára odébb táncoltak.

- Mi lesz Facsigával?

Őzike nem értette a kérdést.

- Kivel mi lesz?

- Facsiga hetek óta rólad áradozik...

Tisztafej évtizedeken át mindenért sorba állt. Nem csoda, hogy beleidegződött a hamarabb jöttek elsőbbségének tisztelete. Önkéntelenül is bűnnek tartotta Facsiga elé tolni magát.

- Nem gondolkodok most Facsigával! - tiltakozott a lány. - Téged szeretlek, szükségem van rád! Punktum! - Ruganyos Őzike heveségében fölborította a tépelődő fiút. És talán mert megijedt, hogy ilyen hamar elveszítheti, könnycsatornáit, akár a tavaszi záporok után a vizes árkok, színültig teltek és áradást okoztak. Az áradás nemcsak az Őzike, hanem a Tisztafej arcát is érintette. A lány szipogással, a fiú gondolatai közé vetett vészcsengő-csörömpöléssel válaszolt a különleges eseményre. „Micsoda hülye helyzetbe kerültem - gondolta Tisztafej -, ahelyett, hogy megköszönném ennek a lánynak az irántam tanúsított érzéseit, kételkedem benne. Nem csábítottam el én Őzikét, hiszen nem is volt a Facsigáé, aki csak álmodozott róla. Azt szeretne volna, ha egykor majd az övé lesz. Nem terveit voltak vele, csak álmait... Nekem pedig az ölembe hull. Ha elfogadom, vége a Facsigával való barátságomnak. Mert nem hiszi el, hogy nem bátorítottam, nem szédítettem... Egyáltalán tud-e majd normálisan gondolkodni sértettségében? Nem valószínű. Mit tennék én az ő helyében? Jópofát vágnék? Elhülyéskednék a dolgot? Vagy küzdenék érte? Esetleg bevernék egyet vetélytársamnak? És élvezném, hogy visít a lány? Félelmében vagy örömeiben sikongana, hogy érte verekszenek? Francot! Mihez kezdjen egy komoly ember ekkora ragaszkodás láttán?”

Tisztafej két tenyere közé fogta Őzike könnyes arcát, és ahol érte, összecsókolta. Aztán a kőkorlát tenger felőli oldalán, a meredek part puha gyepén ölelkeztek.

- Ne itt - tiltakozott erőtlenül Őzike. Bódultan ölelték egymást, és a kényelmetlen helyzet ellenére egybekeltek. Sokáig maradtak összebújva, egymáshoz tapadva, szótlanul. Tisztafej hálásan, fel-felhorgadó lelkiismeret-furdalással. Őzike szégyenlős boldogsággal, mert úgy érezte, hogy kissé erőltette-siettette a beteljesedést. Pedig örömük úgy jött, akár a langyos szélfuvallat, mint egy bátorítatlan simogatás. Őzike sok mindenre gondolt a megnyugtató együttlét perceiben vagy óráiban, amikor megállt számára az idő. Gondolatban berendezte azt a lakást, ahol Tisztafejjel új életet kezdenek. Beosztotta a teendőit két hétre, előre eltervezte, mit főz, mikor mos, hányszor mennek moziba, miként tanulnak együtt. Vasárnap délelőttönként koncertekre járnának, délben jó ebéddel várná őket az anyja, délután sétálnának a parkban, vagy ha Tisztafej is futball-bolond, akkor együtt biztatnák a napos lelátóról valamelyik helyi csapatot. Színházbérletet váltanának, lehetőleg zsöllyét, ott ülnek a komoly emberek, és

hajnalonként boldogan ébrednének együtt a széles franciaágyon, amit még házasságuk előtt részletre vásárolnának a bútorlerakatban.

Őzike egyszeriben hidegnek és kényelmetlennek találta a széles kőkorlát melletti lejtős, füves anyaföldet. Kibontakozott Tisztafej öleléséből és felült.

- Nem vigyáztunk - állapította meg, bűnbánóan Tisztafej.

- Nem baj, nem baj! - tiltakozott Őzike, és a fiút használta nagypárnának.

- Gyere, megmondjuk Facsigának - mondta később Tisztafej. És amikor visszafelé sétáltak a parton, már semmiben sem különböztek azoktól a pároktól, akik egymást átfogva, szótlanul andalogtak. Mindnyájan úgy érezték, el kell valahová rejteniük boldogságukat, mindazt, amivel teleítatódtak ezen a szép nyári estén.

A kulcs a zárban volt, de Facsiga hiányzott a szállodai szobából. Tisztafej szélesre tárta az óriási ablakot, és egymást átölelve sokáig nézték a tengerpart vibráló fényeit.

Higanygőz-lámpák hosszú sora, színes neonfeliratok, különös zenével telített sós levegő. A látvány mindkettőjüket elszédítette. Bizsergő testtel, mámoros lebegéssel, mindent követelő sóvárgással meztelenül zuhantak az ágyra. Semmire sem gondolva szerették egymást. A testi vágy teljes nyugodalmával észrevétlenül, csaknem egyszerre lepte meg őket az egészséges, mély álom.

Kora reggel így találta őket a szobába lépő Facsiga. Ruganyos Őzike teljesen meztelenül a hasán feküdt, hívogató lapályai, halmai lazított gömbölyűségét nyugodt boldogság tette gyönyörűvé. Ember nagyságú aktot szemlél így az ember. Facsiga nem tudott haragudni Őzikére. Óvatosan behúzta maga mögött az ajtót.

Miközben Ruganyos Őzike körül keringett a vízben, Facsiga a lány meleg baráti hangjából megértette, hogy bocsánatkérése emberien őszinte, nincs már mit és nem is szabad remélnie. „Ilyen ez a tökéletlen élet...” Facsiga szomorúan állapította meg, hogy a rendes emberek nem titkolják szerelmüket. És kimutatják foguk fehérjét is, mert boldogságukban állandóan mosolyogniuk kell. Kétségbeesett szerelmében azt sem bánta volna, ha Őzikében akad egy cseppnyi Lila Ibolya hajlandóságából és Fülbemászó Dalma sokrétűségéből. Ibolya percekbe sűrített szerelme nem volt kedvére való, emlékezett arra, hogy a konkurenciát családi körben és főleg az ágyban már akkor sem szívelte. Ágyót intett, és Libolyának nevezte, mosolyogva sértegette a lányt. Tökéletes lelki egyensúlyban vált meg tőle. „Ágy ő, bizony csak ágy, semmi egyéb! Az ő karjába és a hozzá hasonlókéba belefekszem, beleugrom, belevetődöm, ha fáradtan feszül bennem a férfiasság.” Facsiga a szerelem és a testi vágy közé néha egyenlőségi jelet tett, de józansága megóvta a végzetes hibától, hogy túlzásba vigye valamelyiket is. Dalma elvesztése fölötti bánatát is azzal csillapította, hogy keményen elítélte őt érzelmeinek és szerelemgyerekeinek oktan halmozása miatt. Még Paplanfejű Ignác iránt is érzett némi szánalmat, amiért éppen ő kellett, hogy elszeresse tőle a hirtelen szerelmű, sekély érzelmű lányt. Most mégis azt szerette volna, hogy Őzike ezekhez a rossz álmaiban kifogott nőkhöz hasonlítson. Igen. Furcsa, de így érezte. Facsiga reménytelenül szerelmes volt. Nem tudott haragudni Tisztafejre. Belátta, hogy nem vetélytárrsal kell megküzdenie, hanem a lány másfelé irányított szerelmével. Erre pedig képtelen volt. Ezért szívesen megosztotta volna a lányt Tisztafejjel, elfogadta volna könyöradományként. Szidta a tökéletlen életet, a begyepesedett szokást, amely kitart az igaz szerelem oszthatatlansága mellett. Megalázta volna magát, beérte volna Őzike félmosolyával, szerelme helyett szeretetével és azzal, ha olykor megengedi, hogy a közelében maradhasson. Facsiga vergődött, mint szárazra cibált márna, erőlködött, mint a törpeautó a behavazott úton. Minden gondolatával, mozdulatával mélyebbre került, kivetkőzött önmagából, legjobb tulajdonságait prédálta. Ruganyos Őzike miatt szenvedett, de mert nagyon szerette, nem bántotta őt. S mert nem lázadhatott ellene, magában kereste a hibát. Miért nem őt szereti Őzike? Tisztafej helyett miért nem őt? Szívfacsaró fájdalommal ismételte ezt a kérdést. Sokféleképpen megfogalmazta, de választ nem adhatott, nem talált rá elfogadható feleletet. Sajnálta önmagát, könnye is kibuggyant, mert megalázta kigondolt rimánkodása, az a pánikhangulat, amely eluralkodott fölötte, amikor megelégedett Őzike szerelmének morzsaival. Facsiga még nem tudta, hogy a szerelem nem ilyen. A szerelem mindig fölemel, önbizalmat és erőt ad. Nehéz küzdelmet vívott önmagával, hogy sértődöttségét legyőzze, hogy emberségét megőrizze, hogy senkire, még saját magára se haragudjék a történetek miatt. Megértette, hogy az, amit a szerelmesek vakságáról, a józan ész ellen elkövetett merényleteikről, környezetüket pillanatok alatt gyökeresen felforgató tetteikről összevissza beszéltek, nem igaz, hanem csak megmosolyogni való látszat, lényegtelen külsőség. Az igazi szerelmesek egymásra találásának és együtt indulásának gyerekes külsőségei mögött két érző és tisztán látó ember kölcsönös kitárulkozása, a teljes azonosulás lehetősége adódik. Az ilyen ritka lehetőséget sem elszalasztani, sem megakadályozni nem szabad. Megfogadta, hogy nem áll útjába Tisztafejnek, s Őzike boldogságát is szívből kívánta.

Szűkszavú levelet csúsztatott be szállodai szobájuk ajtaja alá: „A kenyérgyárba mentem. Legyetek boldogok!”

Üzenete még sokáig elolvasatlan maradt.

Tisztafej és Őzike sorsuknak azon óráit élték, amikor minden kívülről jött segítséget, tanítást, figyelmeztetést, együttérzést, de még a megértést is nélkülözni tudták.

Mit tehet az ember, ha csalódás éri? Amikor halántékában hasábfához hasonló gond-darabokat, csalódást, kitolást, mellőzést hasogat a fájdalom? Amikor úgy érzi, senkije sincs, és azért kell mindent újra előről kezdenie, mert egy láthatatlan erő, egy könyörtelen csapás mindent romokba döntött, amit felépített és eltervezett. Erős vágyakból álmok, az álmokból tervek alakulnak, s ha nem egy új elképzelésért romboljuk le őket, akkor, mint a bútorozatlan szoba, kong az ember lelke az ürességtől.

Facsigában ilyenkor rendszerint működésbe lép egy elektromágnes, amely munkahelyéhez vonzza. A tengerpartról nem volt kedve visszamenni a szállodába. A fogadáson telezabálta magát, a fürdő segített ugyan az emésztésben, de éhséget nem érzett. Keserűségében menni, valamerre messzire elszaladni szeretett volna. Magára húzta, nedves fürdőnadrágjára kényszerítette farmerjét, trikója nedves hátához tapadt. A város felé vette útját. Sötétedésig gyalogolt a nyaralók közötti sétányokon és a város zegzugos utcáin. Maga sem tudta, miként jutott a kenyérgyár mögé. Megkerülte az ismerős helyet, intett a kapusnak, végigjárta a sütőkemencéket. Megállt az egyik mellett és bámulta a mozgó rácson terpeszkedő, szabályosan kerek kenyereket. Valami apró szabálytalanságot szeretett volna felfedezni rajtuk, de hiába figyelt, hiába hajolt közel a szalag végén kosárba hulló, nagy kenyerekhez, semmit sem látott, ami megnyugtatta volna. Facsiga a sivár rendben egy hazai emléket, egy bátran kigömbölyödő-kivirágzó dúcot keresett, amelyre visszamosolyoghat. „Kell, hogy a munkában legyen valahol valamiféle vidámság. Különbözik mi a fenének temetkezünk nyakig belé bánatunkban is. Szomorú és halk szavú emberek kezéből kerül ki a legjobb munka. Náluk soha sincs baj a tervteljesítéssel. Ők dolgoznak, amíg a fáradságtól megrogyan a testük, arcuk összegyűrődik, mint a rossz lányok sűrűn emelgetett szoknyája, hajuk kikopik és megszőrkül, mint a gyümölcsöskertek a cementgyár közelében. És mégis naponta kibányásszák maguknak a kor által kiszabott legkisebb örömet, az egy főre jutó derűt, azt az életkedv; porciót, ami nélkül nem lehet, nem is érdemes élni.”

Nagy, protekciós perecekkel kínálták a pékek, és pukkanó tojásokat sütöttek tiszteletére a kifogástalanul működő sütőkemencékben. Keveset beszélt. Újra végigsétált a kemencék között. Bepólyált kezét csöndesen himbálta az orvul rátárázó indulatok ellen mély szippantásokkal, kenyérillattal degeszre tömött, széles mellkasa előtt.

„Roppant nagy, meggondolkoztató a bánat, kedves barátom. Ha tartósan rád telepszik, még filozófust csinál belőled, pipogya töprengőt. Olyant, aki mellett százhusszal robog el az élet. Talán már el is robogott. Elsüvített, mint egy fekete Mercedes. Na, te kicsi hülye! Nézd, mit műveltél az életeddel! Megint hová jutottál? Fordulsz egyet, és újból és már megint sajnáltnivaló vagy. Jól mondták a fiúk és tökéletesen igazuk volt, amikor kiírták: „Meg kell a szívnek hasadni!” Újra és újra, jó nagy betűkkel fel kellene írnom ezt magamnak, hogy végre-valahára megjegyezzem, hogy elkerüljem...”

Facsiga, aki alapjában véve pozitív figura, nem szívesen egyezik bele a vereségbe, az önsanyargatásba, az elmúlásba. Ezért gondolatban így fogalmazott:

HÁT
MEG, KELL
A SZÍVNEK
HASADNI
?

Elbúcsúzott a kenyérgyáriaktól, intett a világ legrendesebb gyárkapusának, és a sütőkemencékhez viszonyított jóleső, esti hűvösségben átvágott a régi városon. A kikötő melletti keskeny utcában egy kocsmát keresett.

- Matróztanya. Jópofa társaság... És ami a fő, hogy reggelig nyitva tart... - ajánlották azok a pékek, akik a város nevezetességeinek előszámlálásakor ezt a helyet sohasem felejtették el megemlíteni.

A tengerparti város közepén egykor vasúti végállomás volt. Az idáig húzódó két sín pár felhajtott végére talpfákat rögzítettek, hogy a vonatok ki ne szaladjanak az országból a mélyebben fekvő rakparton keresztül a tengeren túlra. A rakparton nagy deszkarakások, gabonátárolók és a hajókban kotorászó óriásmadarakhoz hasonló emelődaruk sorakoztak katonás rendben.

A régi állomás helyén parkot létesítettek, az állomásépületben korszerű múzeumot rendeztek be. Ahol néhány évvel ezelőtt jegyszedő követelte a belépőktől a vonatjegyet, most barnaruhás őr áll és vigyázza a csendet.

Facsiga átvágott a parkon, hangtalan léptekkel haladt az aszfaltos sétányon. Egyszer csak jobb felől, a bokrok mögül ismerős női hangot hallott.

- Hagyd a fenébe, nem látod, hogy tökrészeg? Az ilyenekkel csak baj van! - sziszegte affektálva egy női hang.

„Milyen furcsa - gondolta Facsiga -, mintha Fülbemászó Dalma hangját hallanám. Ezt a hangot mindig ki fogom rossz álmaimban.”

- No jó, és akkor kutyagoljunk haza, vagy költsük a pénzt taxira? Nemsokára kijózanodik?! Várjunk még!

„Hallucinálok? Ezeket mindig együtt fogom ki. Le merem fogadni, hogy ez a rikácsoló hang a Bütykös Hattyú hangja!”

- Megkerültél, egészen megkerültél! Miattad mindjárt lekapnak. Azt hiszed, itt nincsenek zsaruk!? Ha újra elkezd a cirkuszt, rögtön itt lesznek!

Nem kétséges, Fülbemászó Dalma hangját hallotta. Megkerülte a bokrot.

A két nő megpróbált ülőhelyzetben tartani egy csapzott hajú úriembert, aki lehunyta szemmel, egyszerre mindkettőjüket fogdosta, és időnként nagyokat cuppantott a levegőbe, mert csókolózni óhajtott.

A két nő ijedten elhallgatott. Facsiga állt mellettük.

Egy rossz emlékü nyár jutott eszükbe, amikor a városi strandon egymást váltották a fiúk a kabinban, és ők ketten, majdnem ingyen, a fiúk minden óhaját, még a legfurcsábbat is teljesítették. Első közös üzleti vállalkozásukat egy mélyhangú kamasz fúrta meg: rájuk hozta a felvigyázókat. A lányok neki köszönhették a javítóintézetben töltött éveiket, ahol sokat szenvedtek, mert elzárták őket a világtól, de azért egyet s mást tanultak is, sőt bizonyos dolgokat végre szakszerűen megtanultak.

- Most mindketten szépen és villámgyorsan... mondom, a lehető legnagyobb sebességre kapcsolva, sürgősen leléptek! Világos?!

Facsiga hideg volt, mint a krumplipaprikás az önkiszolgálóban. És valamivel könyörtelenebb, mint az önkiszolgáló százhuszonegy kilós szakácsnéja, aki a hideg krumplipaprikás fölött habozó dolgozó előtt szakszerű eréllyel becsukja a tálaló ablakát. A tálaló ablaka tizenkét milliméteres páncéllemezből készült, a legutóbbi háború alkalmával a tengerparton hagyott ágyú kipróbált páncéllemezéből. Az ablakfedő khakiszínű oldalára zöld betűkkel ez volt felírva:

A konyha felőli oldalán, fehér alapon piros betűkkel, szívhez szólóan a mindennapi osztályharcos üzenet:

Ez alkalommal Facsigát kell elképzelnünk a szakács szerepében. De különben nem ő főzött, hanem a két lány. Facsiga azért volt valamivel könnyörtelenebb, mint a szakácsnő, mert nem engedte, hogy a lányok saját főztjüket megegyék. Erre Fülbemászó Dalma és Bütykös Hattyú azt játszották, hogy sohasem látták, sohasem ismerték Facsigát.

- Kérem, fiatalember - énekelte Fülbemászó Dalma -, az a helyzet, hogy ez az úr, aki itt áll... Istenem, hát ül... vagyis fekszik, pihenő helyzetben, mondhatnám kissé lankadtan... szóval ez az úr... a barátunk. Tudja: külföldi. És egy kicsikét rosszul érzi magát. A kocsija itt van a parkolóban... És mi támogatjuk...

- Nem vitás, hogy támogatásra szorul. De nem a ti támogatásotokra. Kérem, hölgyeim, lelépni! Lelépni, amíg finom vagyok. Olajra, na, ha mondom! Természetesen előbb visszaadjátok a dohányt! Ne nézzetek reám olyan bambán, még fiatalok vagytok, elöttetek a pálya, a nagy... a legnagyobb ÉLET! Na, gyerünk! Csak semmi szabódás, különben Facsiga bácsi kénytelen lesz kellemetleneket mondani nektek...

- De mi nem vagyunk tolvajok! - rikácsolta Bütykös Hattyú, és Facsiga tudta, hogy valószínűleg egészen a könyökéig elvörösödött a sokféle jó márkájú kozmetikai készítmény alatt, amellyel testét védte az időjárás és más egyéb viszontagságok ellen.

- Hattyúkám, ha nem tévedek, strandoltunk mi már együtt. Nem hinném, hogy szükséges káderlapot cserélnünk. Na, mi lesz?!

A két hölgy némi pénzt kotort ki kezításkájából, és a padon fekvő idegen kabátzsebébe gyömöszölte.

- Ágyó! - szólt kurtán és szomorúan Facsiga, és ép félkezével lábra állította, majd hirtelen lehajolva izmos hátára vette az idegent. Az idegen nem ellenkezett, hanem kilenc rész román konyakot és egy rész Coca Colát fűjt Facsiga arcába. A parkban szökőkút is volt, ahol Facsiga

egészségügyi okokból enyhe testi sértést követett el: gyöngéden felpofozta az idegent. Aztán hófehér vászonruhájára való tekintettel nem az aszfaltra, hanem a gyepre fektette. Épen maradt lapáttényerében vizet szállított a férfi arcára és köldökig kigombolt inge által szabadon hagyott mellére. Az idegen kényes, most foltokban piros-fehér bőréhez szőke, puha haját viselt, élénk kék nyakkendője meglazítva, elhanyagolva. A szőke fej mellett egy feliratos tábla állott, a sétány felé fordítva:

**FÜRE
LÉPNI
TILOS!**

Az idegen nyugodtan feküdt a pázsiton. Két lába testénél magasabban, az útszegélyező kockára támaszkodott. Sovány, négyikszes férfi volt, az italosok jópofaságot erőltető, nagy-nagy családjából.

Facsiga kijózanító igyekezetét eleinte megmosolyogta, aztán láthatóan megerőltette magát, és felnyitotta a szemét.

- Ááá... áá! Ismerni kegyed, fiatalember! Lenni együtt experience fogadás... alsó...

Facsiga hallgatott. Azt akarta, hogy beszámolja, amit majd írnia kell, lehetőleg rövidebb legyen.

- Sprechen Sie deutsch? - kérdezte az idegen. - Parlez vous en francais? English? - más nyelven is próbálkozott, de Facsiga nem sietett segítségére.

- Nem megy?... Megggy!?!... Nerozumiem vas. (Nem értem önt.) Nem megy... - motyogta magyarul és szlovákul. A kabátja felső zsebéből, ahonnan gyűrött, kék zsebkendője kókadtan kikandikált, elővette névjegykártyáját, amelyen ez állt:

- Nem baj - mutatkozott be Facsiga és jobb karjára vette a gyengélkedő idegent.

- Chcia bym dowiedziec sie, gdzie, kiedy, jak, kto, co? Dlaczego... (Szeretném megtudni, hol, mikor, hogyan, ki, mi? Miért?...) - Facsiga semmit sem értett lengyelül, de az idegen kérdéseit sokallta és helytelenítette. Járt egyszer a Hosszú utcai kocsmában, ahol minden törzsvendég tudta és terjesztette a szabályt: „Egy úriember nem kérdez, nem fizet és nem csodálkozik!” Különben ez egészen jól olvashatóan szerepelt azon az időtől és légypiszoktól megviselt táblán, amely a pult mögött rohangáló kocsmáros feje fölött Damoklesz kardjaként függött:

Ugyanott egy másik táblára festett gyászjelentésen ez volt olvasható:

A kocsmá régi vendégei tudni vélték, hogy a szabály szövegéből a második nemet, még a gyászjelentéses tábla elhelyezése előtt, törölte a kocsmáros apja.

„Ezek szerint - gondolta Facsiga - az idegen csak fele részben úriember. Többi részét átitatta, belepte és elzsibbasztotta a konyak.”

Hajnal felé Facsigának sikerült megtalálnia az idegen kocsiját.

- Ez az! Ez az! Ez az! - ujjongott a kereskedelmi utazó, és csodák csodája, a kocsik kulcsa valóban talált a kék Fiatba. De Facsiga nem engedte kormányhoz ülni az idegent. A hátsó ülésre fektette, és elhajtott vele a külföldieknek fönntartott szállodáig.

A kereskedelmi utazó kezében félliteres konyakosüveggel indult megérdemelt pihenőre, föl a szálloda márvány lépcsőjén.

- A román konyak a legolcsóbb konyak! - jelentette ki búcsúzóul, és gügye reklámmosolyt produkált. Azt sem értette, hogy Facsiga miért nem kíséri őt a szobájába.

- Vén hülye - intett búcsút Facsiga is. Zsebre dugott kézzel indult hazafelé.

Facsiga elhatározta, hogy ennyire illetlenül ő sohasem fogja forszírozni az életet.

Emeletes Mancit egész éjjel furdalta a kíváncsiság és a vágy. A kíváncsiság Ruganyos Őzike távolléte miatt nem hagyta aludni, a vágy pedig, mint fedő alatt a gőz, feszített benne, és folyton Facsiga izmos testére emlékeztette.

Azon az emlékezetes fogadáson, amit a széles körű tapasztalatcsere elindításakor rendeztek a MARS szálló összes termeiben, Dugigháj örökké fényes arcára egyszer csak kiült a szesszel ébresztett szerelem. Egyre sűrűbben kacsingatott Emeletes Mancira. Ekkor már alig volt beszámítható ember az asztalok körül. A fiatalabbak jó étvággal, gyorsan és sokat ettek, sorra végigkóstolták az ismeretlen italokat, kávéztak, gyümölcsöt, bonbont majsztak és rágyújtottak a hosszú asztalokon szanaszét heverő, ízléses dobozokba csomagolt, finom cigarettákra, aztán feltűnés nélkül leléptek. Végül is főleg a tenger kedvéért jöttek a néhány napos találkozóra. Napozni, fürödni vágytak és elvegyülni a tömegben. A szervezők idejében gondoskodtak arról, hogy szabad idejüket ne pazarolják hiábavalóságokra. A tanácskozásokon felszólalók beszédeit éjjel-nappal szolgálatos újságírók még indulás előtt megírták, felelős személyek ellenőrizték és jóváhagyták. Minden ment, mint a karikacsapás. Egyesek szerint általában nem csapásról, hanem objektív folyamatról van szó. Mert, ami a szervezést illeti, mindig mindenütt jócskán volt és akad javítanivaló. Ettől eltekintve a tapasztalatcsere résztvevői nem panaszkodtak. Ők is biztosak voltak a sikerben.

A befejezhetetlen ebédre rendre elszállingóztak a vendégek. Dugigháj önfeláldozóan, akadályt nem ismerve, kis számú, de lelkes csoport élén indult rohamra az újabb borosüvegek ellen. A borosüvegek előbb a dugóhúzóknak adtak meglepetésszerűen nem kemény, hanem puha munkát: a parafa dugók ugyanis inkább széttöredezték, elporladtak, semhogy elhagyják az üvegek száját. Később tartalmuk nehezítette a fogyasztók munkáját. Szétáradva a vendégek bensejében, csalafinta módon mámoros könnyedséget okoztak, utána meg észrevétlenül elnehezítették az emberek fejét, nyelvét és végtagjait. Dugigháj egy őszintén és a végtelenig lelkes kis csoport élén az étterem egyik sarkába húzódott. Maga mellé intette három, ésszerűsítő szakmunkásnak álcázott népi zenészt, akik egy hegedű, egy klarinét és egy tangóharmonika segítségével különben becsületes munkával, a mozgósító művészbrigádok próbáin és a túlórában végzett kiszállásokon keresték mindennapi kenyerüket. Sokoldalú szakosodásuk ellenére valami csökönyösen hangszerük mellett tartotta őket, hogy a szüleiktől eltanult régi-régi bús és víg nótákkal szórakoztassák a különböző versenyeken olykor a közönségnél is nagyobb létszámú zsűrit, és akár a jól nevelt focisták, hol egyik, hol másik gyár vagy vállalat színeiben nyerjenek dicsérő oklevelet a kultúr- és sportfelelősök véka alá sohasem rejtett megelégedésére. A tengerparti kiszállás egyáltalán nem volt a kedvükre. A bronzbarna bőr már születésük pillanatában sajátosságaik közé tartozott. A tapasztalatcsere megbeszélésein ragadt le a szemük az álmodásról. Dugigháj, aki viselkedésükért felelősséggel tartozott, figyelte és megszólította őket, ha a székre támaszkodva vagy elejtett fejjel a kását fújták. Zaklatott és hányatott életük legnagyobb keserősége, hogy a tengerparti kötelező megjelenés miatt két esküvőt kellett lemondaniuk. Ez pedig nem kis összeget és nem csekély élvezetet jelentett volna számukra. Amikor felvették őket a gyárba, már nyílt titok volt, hogy nem a szakmunkásoknak kijáró alapfizetésből fognak megélni.

A háromnyelvű zenészek az alkalomhoz és a helyhez igazodva többnyire operettmuzsikát produkáltak. Zsizsi, a primás olykor magasba emelte a vonóját, hadonászott, és a rongyos életről énekelt.

Dugigháj állandóan éber volt. Figyelmeztetően magasba lendítette a karját, és mutatóujjával tagadóan intett. Zsizsi alázatosan mosolygott, és a „Te, gyöngyös élet!” sorral folytatta a dalt. Aztán cserzett bőrhöz hasonlatos rücskös és izzadt képét kopott hegedűjére fektette és olyan fergeteges iramot diktált, hogy Emeletes Mancsi akaratlanul is felsikított az élvezettől.

Régen divatjamúlt, érzelmes dalok következtek, és újabb minőségi borok. Egy óra múlva Dugigháj ingujjra vetkőzve pajzán nótákba kezdett. Puffadt, cipónagyságú öklével hadonászott és az asztalt döngette. Aztán egyik nótát a másik után énekelte. Zsizsi egykedvűen és nagy rutinnal oldotta meg a zenei kísérettel járó gyors fordulatoktól, váltásoktól és Dugigháj időnkénti lapszusztól is terhes feladatát. A társaság besegített a főnöknek, akit sem megállítani, sem túlénékelni nem lehetett már. Egy valamirevaló vendéglői kultúrával rendelkező, józan ember könnyen rájött volna, hogy Dugigháj és Zsizsi nem most találkoznak először. Műsorukat több fáradságos alkalommal az unalomig gyakorolhatták már.

Dugigháj nem törődött a világgal. Mulatni akart. Dalolás közben olyanokat kacsingatott Emeletes Mancire, mint egy kifáradt indexlámpa. Sovány, kidagadt szemű ember ült Emeletes Mancsi mellett, és időnként akkorákat sóhajtott, hogy beillett volna kiadós bőfögsnek is. Senkinek sem volt már ereje, hogy csendre intse.

Dugigháj pattintgatott. A sovány bőfögött. Emeletes Mancsi megpróbált mosolyogni. Mindenki azt csinált, amit akart. Ki-ki a saját belátása szerint vidám vagy szomorú volt, csettintgetett vagy füttyölt, védte a bort vagy belekönyökölt a savanyúsággal tele tányérba, az asztalra vagy valamelyik szomszédjára dőlt, ordított vagy feltámasztott fejjel hallgatott, igenelt vagy fogcsikorgatva tagadott, rugdosott és nyállal fröcskölte a közelében ülőket, vakságot sem színlelve tapogatott vagy ölelkezve, nemre való tekintet nélkül megkezdte összecsókolni a világot. Euforiás hangulatban mindenki szabadnak hitte magát.

De éjfél után még ez is nagy-nagy erőfeszítéssel járt. A válogatott társaság minden egyes tagja személyesen érezte, hogy mind testileg, mind politikailag kissé elfáradt.

Dugigháj az asztalra borulva aludt. A poharak ijedten remegtek és cincogtak körülötte. Némelyik pohár, mint a szundító kutya tányérja körül a verebek, ide-oda ugrándozott. Emeletes Mancsi mosolya vigyorra fagyott. A cigányok ülve cincogtak. Azt várták, hogy Dugigháj horkantásai állandósuljanak. Rendre elhúzták a csíkot. Emeletes Mancsi keszeg szomszédja falfehéren, kezét a szája előtt tartva imbolygott a mellékhelyiség felé.

Emeletes Mancsi gurgulázva felnevetett. Megpróbált felállni az asztal mellől, de egy láthatatlan erő újra visszahuppantotta a székébe. Eleinte élvezte a játékot. A sokadik próbálkozás után megrémült a következményektől. Összeszorított szájjal, csigalassúsággal feltápászkodott és méltóságteljesen megindult a szobája felé. Úgy tett, mint aki mélyen elgondolkozva nem vesz tudomást környezetéről.

A lépcsőfordulóban utolérte a sovány ember.

- Mancika, én el... - nyögte, és hirtelen fájdalmasat villantott kiugrani készülő szemével. - Bocsanat - nyögött újra szája elé kapott zsebkendője mögül, és leszaladt a lépcsőn, a kijárat felé.

Emeletes Mancsi pillanatra behunyta a szemét, és megértő mosollyal fogadta a félbeszakadt vallomást.

- Megvárlak, és a tiéd leszek... - suttogta odaadóan. És negyedóráig kitartóan a lépcsőkorláthoz simult.

Kintről, a csillagfényes, nyugodt éjszakából tartalmas bőffentések hallatszottak. Aztán szomorú csend borult a tájra, Emeletes Mancit is körülölelte, soványította, bevonta szürke unalommal.

Ruganyos Özike ágya érintetlen volt.

- Érdekes - motyogta Emeletes Mancsi, és enyhe izgalmat érzett, de a lány kimaradását tovább nem firtatta. Agyában jókora ködgomolyag mögül önző gondolat cseperedett. Arra gondolt, ha nem is pont akkor, de kicsit később mindenképpen nyugodtan rátörhetne már Facsiga. Egyáltalán nem bánná meg. Karját kitárva fogadná, és suttogva közölné vele, hogy jöjjön bátran, ne féljen, régóta várja már, és szívesen kicseréli a többnapos strapától elpiszkolódott kötését még így is erős, vállig szőrös bal karján.

Az elképzelt örömtől ágyába szédült, és rövid idő alatt kellemeseket álmodott. Pacsirta volt és a kék egekbe emelkedett kőszikás hegyek között. Ezüstszalagként csillogtak alatta a folyók, zöld és sárga, asztallap simaságú földeket látott. Jobbról óriási hegyek szegélyezte völgyből, mint könnyű muszlintálak, báránnyelűk úsztak méltóságteljesen a levegőben. Balról, a látóhatárig nyújtózkodva, a tenger kékje világított.

Éppen a kukorica és a búza hektáronkénti hozamát latolgatta, amikor fölötté a kiterjesztett szárnyú sas a Nagy Kormorán hangján megszólította:

- Repüljön, Mancika! Repüljön, emelkedjék! Mert ha megfogom, elvtársi szavamra mondom, megbóbítázom!

Emeletes Mancika trillázott, röpködött és a látszat kedvéért emelkedett egy kicsit. Nagy Kormorán férfiasan röhögött, és erőteljes szárnycsapásokkal kavarta a levegőt Mancika körül. Közben ezt dúdolta:

*Halló bébi, madmazell!
Hai cu mine la hotel...
Hálóingben kaptalak,
Ha még egyszer így kaplak,
Bizony isten megraklak...*

A sas buk fencezett egyet jó kedvében, és Emeletes Mancikához dörgölözött. Mancika visított. A sas Dugigháj hangján énekelt.

Nagyságos asszonyom...

Aztán diszkrétan elnyomott egy bőfögést és hosszúra nyúlt testtel, süvítve-száguldva, foszforeszkáló betűkkel, szív alakban felrajzolta az égre:

*Leszek a cselédje...
Fölmósom az előszobát*

Így:

Emeletes Mancika végignyújtózott egy habfehér felhőpárnán, és szívből nevetett. Facsiga kéznyújtásnyira tőle, hason fekve könyökölt, és a semmibe bámult. Mellésimult és a tarkóját simogatta. Facsiga széles mellére kúszott és Karádi Katalin hangján imádottja arcába suttozta:

*Mindig az a legszebb perc,
Mit meg nem ád az élet...*

Aztán ölébe kapta, megforgatta, és magához szorította Facsigát. Hófehér párnákra zuhantak, olyan erővel, hogy a párnák, az ágy és minden kilyukadt alattuk. Tovább hulltak puha selymek között, szénaboglyán át, vadvirágos mezőkön, langyos vízű patakon, hópihéken, hóbuckákon, léggömbökön, vízsugáron, tejszínhabon, tollhalmon át, lila levegőben.

- Álljunk meg, Facsiga! Igazán, kérlek, álljunk meg egy kicsit. Azt hiszem, rosszul vagyok...

Emeletes Manci nyögve ébredt, és valóban rosszul volt. Párnáját olyan erővel szorította magához, hogy ujjai elfehéredtek. Nem kapott levegőt, fokozódó hányingert érzett. Még mindig zuhant a feneketlen mélység fölött, fél kézzel papírzacskó után kutatott. A lepedő alá nyúlka, és Ruganyos Őzikét szólította.

- Ruganyoskám, segíts - kérlelte szobatársát, és halálfélelemmel tusakodott.

„Jaj Istenem, mi van velem? Gyenge vagyok, mint a harmat, erőtlenebb a mentolos krémünk-nél, lágyabb a saját mellemnél. Mi ez, ami a fejembe hasít? Halántékom lüktet, gyomrom kavarg, szemhéjam ólomnehéz, beszélni is nehezemre esik. Ez a halál! Jaj, meg kell halnom. Istenkém, mit vétettem? Miért kell ilyen borzasztó kínok között elpusztulnom? Jesszusom! Hiszen még nem is éltem! Éppen csak aktiváltam egy kicsit, intéztem ezt-azt, dolgoztam, túlóráztam, irányítottam, szerveztem... Jaj, hol a fejem? Mit csináljak?”

- Ruganyoskám! Ruganyoskám, ments meg!

„Jaj, milyen mélyen alszik ez a lány! Mi lesz velem? Talán nem hallja? Nem akarja meghallani? Meg akar alázni. Ide jutottam... Magamra hagyott... végem van!”

- Ruganyos elvtársnő! Ide, hozzám! - sikította kétségbeesetten Emeletes Manci.

Válasz helyett néma csend. A zuhanyozóban a vízcsap homokórának képzelte magát. Rendszeres önátképzéssel magasabb szakmai színvonalra törekedett egész éjjel, hangos homokóráként működött.

Amikor Emeletes Manci észrevette, hogy egyedül van a szobában, elbőgte magát. Papírzacskó hiányában hosszas munkalátogatást tett a fürdőben. Aztán, nagy erőfeszítéssel ugyan, de összeszedte magát. Úgy nézett ki, mint akit előbb zöldre, aztán áttetsző sárgára meszeltek. Szédüléssel és fejfájással küszködve, bekopogott Facsigáékhoz. Az ajtó zárva volt. Nem bánta, hogy lekéste a reggelit, úgy érezte, ezek után már semmit sem tud lenyelni.

Öregasszonyosan kísétált a tengerpartra. A cseresznyefák árnyékában kóválygott. Nem hagyta magát, és ezzel javított valamiképp a közösség hasznára váljék. Elégedett volt apró, de megérdemelt győzelme birtokában, hiszen sikeresen megküzdött egyedüllétével, és az elmúlt nap semmi olyan nem történt vele, amiért szégyenkeznie kellett volna.

Déltájban magával elégedetten tért vissza a közös napozóra, hogy újra megkedveltesse magát, és hogy jelenléte valamiképpen a közösség hasznára váljék. Elégedett volt apró, de megérdemelt győzelme birtokában, hiszen sikeresen megküzdött egyedüllétével, és az elmúlt nap semmi olyan nem történt vele, amiért szégyenkeznie kellett volna.

Emeletes Manci továbbra is feddhetetlenül folytathatta útját embertársai körében, akik furcsa módon és teljességgel megmagyarázhatatlanul ezek után sem voltak hajlandók fölnézni rá. Persze mindig és mindenütt vannak kivételek. Mint például Bogár.

Bogár sokszínű, széles napernyő alatt ült, és arra a jókora csomag margarinra hasonlított, amit energiafogyatékos időkben a kirakat hűtőszekrényében felejtene a körültekintésben jártas eladók. Ebben az olvadékban nagy szív és roppant fürge szempár működött kifogástalanul.

- Emeletes elvtársnő! Emeletes elvtársnő! - hadonászott Bogárka mindkét (egyenként hat kilónyi tiszta hús) karjával, miközben nagy szíve nagyot dobant. - Tessék már közelebb lépni! Jöjjön, üljön ide mellém. Éppen találkozni szerettem volna magával!

Emeletes Mancsi végigdőlt a kikeményített, hófehér lepedőn, amit Bogárka fürdőtáskájából ráncigált elő és sebtében a magáé mellé kisimított, és nem csodálkozott azon, hogy honnan ismeri őt ez az asszony.

- Pillanatnyi türelmet kérek - mondta a szavait külön-külön szívélyes mosolyba bugyoláló Bogár. - Éppen csak elrendezem a gyerekeket...

- Gyerekek! - változtatott hangot Bogár. - Elég volt! Ma már nem mentek többet a vízbe!

A gyerekek a nagy, színes ernyő árnyékának peremén turkáltak a homokban. Anyjuk figyelmeztetésére pattantak, mint a bádogdobozból előkerült, érintetlen, fehér teniszlabdák, és megiramodtak a tenger felé.

Bogár utánuk mosolygott.

- Drágáim - mondta átmenetileg elérzékenyedve, majd összeszedte magát és barátian megsimogatta Emeletes Mancsi csontos karját.

- Maga még nem ismer engem, Mancika. De majd ha meg fog ismerni, meglátja, hogy megszeret. Mert én egy egyszerű és szolid asszony vagyok. Valószínűleg találkozott már a férjemmel. Lötyinek hívják. Facsigával együtt dolgozik a Tisztafej csoportjában. Rendes ember a férjem, semmi panaszom reá. Jó ember. Nem mondom, egy kicsit bogaras, de kérdem én, hol kap ma az ember minden szempontból hibátlan férfit? Tudja, Mancika, a férfiak mind önzők, és bizony kissé primitívek, kialakítanak maguknak egy életmódot, és aszerint élnek, attól nem tángítanak. Ha meccsre járásba élik bele magukat, akkor ha esik, ha fűj, nekik muszáj ott lenni a mérkőzésen. Így van a halászáttal is. Van, aki sakkozik, de ez még a jobbik eset. Az ilyesmit mind ki kell bírni. Higgye el, jobb így, mint ha szoknyák után futkosnának. Mert az aztán mindennél több pénzbe kerül. Nem is asszony az olyan, aki az ilyesmit elnézi az urának. És hiába beszél ilyenkor az ember az erkölcstelenségről, nem használ az semmit. Ha szól a kollégáinak vagy a munkahelyén a főnökének? Ez a legrosszabb. Pláne, ha mérges természetű a férj. Mindjárt árulkodásnak veszi, és sértett önérzettel távozik a családi fészekből. Egyetlen okos dolgot csinálhat ilyenkor a magunkfajta diszkrét asszony: bedobja magát! Mondja, mi lenne velünk, Mancika, ha nem volna magunkhoz való eszünk? Bedobja magát az ember, szívvel-lélekkel strapálni kell a férfit, akkor nyugton marad. Csak semmi finnyáskodás! Azzal semmire sem megyünk. Van egy barátnőm, picit kancsit és alig észrevehetően biceg. De ne gondolja, hogy amolyan visszahúzódó természetű. Ellenkezőleg. Majd minden este magára húzza a férjét. Bizony bedobja magát, a többire nincs gondja. Igaz, kicsit unja már az urát, de mit tehetne egyebet, hogy maga mellett tartsa. Nem jó az, kérem, hogy szabadságában rövidítsük meg a férfit. Menjenek meccsre és halásszanak. Mindenhova el kell engedni őket, de azért otthon is dolgozzanak, mozdítsanak valamit. Magam is kipróbáltam a módszert. Bevált. Most adtam két hétre szabadságot a férjemnek, és látja, nem izgatom magam. Pedig most valóban itt kellene lennie velem. Ő, nem azért, hogy ellenőrizsem. Azt olyan sűrűn csak a házasság elején lehet csinálni. Mondjuk, két vagy három évig. Aztán nyugszik az ember vére, kár a strapáért. A szomszédasszonyommal az történt, hogy a férje rettenetes kíváncs volt. Első öt éves tervükben ment is neki zokszó nélkül. Aztán mi történt? Nagyon megszokta azt az asszony, és nem tudott nélküle elaludni. Az ember meg hanyatt dőlt, és mindjárt

horkolt. Jószívű asszony volt, nem zavarta. De aztán mást kellett keresnie, és abból kifolyólag néha összeszólalkoztak. Sajnos lebontották a házukat, és helyére pengeblokk került, ez pedig a mi életünket is beárnyékolta. Én azzal az asszonnyal olyan jól, de olyan jól el tudtam beszélgetni. Egy távoli lakónegyedben adtak nekik lakást. Válni akartak, de a lakás miatt és mivel két szép gyermekük is volt, türtőztették magukat. Szóval Löttyi, mert így hívják a férjemet, rám bízott egy nagyon fontos dolgot. Röviden mondom, mert nem szoktam hosszú lére engedni a szövegemet. Mi a levesben is a sűrűt szeretjük. Szegény férjem megeszi a híg levet is, de én nem. Hallottam, hogy a sok folyadék hizlal, én meg a gyermekekkel, ugye, felszedtem néhány fölösleges kilót. Löttyi elmondta nekem - a férjemet hívják így a gyárban -, elmondta, mert különben is mindent elmond nekem, nem mintha én olyan kíváncsi természetű volnék. Mondhatom, utálok azt, aki ok nélkül kíváncsiskodik, és mindenbe beleüti az orrát. Jó édesanyám még lánykoromban megszoktatott a diszkrécióra. Azt mondta, ó, hányszor mondta: „A magad dolgával törődj, fiam! A lábad alá nézz! Seperj a magad portáján!” Ilyeneket mondott. Áldott jó asszony volt. Apa nélkül nőttem fel. Nekem hagyta azt a kis házat, amiben családi fészünköt kialakítottuk. Régen tehenet tartottunk, az istállót garáznak használja az uram, ott az ő birodalma. Mielőtt idejöttünk volna, elárulta a férjem, hogy van a csoportjukban egy behemót nagy ember, jóindulatú, intelligens fiú. Tudtam, hogy Facsigáról van szó. Mint a vajot, kenyérre lehet kenni. A nőkkel viszont nincs szerencséje. Tudja, hogy van az ilyenekkel. Félszegek, nem tudják, mit akarnak. Pedig hát akarnak, erre mérget vehet. A férjemmel pont ez volt a helyzet. Udvarolt nekem. Hát egyszer azt kérdeztem tőle: „Mondd csak, szeretsz te engem?” „Hát persze!” - válaszolta riadtan. Gondoltam, rögtön elmenekül. Nem engedtem. Vallatóra fogtam: „Komolyan?” „Komolyan.” „Aztán mennyire komolyan?” „Hát komolyan.” „Szóval, komoly szándékkal?” „Igen.” „És mi a szándékod?” „Hát...” - nyekeregte, és megvakarta a feje búbját. Mindig megvakarja, amikor bajban van. „Csak játszol velem?!” „Dehog...” „Talán feleségül vennél?,” Igen, hogyne...” „Akár holnap is?” „Holnap?” „Miért, túlórázol? Gyűlések van? Vagy a barátok az elsők?” „Dehog, dehog...” „Rendben van, akkor ebben megegyeztünk!” - Határozottan kezet adtam, és még aznap elvittem vérvizsgára. A többi ment magától! Így volt. És valahogy így kell történnie Facsigával is. Ahogyan őt én ismerem, azt hiszem, nem tévedek, amikor kijelentem, hogy egy határozott nőre van szüksége. Egy valódi feleségre, aki őt rendbe szedi, irányítja, új életet kezd vele. Facsiga nem buta gyerek. Sejtí, hogy ennek így kell történnie, ha azt akarja, hogy jó irányba vigye a sorsa. És ő is ezt akarja. Hallgasson reám, Mancika! Tudom, mit beszélek. Ismerem én a Facsiga-fajtákat, tudom, mi az orvosságuk. Mancika, én csak azért mondtam el most ezt a dolgot, mert Facsiga sorsa magától függ. Facsiga kedveli magácskát. Ha reám hallgat, Mancika, bizony nem utasítja el. Ennek a szegény fiúnak mindene megvan, ami az új élet elkezdéséhez szükséges. Nem iszik, nem dohányzik, nem jár meccsre, kártyázni sem tud. Édesanyjával lakik, szép házuk van. Gondolja meg, Mancika! Öt év alatt a kocsira valót is összegyűjthetik. Ha eladják a házat, hamarabb is összejön a pénz. Ketten összejárhatják a világot, hiszen még olyan fiatalok, maguk előtt az élet, a rengeteg nagy lehetőség.

- Facsiga mást szeret... Löttyiné! - jelentette ki szigorúan Emeletes Mancika, és keményen az olvatag asszony szemébe nézett.

- Bogár a nevem, Mancika! Azt hiszem, én vagyok az idősebb, tegezhetjük egymást, ugye? Nos, Mancika, hidd el, nem akarok neked rosszat. Értesüléseim pontosak. Nem beszélek a levegőbe. Ruganyos Őzikére gondoltál, amikor Facsigát emlegetted, de ez nem komoly. Mert nem lehet komoly, hiszen Ruganyos Őzike Tisztafejt akarja, és ahogyan látom, meg is szerzi magának. Nem tudom, mit esznek a férfiak Ruganyos Őzikén?! Tény, hogy van neki sikere. De a férfiakat, drágám, ismerni kell. Bámulják, majd kiesik a szemük, de elvenni, azt nem; százszor is meggondolják... Facsiga vonzalma, ha egyáltalán szó lehet erről, csakis átmeneti.

Nem komoly. Facsiga különben sem tudja, mit csinál. A harmadik iksz után már kételkedők a férfiak. Magukban sem hisznek. Segítségre van szükségük. Tényekre, tettekre. Döntésre kell kényszerítenünk Facsigát. Mancika, legyen szíved! Ne kínozz egy ilyen rendes embert. Aki meleg családi fészekre vágyik...

- Alig ismerem... Futólag...

- Majd megismered. Hallgass a szívedre. Tetszik, vagy nem tetszik?

- Tetszeni tetszik. Egyszer már...

- Ez a lényeg... A többit bízd reám! Rám bízod?

- Mit?

- Elintézem: könyörögni fog, hogy légy a felesége!

- Hogyan?

- Bízzad reám. Mondtam, hogy bízzad reám. Egyszerű...

- Beszélsz vele?

- Természetesen, előbb beszélek vele. Aztán összehozlak vele.

- Nem lesz furcsa?

- Apróság. A lényeg az, hogy vallomásra bírjuk. Ez a legfontosabb. Éppen ezért arra gondoltam, hogy holnap ebéd után légy a szobádban.

- Jó, ott leszek.

- Van szíved?

- Van.

- És kávéd?

- Neszkávém van.

- Nem baj, készíts három jó kávét. A konyakot is töltsd ki a poharakba. Felviszem Facsigát. Előbb persze elterelem Özikét. Sokáig nem maradhatok, a gyerekeket a házinénire hagyom, de nem tudhatom, meddig alszanak. Ha felébrednek, sok baj van velük. Tehát én lelépek. Ekkor te előjössz...

- Honnan?

- Honnan, honnan? Hát a szekrényből!

- A szekrényből?

- Igen, a szekrényből. Remélem hoztál magaddal valami jópofa csipkés kombinét?!

- Kombinét?

- Persze, jobb Triumf melltartóban és egy pici bugyiban. De azt hiszem, számodra nem volna előnyös. Jól teszed, hogy egybe-fürdőruhát hordasz... Maradjunk abban, hogy kombinéval...

- De Bogár?! Mit képzelsz rólam?! Hogyan...

- Mancika drága, ne haragudj, nekem most mennem kell. Bízzad csak rám. Mindent elintézek! Mondom, hallgass reám! Ennyi az egész... Jesszusom! A gyerekek lilára fagytak már ebben a koszos vízben...

Őzike és Tisztafej, ha akarták volna, akkor sem tudták volna eltitkolni nagy-nagy örömeiket. Az egy emberre jutó átlagnál jóval nagyobb öröm úgy hullott az ölükbe, mint ismeretlen jótévő ismeretlen ajándéka. Boldogságukból azért jó szívvel a körülöttük lévőkre is sugároztak valamennyit. Nem sajnálták, pazarlóan bántak a mosolygással, tréfával és szemük fényével. Közvetlenek, természetesek és barátságosak voltak. Ösztönszerűen értelmes viselkedésükkel az emberi melegség végtelen áramlatát indították a külvilág felé, hogy nemcsak közvetlen környezetüket, de az általuk megismerhető világmindenséget is megvilágítsák, átlényegítsék, és elviselhetően ünnepibbé tegyék. Körülöttük kuncogva sziporkáztak a homokszemcsék, feszesen tapadt a lányokra a fürdőruha, a medúzák gyönyörűt nyújtózkodtak a vízben, a napsugarak borzongó izgalommal menekültek a tengerfenéken libegő moszat-takaróba.

A szalmakalapos fényképész aznap készítette legsikerültebb felvételeit. Az egyik képen Őzike látható derékig sós lében. Előtte Tisztafej fürdősapkás feje hátulnézetben, szorosan a lány mellére tapadva. A felületes néző három közepes méretű labdát lát. Az előtérben egy felhorgadó, derékig érő borzas hullám. Fölötte Őzike furcsa mosolya. Mintha szégyellené kissé, hogy három melle van, s hogy egyik kissé nagyobbra nőtt. A háttérben fenyegető sötét vízfal az emelkedés egyetlen megmerevedett pillanatában, itt-ott lecsurgó habtetővel.

Tisztafej hanyatt feküdt a forró homokban, és szívből röhögött.

- Zike, ez a fénykép a világ minden fotórejtvény-pályázatán első díjat nyerhetne. Mosolyod a huszonegyedik századi Mona Lisáé, én pedig a lelked közepéből induló, fejlődőképes púp vagyok...

- Szép nyári emlék lesz ez a kép, Tisz. Meglátod, évek múlva is elkap majd a nevetés, ha előveszed...

Őzike hófehér lepedőn feküdt. Tisztafej illatos napolajat planírozott a hátán, és közben csiklandozta. Őzike sikított.

- Ne marhaskodj, Tisz! Hagyj napozni, mert olyan fekete akarok lenni, mint a sötét éjszaka.

- Miért akarsz a sötét éjszakához hasonlítani, Zike? - kíváncsiskodott Tisztafej, és engedelmesen a lepedő mellé feküdt. Kisujjával a lány kisujjába akaszzkodott.

- Alighanem azért, hogy nehezebben találj reám. Ha lehunyom a szemem, eggyé válok az éjszakai feketeséggel.

- Két tenyered világít majd és a szád...

- Magam felé fordítom vagy összeteszem a kezem. A számat meg beharapom...

- Úgy is megtalállak. Nyitott áramkör vagy, és amint hozzád érek, szikrák lobbannak, izzó fény keletkezik. De miért gondolod, hogy éjjel kereslek?

- Ezt én nem gondoltam.

- De bizony erre gondolhattál. Mondjuk úgy, hogy tudat alatt. Én pedig arra gondolok, hogy nem értem akarsz te napbarnított lenni.

- Hanem kiért?

- Mondjuk, hogy nem valakiért. Hanem csak úgy... Azért, hogy otthon majd irigyeljenek a lányok, és utána forduljanak a pasasok...

- Miféle pasasok, Tisz?

- Férfiak, Zike. Igazad van, így másként hangzik. Hogy te milyen érzékeny vagy?!

- És mi van abban, ha megfordulnak utánam a férfiak?

- Semmi, csak irigykedem.

- Mire irigykedsz, Tisz? Hát nem érzed, hogy a tiéd vagyok? Szeretlek és lerohantalak...

- Nekem meg úgy tűnt, hogy én rohantalak le. Különben szeretném, hogy valóban az enyém légy. Érted, hogy mire gondolkodok?

- Igyekszem, igyekszem... - felelte hanyagul Őzike, kisujját kiszabadította Tisztafej szorításából. Az addig sziporkázó fények kialudtak a lány szemében, bőre megfakult, arckifejezéséből eltűnt az öröm. Tisztafej mellett egy teljesen idegen nő feküdt, a hőségtől enyhén puffadt arcán az izzadság és a napolaj külön-külön csíkokat rajzolt.

Dugigháj sörökkel felszerelve zötytyent Őzike mellé. Pocakjának csaknem egyharmadát takarta fürdőruhája. A többi a föld vonzerejének engedelmeskedve elfolyt a hófehér lepedőn.

- Gyerekek, hát nem jobb itt, mint a szereldében?

A költői kérdéssel együtt egy-egy sört nyomott a kezükbe. Koccintottak, és az égre tekintve kortyolgatták a hús árpalevet.

- Jobb egy sörhas, mint egy vízfaj - jelentette ki a hirtelen beálló csendben Dugigháj. Az üres üveget a homokba, gurgulázó nevetését pedig Őzike és Tisztafej közé dobta.

- Meleg van - mondta illendőségből Tisztafej.

- Menjünk fürödni - indítványozta Őzike.

- Várjatok egy pillanatra - komolyodott el Dugigháj. - Azért jöttem, mert baj van! - Mutatóujját úgy emelte magasba, mint aki a széljárást tanulmányozza. Aztán Tisztafej felé bökött:

- Facsigával baj van! Összevissza kódorog, italos. Tegnap éjjel két nő támogatta a parkban, olyan részeg volt. És külföldiekkel érintkezik. Látták az egyiknek a kocsijában. Hozzád tartozik ez a fiú, Tisztafej! Nem szeretném, ha valami csúnya ügybe gabalyodna. Mert milyen a fiatal? Tenger, nők, prima szórakozási lehetőségek... Könnyen elveszti a fejét. Az egyik kollégám komolyan aggódik miatta. Azt mondja, az ilyenek írják a feljelentéseket. Megkérlek, maradjon ez magunk között: kollégám gyanítja, hogy Facsigát, vagyis Chişut, beépítették közénk. Jó lesz vigyázni!

- Hülyeség! Ki az a süket alak, aki kitalálta ezt a sok marhaságot?

- Gyerekek! Jobb félni, mint megijedni! Én csak azt mondhatom, amit hallottam. Sok mindent összebeszélnek az emberek, de azért van benne igazság is. Tudhatjuk mi azt, hogy Kis elvtárssal mi a helyzet?

- Ezt bízta csak rám, Dugigháj! - mondta a dühtől rekedten Tisztafej, és mint az keljfeljancsik, hirtelen talpra ugrott, hogy valamiképpen véget vessen a Dugigháj által kierőszakolt társalgásnak.

Ruganyos Őzike kézen fogta Tisztafejt, és elvontatta a méregkeverő zsírpacni mellől.

Tisztafej hangtalanul ketyegett, mint a kvarcóra. Pergett róla a ráakódott homok. Telt-múlt az idő. Sütött a nap. Hullámozott a tenger, és a játék győzött mindenekfelett. Feledték a történeteket és azokat is, amik megtörténhettek volna. A valóságot, amely minduntalan görcsbe rángatta idegeiket, nem firtatták.

Halakká szerettek volna átalakulni. Fickándozni hangtalanul, és eggyé válni a végtelennel. Mint minden vízbe mártott test, annyit veszítettek súlyukból és gondjukból, amennyi vizet - és gondot - magukból kiszorítottak.

Amikor újra partot értek, Dugigháj felöltözve várta őket a napozóhelyükön. Roppant idegesnek látszott. Tokája remegett. Két mázsás kezét csípője magasságában szép, hordó alakú teremtéhez támasztotta. Csapott vállai hurkányit emelkedtek a felsőkarjáról visszagyűrődő hájtól. Földrengést átélt, élő kariatidához hasonlított, aki önmagát feláldozva, erkély helyett az egész társadalmat a hátán tartja.

- Ugye, megmondtam! Hát most baj van! Facsigával nem lehet bírni... Gyertek gyorsan! Öltözzetek! A saját szemetekkel láthatjátok... Ilyenekkel nem lehet dolgozni! Szégyent hoznak a fejünkre. Tessék... kész a baj! Tisztafej, a maga embere egy közönséges huligán!...

Dugighájt Bogárka küldte a szerelmespár után. Tanúnak kellettek.

Ha lett volna Bogárnak káderlapja, bizonyára szerepel a bejegyzések között a jó szervező, mozgékony, lelkes, lényegre törő, meggyőző ereje rendkívüli és más hasonló minősítés.

Emeletes Mancsi a megbeszélte órában legszebb csipkés kombinéjában, szállodai szobájának szekrényéből leskelődött. Kávé az asztalon. Konyak a poharakban. Egész délelőtt arra készült, hogy „bedobja magát”. Egy darabig a móló elhagyott részén szikár földszintjét és alsó emeleit áztatta a másodpercnyi pontossággal rátörő hullámok frissítő vizében. Reményeihez képest halk volt, kimérten viselkedett. Aztán a napozó hosszában végiggyalogolt a térdig érő vízben. Facsigát kereste a bronz hangyabolyhoz hasonló parton. De nem látta, nem találta sehol.

Lubickoló gyermekeket sodort felé néhány szép sörengyű hullám. Csupán a látványra táncolt át némi vidámság-töredék Mancika legfelsőbb emeletén, és mocorgott az ünnepi fogadásról maradt frizurája romjai alatt kevés célirányos gondolat.

Az első csoporttal bejutott az étterembe. Idegesen gyűrögette papírszalvétáját. Alig evett valamit. Fölment a szobájában, zuhanyozott, fésülködött, kozmetikázott. A Vörös Láng Kozmetikai Cikkek Gyáranak minden termékéből hozott magával mutatónak valót. Találomra éjszakára ajánlott, félzsíros krémet kent a homlokára, ráncait masszírozta. Nem volt ereje habosra kikeverni a neszkvét. Löttyintett rá egy kis meleg vizet. Töltött magának a konyakból. Gyorsan rendbe szedte a szobát, magára húzta lilacsipkés kombinéjét, és elhelyezkedett a szekrényben.

Bogár a cseresznyefák árnyékában találta Facsigát. Fejét a fa törzsének támasztva bóbiskolt, behunyt szemmel álmodozott. Mellette nyitott verseskönyv hevert a gyepen. Bogár lehúzott egy faágat, és találomra néhány pirosodó gyümölcsöt szedett. Megállt a nyitott könyv mellett, és beleolvasott:

*Tagjaidnak hordozása
Mint vizeknek szép folyása
Csöndes elmúlása.
Kézhez magad szép adása
Nyárban mint szőlő nyílása
Nekiújulása.
Oly kedves vagy mindenkiben,
Mint narancs is idejében
A te kebeledben.*

Bogár azt hitte, cseresznyézik. Közben meggyet szedett. A meggy savanyú volt. Kiköpte. Facsiga kinyitotta a szemét és felült.

- Savanyú még... - mondta Bogár.

- Az. Kezét csókolom... Hogy vannak az apróságok?

- Valami egyetemista lányokra bízta őket. Nagyon szeretik itt a tengerparton...

- Löttyi már hazament? Nem is találkoztunk.

- Sietnie kellett. Amióta maguk ketten itt javítgatnak, nem engedélyeznek egyetlen szabad napot sem. Azt mondta Löttyi, hogy rengeteg a meló. Mit olvas?

- Valami költeményeket. Nem hiszi el, itt találtam a könyvesboltban... Van belőle vagy húsz darab. Gondoltam, hadd fogjon. Vettem egyet...

- Facsiga, én nem akarok beleszólni a maga dolgába. De látszik magán, hogy szerelmes. Ismerek egy lányt, aki hasonlóan érez... Ma délből várja magát a 107-esben. Nyilván nem szeretné, ha kompromittálná, ezért, amíg tisztul a helyzet, én is ott leszek. Tudja, ezekben a kétágyas szobákban tekintettel kell lennünk a szobatársunkra. Nem jó az, ha minden apróságért felborul közöttünk a barátság... Facsiga, maga nagyon kedves fiú. Én olyan szívesen segítek magának. Tudja, nekem van szívem... Ezek a mai fiatalok még annyira gyermekek... Meglátja, minden szépen elrendeződik. Nem kell majd így félrehúzódnia a közösségtől...

Bogár felkapta a gyepről a verseskötetet, belelapozott, majd találomra rámutatott egy szakaszra.

*Ez a világ minékünk
Miben mi most élünk,
Vendégfogadó házunk...*

- Jó, Facsiga? - kérdezte távozóban Bogár.

- Jó, jó... - felelte Facsiga, és vidáman folytatta a versolvasást:

*Kiben, ha nem lakunk,
Vagy jót, vagy bűt látunk,
De holnap meg kimúlunk;
Azért azon legyünk,
Amíg tart életünk,
Légyen víg telünk, nyarunk!*

Fél háromkor Facsiga frissen mosott farmerben, hófehér, lyukacsos pulóverben kopogtatott a 107-es szoba ajtaján.

Bogár nyitott ajtót. Átvette a vendégtől a három szál vörös szegfűt, a zuhanyozóban vizet engedett a vázába, belehelyezte a virágot, és gyönyörködve sétált vele a szobában.

- Jaj, Istenem! Hogy fog örülni neki! Hova tegyük?

Az egyik éjjeliszekrényre állította a virágvázat.

- Mindjárt itt lesz! Mindjárt... A fodrásznál időzik. Tudja, ez a nők sorsa. Ebben a melegben... Abban a tumultusban...

Facsiga nem figyelt a Bogárból induló szózuhatagra. Ruganyos Őzike szobájában ült, a kicsi asztal mellett felkínált széken, és elképzelte, hogy Őzike ül vele szemben. Mosolyogva néz reá, és szigorú döntését, mellyel ott, a vízben lelombozta, most visszavonja. Bevallja, hogy tévedett, barátságuknak nincs és nem is lehet semmi akadálya. És akkor ő megkérné, engedné meg, hogy megsimogassa a haját. Megcsókolná, és sétálni hívná a lapidáriumba.

Facsiga tudta, hogy valószínűtlenséget gondol, jóleső vágyálmot lát. Látomását nagy nehezen elhessegette, hogy valósabbal helyettesítse. Az jutott eszébe: Őzike baráti segítséget kér ahhoz, hogy a hátralévő napokat Tisztafejjel egy szobában tölthesse. Tudta, hogy fájó szívvel, de rögtön ígent mondana. És megcsókolná Őzike gyönyörű kezét...

- Egészségünkre, Facsiga! - emelte rá poharát a vele szemben ülő nő. Bogár volt az Őzike helyén. Koccintottak.

- Azt hiszem, a férjem nem ellenezné, hogy veled pertut igyam. Szerbusz, Facsiga! - Bogár újra töltött Facsigának, és háziasan viselkedett. Facsiga éppen elvette szájától a poharat, amikor Bogár tenyerén szervírozta a kávéját. Az összeütközés elkerülhetetlen volt.

- Jesszusom! Milyen ügyetlen vagyok! - sipította Bogár, és hátrahőkölt. Szemügyre vette művét, és elégedetten bólintott.

- Ezt jól megcsináltam!...

Facsiga hasán tocsogott a kávé, odanyúlt, lapogatta. - Ne kend el, vesd le gyorsan!

Bogár gyakorlata a gyermekvetköztetésben döntőnek bizonyult, a siker zálogává vált. Húsz másodperc alatt Facsiga tornagatyában állt. Bogár a zuhanyozóban korszerű mosógépet utánózott: mosott, csavart, szárított - nem nagy sikerrel.

- Így nem maradhatsz! Rohanok, hozok neked alsóneműt, nadrágot... Zárd be utánam az ajtót! Hallod? Zárd be utánam az ajtót!

Bogár hangosan, furcsán hangsúlyozva megismételte utasítását. Írásban ez valahogy így néz ki:

Záhárd behe utánaham ahaz ahajtóhót!

Facsiga kulcsra zárta az ajtót. Indult volna a zuhanyozó felé, de amikor megfordult, kövé dermedt:

Emeletes Manci állt előtte lilacsipkés kombinében.

19.

- Mi történik itt? - kérdezte diadalmasan Dugigháj, amikor emberei élén berobbant a 107-es szobába.

Facsiga, karjában az izgalomtól alélt Emeletes Mancivel, megpróbált sóbálványosdit játszani. Úgy gondolta, előbb ők lesznek sóbálványok, aztán pedig szépen sorjában mások, akik beállnak majd a játékba. Sokan jöttek, préselődtek befelé a fancsikákra szedett 107-es ajtón. Dugigháj nyomában a zeneileg kifinomult lelkű három szakmunkás, a szálloda apró termetű, teljesen kopasz és pattogó természetű igazgatója, a nyugdíj előtt álló szobalány és mások: kis létszámú, de lelkes küldöttség a tapasztalatcsere részvevőinek képviselőjeként. Közepes nagyságú faluban kapálás idején, úgy délelőtt tíz óra tájban, amikor a földekre indul a nép, akkor lehetne összegyűjteni ennyi érdeklődőt, s akkor is csak úgy, ha kidobolják: városiak jönnek, szakmai továbbképzésre!

Benyomultak, bepréselődtek a jóemberek a 107-esbe. És az érkezés sorrendjében sóbálvánnyá váltak. A férfidivat ilyen gyors változására egyikük sem számított. Facsiga hanyag eleganciával mindössze egy pár piros kockás zoknit, testre feszülő kávépacnit és néhány rúzsnyomot hordott.

- Vigyázzon, még megfázik! - figyelmeztette valaki a tömegből. Facsiga nem válaszolt. Elfoglaltsága miatt szóhoz sem jutott. Emeletes Mancit szerette volna mielőbb levakarni magáról.

- Kicsodák maguk? - kérdezte idegesen a szálloda igazgatója. - És milyen joggal...

- Ismerem őket! - vette át a vezetést Dugigháj. - Sajnos, ez a fiatalember... Aki ezt a hölgyet lerohanta, és, mint látják, most is erőszakoskodik vele... Sajnos, a mi gyárunkból való. De a tettéért felelni fog!

- Adjanak rájuk valamit... Há sze nem vagyunk a kuplerájban - restelkedett Zsizsi, a primás.

- Pokróc! - sikította Mancika, és beszaladt a fürdőszobába.

Bogár átverekedte magát a tömegen. Dugighájt Tisztafej után küldte, Facsigát felöltöztette. Hangos szóval intézkedett:

- Mindenki fáradjon a szobájába. Ha tanúra lesz szükségünk, majd hívjuk önöket. Maga, fiatalember, velem jön!... Nem! Itt marad! És a hölgy... Hol a hölgy?! Kérem, ne próbálják eltussolni az ügyet! Súlyos erkölcsi tévelygés esete áll fenn. Nálunk ilyen még nem fordult elő!

A szállodaigazgató kéréseketlen küzdelembe kezdett a kíváncsiskodók ellen. Rendre kitzskolta őket a szobából.

- Pofátlanság - mondta Facsiga, és gyanakodva figyelte Bogár sürgölődését.

- Igen... Hát rhendben van. Közvhagyhon ellen elkövetett többhendbeli erőszak. - A szállodaigazgató megvizsgálta a maradék ajtót, és kijelentette, hogy az ajtók és az erkölcsök valamivel szilárdabbak is lehetnének.

Bogár javasolta, hogy a fennálló huzat miatt csukják be az ablakot, az ajtóra pedig tegyenek lepedőt. Az igazgató jóváhagyta, és a szolgálatos takarítónő segítségével kivitelezte a javaslatot.

Bogár előállította Emeletes Mancit. Egyelőre fürdőköpenyben.

- Hogy töhtént? Ha jól éhtettem, ez a maga szobája, ezért kéhem, mondjon el mindent! Segítsen nekünk lehántani... - Az igazgató a fontoskodástól egyre idegesítőbben raccsolt. Bogár anyáskodott.

- Tessék szépen r-rel mondani: répa, retek, mogyoró... Rrrrrrr! Tehát lerántani...

- Rendben van. Tehát... lehántani a leplet a bűnösről. Közbeszólás nincs! Csendet kéhek!

- Igazgató elvtárs! Tudom, mi a kötelességem a társadalommal szemben. Mielőtt idejöttünk, nekem a Nagy Kormorán elvtárs mindent elmagyarázott. Nem szórakozni jöttünk ide, hanem komoly szándékkal. Kikérem magamnak, hogy velem ilyen hangon beszéljenek, amilyen hangon velem még sohasem beszéltek. Én nem vagyok akárki, hanem egy mesternő. Megmagyarázhatatlan dolgok történnek itt. Például: teszkek-veszkek a szobában. Belép Facsiga. Bezárja az ajtót... Majdnem elájultam.

Emeletes Mancsi megmutatta, miként történt. És az igazgató nyakába zuhant.

- De elvtársnő kéhem!... Minket főleg az ajtó éhdekel... ugyebáh.

- Tessék szépen u-gye-bárt mondani. Egyszerű: ugyebár... - Bogár kedvesen mosolygott. Nem lehetett reá haragudni.

- Csendet kéhek! Csen-det ké-hek! - erőlködött az igazgató. - Hallgassuk meg a másik felet is. Báh ezek után nem tudom, mit hozhat fel mentségéhe...

- Idefigyeljen, kedves bőrhajú barátom - kezdte nagy önuralommal Facsiga -, szeretném tudni, maga mit tett volna a helyemben. A kávé az ölemben, a nadrágom a fürdőben, és Emeletes elvtársnő a nyakamban... És akkor rám törik az ajtót!

- Nem éhtem, nem éhtem! Álljon meg! Ki törerte be az ajtót?

Dugigháj műkedvelő színjátszóként sohasem ért el akkora sikert, mint amikor az igazgató végszavára, a lepedőt erélyes mozdulattal félrebillentve, büszke fejtartással, dagadó öntudattal belépett.

- Én! - mondta egyszerűen, és nyíltszíni tapsot kapott. Az igazgató tapsikolt örömeiben. Aztán a kezét dörzsölte.

- Akkoh hát maga fizet!

Dugigháj ezután még sokáig nem kapott elég levegőt.

Tisztafej és Ruganyos Őzike nyomában újabb erősítések érkeztek a szobába. Bogár bedobta a bizalmi kérdést.

- Higgyenek nekem! Véletlenül itt voltam, és mindent láttam. Az ajtót valakinek be kellett törnie, mert kint és bent is akkora volt az öröm... Két kollégánk egymásra lelt! Nem erkölcsatlenség történt, hanem Emeletes Mancikának kérője akadt. Ezt másként nem is lehet magyarázni!

- Micsoda?! - bődült fel Facsiga, és bepólyált bal kezét a füléhez igazította.

Bogár lábujjhegyre emelkedett, hogy felérjen Facsiga megpótolta füléhez. - Ne számárkodjon, Facsiga. Én a maga javát akarom... Különben szörnyű baj kerekedik...

Facsiga a suttogástól begerjedt. Úgy viselkedett, mint egy durván kezelt atommag.

- Hát erre megy ki a zsuga? Minek néznek engem? Hímrinyónak? Nekem ebből az emeletes szerencsétlenségből, ebből a sziget-nőből elegendem van! Ebből egy csipetnyi is halálos adag... Hülyének néztek? Az orromnál fogva vezettek, és most azt hiszik, hogy idepiszkolok a

félelemtől... Én ehhez a nőhöz egy ujjal sem értem... Ha megpróbál még egyszer közeledni... kitekerem a nyakát... Vagy... vagy nem tudom, mit csinállok!

Emeletes Mancika legfelsőbb emeletén hirtelen csőrepedés keletkezett. Könnyei elárasztották csontos arcát. Ám Bogár nem hagyta magát.

- Összevissza beszél mindent. Ki érti ezt? A lényeg az, hogy kínos helyzetbe hozott egy kiváló kádert. Egy nőt! Viselnie kell a következményeket. Elmúltak már azok az idők, amikor csak úgy kompromittálni lehetett a kiszolgáltatott és védtelen gyengébb nemet! Javaslom, hogy Facsiga... legyen férfi!

- Fizesse ő az ajtót! - dörögte Dugigháj.

- Álljon meg a menet! Zárjuk le... - mondta csoportvezetői szigorral Tisztafej.

- Úgy van! Példás büntetést neki! - lelkesedett Dugigháj.

- Há nem ölt. Nem is lopott... - szólalt meg Zsizsiben az igazságérzet. Dugigháj rendre intette:

- Ácsi!... Ne beszéljünk egyszerre!

Tisztafej folytatta.

- Zárjuk le előbb az ajtó-ügyet. Ki rongálta meg az ajtót?

- Az elvtárs beismehő vallomást tett... - mutatott Dugighájra az igazgató.

- Igen, de mások mondták! Hogy menjünk és... és csak menjünk.

- Ki mondta?

- Zsizsi...

- Igaz ez?

- Annyit mondtam, hogy nézzük meg, mi történik itt benn. Hátha éppen harapják egymás fejét... De nem törtem be az ajtót. Nem szokásom...

- Bogár küldött - árulkodott Dugigháj.

- Na hallj oda! Még rám fogja, hogy én törtem be az ajtót. Nem szégyelli magát? Szólok a férjemnek...

- Szóljon a nagymamájának! - lépett előre Dugigháj. Az igazgató elejét vette a hajcihőnek.

- Az ajtó árát és a büntetést a vállalatnál levonják majd a fizetéséből...

- Micsodát? A büntetést? Hát ez már több a soknál! Vegye tudomásul, hogy a tapasztalatcsere részvevői nevében panaszt teszek. Az embert kényszerítik, hogy betörjön egy ajtót, és még büntetést is felszámítanak... A közösség érdekében cselekedtem. Mert tenni kellett valamit... Első az erkölcs! Nem azért teszünk valamit, hogy éljünk, hanem azért élünk, hogy tehessünk egyet s mást. Ezt pozitíven tudom...

Dugigháj legyintett. Nem bízott benne, hogy mondanivalójának értelmét a továbbiakban is követni tudják. Az igazgatót, aki életében több szép és hosszabb beszédet is hallott már, nem hatotta meg Dugigháj sziporkázása.

- A következő legkisebb fegyelmi kihágás a szállodából való rögtöni eltávolítással jár. Ugyan-ez éhvényes Emeletes Mancikája és Facsigája is. Döntsék el véghe, hogy nászéjszakája vagy tapasztalatcsehé jöttek. Mindenesethe vállalatukhoz levél megy ahhól, hogy itt miként viselkedtek...

- És ha elveszi? - próbálkozott Bogár. - Ha itt és most megtartjuk az esküvőt?

- Ne beszéljen hülyeségeket! - ordított Facsiga. Mások is toporzékoltak. Az igazgató fejben számolt.

- Lehet hóla szó. Ha ötven személynél többet számolhatunk... Másként nem kifizetődő... Máhmint a díszvacsoha...

Zsizi ajánlkozott.

- A muzsikát olcsón megszámlítjuk...

Tisztafej felháborodott.

- Álljon meg a menet! Kérdezzük meg Emeletes Mancit! Mancika, mondja, feleségül menne Facsigához?

Emeletes Manci gondolkodás nélkül rávágta:

- Igen, igen! - A visszhangot Bogár produkálta. Az összecsendülés csakugyan szép volt.

Tisztafej Facsigához fordult.

- Most téged kérdezlek, kedves atyámfia, jó csoporttársam. Akarod-e nőül Emeletes Mancit?

- Nem! És hülyülni sincs tovább kedvem. Menjetek... ahová én gondolom... a francba!... - Facsiga mint valamiféle gyatra bokor útban álló ágait, könnyedén félrenyomta az embereket és az ajtón lobogó lepedőt.

Elment, pedig verekedni lett volna kedve. A legszívesebben mindenkit alaposan és módszeresen felpofozott volna, s valószínűleg a közvetlen környezetét képező embereket előnyben részesíti, ha nem tudja, hogy a makarencói pofozkodás ideje rég lejárt, a nevelésben ma már látszólag nemtörődomséggel, de ugyanakkor bonyolult ráhatással érnek el reményt keltő eredményeket. Nevelni azoknak kell - gondolta Facsiga -, akiket ezért fizetnek. Nem pedig olyanoknak, akiknek fogytán a türelmük, szabadságuk és hajszálaik.

- Láthatják - kezdte a távozó Facsiga után intve Tisztafej -, hallhatták, hogy tévedésről van szó! Előfordul az néha, hogy az ember nem látja, amit hall. Biztosíthatom önöket, hogy a kollégámnak esze ágában sincs megnősülni. Munkaasztala fölött sokáig felírtos tábla lógott, a táblán pedig jól olvashatóan ez állt:

Aki nőül, az marha.

Tudják meg, hogy Facsiga nem az az ember! Emeletes Manci persze férjhez menne hozzá... Ez biztos! Tehát teljesen világos, kinek az érdeke volt megrendezni ezt a furcsa találkát. Az erőszakoskodó nem óhajtja erőszakának tárgyát. A látszólag sértett fél viszont egy egész életre ellenfele nyakába varrná magát?! Gondolják meg! Hát nem nevetséges?

- Nem igaz! - kardoskodott Bogár. - Itt egyes-egyedül Mancikának van... vagyis volt veszténivalója. Facsiga végeredményben kompromittálta... Hát nem?!

- Na, de ebben a korban?! - csodálkozott Zsizi.

- Előfordul! Igenis, még egy ilyen nőszeméllyel is előfordulhat! - erőltette Bogár. - Miért ne? Honnan tudjuk? Talán itt volt valaki, aki gyertyát tartotta?!

A társaság elnézően mosolygott.

- A teljes igazság érdekében tisztázni kellene, hogy mit keresett Emeletes Manci kombinéra vetkőzve a Facsiga nyakában - kíváncsiskodott a tangóharmonikás.

- És miért zárta be Facsiga az ajtót belülről? - piszkálódott az irigy Dugigháj.

- Az is talány, hogy ki és mikor vetköztette le Facsigát. Farmere és inge - a corpus delicti - itt ázik a zuhanyozóban...

Az igazgató mély gondolatokba merült.

Tisztafej sem volt rest. Felmutatta a kávéfoltos ruhadarabokat. Emeletes Mancsi gyorsan elzárta a sós vizet a legfelső emeletén, és meglepetésszerűen átalakult aktívan működő vulkánná.

- Ez az asszony a hibás! - mutatott Bogárra. - Mindent összekevert. Ráöntötte a kávé... Levetköztette Facsigát, és belülről bezárta vele az ajtót. Pedig tudta, ő tudta, hogy én a székényben voltam... Szégyenbe hozott! Elárult! Kiszolgáltattott... Fogják meg! Megölöm!...

Emeletes Mancsi a rajzfilmek macskájához hasonlóan megfeszítette, csattogtatta kiengedett karmait és nekiesett Bogárnak.

- Hát ez a hála! - ordította Bogár. Félmázsányi húsfölöslegét remegtetve, páros pofonnal utasította rendre Mancikát. Aztán szúrópróbaszerűen kiemelt egy tincset áldozata hajából, utána egyetlen rántással fürdőköpenyéből is kivetköztette Mancikát.

- Hát ide figyelj, te gyengén tiprott liliumutánzat! Te zörgő deszkavirág! Te emeletes bájbimbó! Vedd tudomásul, hogy igenis, ezt a kis cirkuszt én rendeztem. Mert te egy magamfajta tisztességes asszonnyal nem fogsz elbánni. Azt hiszed, nem tudom, hogy a férjemmel is kikezdtél? Egy sokgyermekes apával... A sovány micsodáddal akarsz érvényesülni? Süljön le a képedről a bőr! Kessler-nővérnek képzeled magad, mert véletlenül hosszú a combod?! De ne hidd, hogy túljárhatsz egy arányosan molett munkásasszony eszén! Aki önfeláldozóan gyerekeket nevel a fejlődés érdekében... Tudod, mi vagy te? Egy nyakigláb tehén! Vigyázz, vigyázz, Mancika, ha még egyszer utamba kerülsz, ha még egyszer meghallom, hogy a férjem körül illegeted magad, kikaparom a szemed! Szavamra mondom, hogy kirázlak a bugyidból!...

Bogár nem tétozott, ígéretét gyakorlati bemutatóval akarta hatásosabbá tenni. Emeletes Mancsi az egyenlőtlen erkölcsi küzdelemben szőnyegre került. A szobában tartózkodók közül senki sem óhajtotta megtekinteni, mi rejtőzik Mancika lila fehérneműje alatt. A kívülállóknak úgy tűnt, mindnyájan Bogárt akarják megölelni.

- Jaj, Istenem, mindjárt visítok! - sipította Bogár, és férfias dulakodásba kezdett.

Emeletes Mancsi nagy odaadással, közvetlen közletről a látogatók lábbelijét figyelte. Ilyet még nem csinált kombinéra vetközött. Bogár a rácsimpaszkodó férfiakat püfölte, mert egész életében utálta a tétlenséget és a lustálkodást.

- Ki ez a nő? - kérdezte az igazgató, aki titkon a női erősportok csodálója volt.

- Nálunk nincs is bejelentve... Nem lakik itt... Be sem kellett volna engedni! - visította a szolgálatos szobalány. Közben megérkezett az erősítés. Pincérek, konyhalányok és személyesen a főszakács.

Bogárt igazoltatták és kitesékelték a MARS szállóból. Dugigháj azzal védekezett, hogy részeg volt. Duzzogva ugyan, de végül mégis kifizette az ajtó árát és a büntetést. A társaság pihegett, sajnálkozott és igyekezett rendet teremteni, hogy az élet visszazökkenjen a régi, megszokott kerékvágásba. Emeletes Mancsi eltűnt a kavarodásban.

Ruganyos Özike és Tisztafej később tüvé tették érte a környéket is, mégsem találták meg.

Késő este jött meg Emeletes Mancsi. A szolgálati bejáraton át osont a szobájába. Szigorúan lépett be az ajtón, újra a régi volt. Visszanyerte lelki egyensúlyát, később a ruháit is. Nyugodtnak, kimértnak és sziklaszilárdnak mutatkozott.

- A nudistáknál voltam - újságolta Őzikének. - Tudod, ott legalább nem bémésködnak, nem molesztálnak, és nem fényképeznek...

Tisztafejt egy darabig levegőnek nézte. Aztán, csontos ujját nekiszegezve, főmesteri mosolyt erőltetett az arcára.

- Most pedig, Tisztafej, megkérem, hagyjon magunkra... Ugyanis rengeteg a dolgunk. Csomagolnunk kell! Holnap hazautazunk!

A Jégtörőhöz címzett kocsmá bejárata fölött valódi viharlámpás égett. Keskeny lépcső vezetett a pincehelyiségbe az összezsúfolt, ácsolt asztalok közé. Bennebb, néhány lépés után hajószéles teremben találta magát. Matrózruhás pincér, irigylésre méltó tengerésznyugalommal imbolygott az asztalok között. Facsiga az árbocot utánzó fémoszlop mellett talált magának asztalt. Egyedül ült. Örült, hogy nem kellett helyet kérnie s így zavartalanul magában lehet. A sűrű cigarettafüstöt tengeri ködnek képzelte. Valamiféle apró halat rendelt, hogy sört is kapjon. Az első korsóhoz fél deci rumot hozott a pincér. Rumos sör - ez volt a kocsmá különlegessége.

Nekivetette a hátát a hűvös fémoszlopnak, várta az öreg tengerészt, hogy asztalához üljön, meséljen az életéről, mely, nem vitás, tele van elgondolkoztató tanulságokkal.

Körülbámult. Sehol semmilyen tengerész. Bizakodó hangulatából semmi sem maradt a harmadik korsó sör után. Egyre pocsékabban érezte magát. Az sem vigasztalta, hogy a tengerészre várását csak időtöltésből gondolta ki. Cél nélkül már a kocsmában sem érezte jól magát. Ezért aztán egy álmodozásaiból előráncigált alakkal, egy halovány óhajással ült a kocsmáasztalhoz. Bánta már nagyon. Koccintani szeretett volna néhány igazi, romantikus lelkű tengeri medvével. Recsegő hangú, ezerráncú ivóbajnokokkal. Még akkor is, ha kékcsíkos, kifakult ingüket rég fölcserélték kockásra vagy egyszínű, unalmas kivingre, s vigyázva, hogy ki ne tűnjene a tömegből, gondosan tisztított, duplaszűrős szipkákból olcsó cigarettákat szívni, rendszerint csak felet, talán sohasem volt öreg pipájukat, ugyebár, egészségügyi okokból rég félretették, fáradt szótlanúsággal ürítik ki a söröskancsókat, sűrűn repdeső tekintetük pedig szakasztott olyan, mint az ország bármelyik köpködőnek titulált kocsmájában az egymásról mindent tudó, ráérős nyugdíjasoké.

„Hol vagytok ti, mindent kibeszélő, gondot, bánatot a magatok mindig nagyobb gondjával-bajával összevető, lekicsinylő és csendes szóval feledtető öregek? Hol vagytok? S ha itt sem vagytok, miért jöttem ide? Mit akarok itt? Gyorsliftként jár bennem a fájdalom. Vajon másokkal is így van ez, ha egyedül maradnak? Nem jó egyedül. Nem, mert érzem, nemsokára jön a mindegy és megöli minden kívánságom. Talán éppen itt kezdődik el, itt, ennél az asztalnál. Először is mindegy lesz, hogy mit iszom s mennyiért, a kaja már nem is érdekel. Igen, így kezdődik... S aztán az emberek... Nem fognak érdekelni. Csak üljenek, igyanak és dohányozzanak. Csak akarják, hogy zajban és füstben megértsék egymás botladozó nyelvét. Csak mondják el, amit nem halaszthatnak holnapra, mert holnap úgyis új panaszolnivalót teremtek nekik az élet. Csak nyomják a szöveget holnap is. Csak tömjék az alig ismerős emberek egymás fejét az időjárásról, a hétköznapiak értelméről, az óriási szerelmekről, mindenről, amit megéltek és összehallgattak. Csak mondjanak mindenről tökéletesebbnél tökéletesebb véleményt. Csak hallgassák végig a körülményeskedőket. Nekem mindegy lesz. És belőlük is kiöli a kíváncsiságot a közömbösség.”

Egész halom apróra tört fogpiszkáló hevert előtte. Hirtelen elszégyellte magát. Az idegeskedést szégyellni való betegségnek érezte.

„Erős leszek és azért sem panaszkodom! Miért is panaszkodnék? Minek? És főleg kinek? Mondjam el egy idegennek, hogy úgy hordom magammal a szerencsétlenségem, mint más a haja színét? Hogy mindig büszkének vagy nagyon szomorúnak kell látszanom, esetleg mélyen elgondolkodónak? Hogy magam sem tudom, miért vagyok ilyen? Rideg és szürke vagyok, mint egy gránitkocka. Se benn, se kinn semmi fény, csak az unalmas szürkeség, és még ez is

csupa-csupa külsőség. Mint a ruha, a hang, a szó. Elkoptatjuk, megunjuk, elszórjuk. Újabbat akarunk mindenből. Testhezállóbbat, zengzetesebbet, divatosabbat és mit tudom én milyenebbet. Egy szekér nyomorúság vagyok - ez a helyzet. És azt se tudom, milyennek kellene lennem?! Például éppen most. Nyugalom, Facsiga, nyugalom! Lehet, hogy még most sem késő. Lehet, hogy később... majd később... Majd ezután...

Fiatal pincér könyökölt a bárpulton. Pántlikás tengerészsapkájával játszott. Láthatóan unta a termelést. Két dühös vendég integetett neki a sarokból. Nem mondhatni, hogy kitörő örömmel ment az asztalukhoz. Nemsokára indulatos szavak fröcskölték tele a kocsmát. A vendégek azt állították, hogy fél liter bor jár még nekik, amit már rég kifizettek. A pincér pirulva bizonygatta, hogy csak annyit fizettek, amennyit megittak - minden aprópénzüket összekotorták, hogy ki tudják fizetni a számlát. Három liter bor és csupán fél liter ásványvíz árát írtam fel - mondta a pincér. A bor csökönyössé tette a két embert. A fiatal pincér nem bírt velük. Faképnél hagyta őket, és sértettségében elhajította a nagy, nikkelezett tálcát, amely csörömpölve csúszott a bárpult és Facsiga asztala közé.

Facsiga emberismerete bőven elég volt ahhoz, hogy rájöjjön: a fiatal pincér kezdő, tulajdonképpen egyetemi hallgató, aki nyáron ilyenformán keresi kenyerét.

„Néhány héttel ezelőtt bizonyára korszakalkotó elképzelései lehettek a felnőtt-nevelésről. Talán meg akarta váltania világot. Bízott magában és az emberekben. Szegény. S most, tessék, rendre összetöri legszebb álmait, vége a világ megnevelésének, csodálatos tervei fennakadnak két borgőzös pacák mámoros akaratosságából font hálójában, amelybe a fiatalok tapasztalatlanságával, idegszálaival máris beleakaszkodott. Ha így folytatja, sajnos, le kell mondania a felnőtt-nevelésről. S ha sürgősen nem akad valaki, aki őt is megnevelje, akkor a repülő tálcák korszaka következik, a nagy bonyodalmak és csörömpölések ideje.”

Lehajolt és fölemelte a tálcát.

- Nyugi! - kacsintott a fiúra, amikor átadta. Ki nem állhatta a durcás embereket.

- Bocsánat... - mondta a fiatal pincér elpirulva -, tudja, én egy olyan hülye vagyok... mindent a szívemre veszek...

- Ez így van! - ismerte be Facsiga az emberiség legnagyobb hibáját. - Ez van! Ez van! - ismételte gyarapodó örömmel. Sorstársának érezte a fiatal pincért.

„Ha sikerülne, hogy ne vegyem szívre a dolgokat, akkor nyugodt lennék. De hát ez olyan, mint erős dohányosnak a slukk, tüdőre kell szívni. Gyötröm magam, mint a nikotin zabálók. Fulladozom a magánytól, és az élvezet csupán annyi, hogy „problémás embernek” mondanak.”

Tovább bámulta a kocsmában összegyűlt embereket. Egyiken-másikon ott ragadt a tekintete, mint valami éjszakában megállapodott fényszóró. Ráncaikat figyelte, furcsa arckifejezéseket raktározott el magában, egy-egy mozdulathból, arcvonásból emberek valószínű történetét szerette volna kitalálni.

Kórházi alkalmazottak ültek az egyik sarokban három összetolt asztal mellett, az egyszerű emberek szívélyességével két, nyugdíjba vonuló társukat búcsúztatták. A vacsorához megterített asztal alól időnként előszedték a hazai szilvóriumot, és fájdalmasan szép, régi nótákat dúdoltak csendesen. A fiatalabbak időnként a dalolást megszakítva felpattantak, és hadonászva, néhány mondatos pohárköszöntőkben dicsérték a levitézlett öregeket. A fehér hajú ünnepeltek közül a bajuszos újra és újra belekezdett búcsúbeszédébe. Talán egész életében ez volt az egyetlen alkalom, amikor nagyon szerette volna, hogy mindenki rá figyeljen, de az

elérzékenyüléstől mindannyiszor már az első mondatnál abba kellett hagynia a beszédet. Szégyellte volna kibuggyanó könnyeit.

- Kedves kollégák! Drága barátaim! Én egész életemben becsülettel dolgoztam, és most emelt fővel... Igen, emelt fővel...

A másik öreg, nagy csontos, hallgató ember, koccintásra emelte poharát és felsóhajtott. Új dal következett, nagy nekibuzdulással kezdték. Aztán lágyan, búsan, vigasztalva és vigasztalódva. Az öregek kimondhatatlanul szépnek találták a búcsúzkodást és elképzelhetetlennek az ezután következő napokat.

Facsiga szeretett volna az asztalukhoz ülni. Vicceket mesélt volna, hogy megnevettesse őket. De nem mozdult. Lemondott hirtelen jött ötletéről, mert úgy gondolta, az élet szomorúan is szép. Nem szabad és nincs is miért beleszóljon a mások életébe. Úgy érezte, nem szabad elősegítenie a feledést, a sebként felszakadó emlékek útját. A maga bánatára is gondolt. Magának sem engedhette meg a könnyű feledést. „Érzések nélkül olyan az ember, mint egy üres szardíniás doboz...”

Később odajött az asztalához egy kicsi, csuparác ember. Furcsa aszalt képű, de határozott fellépésű és tekintélyes. Olyan volt, mint egy patinás ezüstszobor. Mély ráncaiban, arca horpadásaiban és a szemében korom volt, máshol tisztára súrolt ezüstként ragyogott. Nyílt tekintetéből is fény sugárzott, amikor tengermély, rekedtes hangján engedelmet kért, hogy az asztalhoz üljön.

- Lehet, hogy egyáltalán nem érdekel. Az egyensúlyomat keresem... Lezöttyent a székre és rumot kért.

- Keresem a lelki egyensúlyomat - mondta csaknem kiabálva, amikor már kezében volt a pohár. Rövid ujjú, hófehér vászoninget, kék pantallót viselt az öreg. Kopott, de nagyon tiszta, napellenzős tengerészti sapkáját dühösen eltolta homlokán.

- ... és azt sem bánom, ha egyáltalán nem érdekel! Világos?

Poharába nézett. Megbánta a heves bemutatkozást.

Facsiga sóhajtva rábólintott.

Az öreg erre felkapta a fejét. Újra elöntötte a düh.

- Bólingatsz? Hát persze! Erre jól megtanítottak. Halványlila gőzöd sincs az élethez, de te illedelmesen bólogatsz. Meg sem kértem, hol tanultad ezt a ronda viselkedést... Úgy látom, más vidékről vagy. Hát jól van, most az egyszer még megbocsátok neked. Nem másért, csak azért, mert ha alaposabban megnézek, látom, hogy nem a szarháziak közül való vagy. Ne haragudj, már vagy negyedórája nézem a szomorú pofádat. Naaa! És a kezeden is látni a melót. Jószívű, mulya gyerek vagy. Mi? És most azt gondolod magadban, hogy egy vén piás szarházi vagyok. Hát ha ezt gondolod, nincs igazad. Nincs biza! Egyáltalán nem vagyok vén..., és mert nem tudok aludni, rettentően hosszúak az éjszakáim. Sokszor hiábavalóan égetem a villanyt. Ilyenkor mintha a feleségem hangját hallanám „Fiam, ne ülj egyedül! Megmondtam, ne ülj egyedül...” Mit tehetnék? Megiszom egy pohárral. Néha többel is, mert irtózatosan hosszúak a mostani éjszakák. A vérnyomásom pedig alacsony. Mondd, érted te ezt? Van, akinek magas, mint például... Hmm. Hát ő elpatkolt... Másodszori gutaütéssel. Egy cimborámról beszélek, aki a végén alig evett, inni aztán semmit sem ivott, de folyton szédült, azt mondta, fekete karikák táncolnak a szeme előtt. Aludni ő sem tudott. Együtt sétáltuk át az ilyen szép nyári éjszakákat. Nappal nem mert kimozdulni. A leginkább a háztetőn üldögélünk, szép, lapos tetejű házban lakott, a kikötő mellett. Az egész kikötőt belátni onnan, a

rakpartot néztük. Figyeltük, hogy rumliznak a fiúk az éjszakai váltásban. És jópofákat mondtunk egymásnak. Hogy mi mindenre visszaemlékszik az ember a mostani szép éjszakákon! Egyre gyakrabban történik meg velem, hogy állok az élelmiszerüzletben, tömöm a kosaramat és közben azon bosszankodom, hogy pont az nem jut eszembe, amiért az önkiszolgálóig mentem. Az ilyen szép éjszakákon mintha befelé nyílna a szemem. Negyven évvel ezelőtti gondolataim jutnak eszembe. De ez semmi! Látom magam, amint négyévesként halászni megyek testvéreimmel, és a kristálytisza vízben négy hal indul a horgom felé. Biztosan tudom, hogy négy, pedig akkor még nem is tanultam számolni. De most azt látom, amit akkor... És a legnagyobbat szerettem volna kifogni, de ügyetlenkedésemmel elriasztottam valamennyit. Az én életem egy óriási tükör. Csörömpölve tört darabokra valamikor. Szilánkaiban látom tovatűnt perceimet. Tudom, mindenki így van ezzel. Ha van ideje nézegetni ezeket a tükörszilánkokat. Mondhatom, érdekes dolgokat figyelhet meg. Az tutti, hogy mi a cimborámmal nem unatkoztunk. Vidám dolgokra emlékeztünk, mert ilyesmi is előfordul az életben. Hazudik, aki ezt nem ismeri be. Hallottad volna a nagy meséket. Azt, hogy mi mindent végigcsináltunk mi annak idején a szőkékkel. Hogy rengeteget dicsekedtünk, az igaz. De hát ilyenkor ezt lehet... ezt szabad. Sőt muszáj, mert különben furt a buzisokra kellett volna gondolnunk. Tömve velük minden hosszújاراتú hajó...

Az öreg mintha megbánta volna ellágyulását, újra felcsattant:

- Hiába bólogatsz, fiam! Nekem te ne bólogass! Amikor egy csomó dolog még sehogy sincs megoldva. És hiába bólogat sok szarházi, akinek a vérnyomása se nem alacsony, se nem magas, hanem pont megfelelő! Az is lehet, hogy neked most a legjobb a vérnyomásod. De szeretnék látni néhány év múlva. Mondjuk, tíz év múlva... szeretnék akkor találkozni veled, hogy meghallgassam a panaszod. Bizonyára lesz mit panaszolnod. És ne gondold, hogy vérnyomásod a mostani lesz. Szart! Látod?... Például ez a dolog sincs megoldva. És még egy egész sor dolog. Itt vannak, ugye, ezek a hosszújاراتúak. Hajók, amelyek, negyedévig, de olyanok is vannak, amelyek fél évig nem látnak kikötőt. És ha nem kötnek ki sehol és nem is jönnek haza, kérdelem én, hol a francba találkozik a legénység a szőkékkel? Azt mondhatnád erre te, hogy nem ez a leglényegesebb megoldatlan probléma. Tudod, mit válaszolok én erre neked? Azt, hogy minden egyes meg nem oldott szarházi probléma fontos! Ezt válaszolom...

Facsiga kért még egy rundot, mert kiürültek a poharak. Az öreg is áttért a sörre. Facsiga beleegyezően emelte koccintásra a tele korsót.

- Nem is tudom, miért mondom el neked mindezt - folytatta az öreg szelíden. - Hiszen nagyon jól látom, nem vagy a mi vidékünkéről való. Egyedül ültél be ide sörözni. Őszintén szólva, nagyon furcsának találom, hogy egy fiatalember egyedül ül be ide sörözni. Mert ki iszik magában? Mi? Megmondom neked. Én mondom: hitvány, szarházi emberek isznak magukban! Így van? Megsértődtél? Nem lényeges, hogy megsértődtél vagy sem. Nem azért jöttem az asztalodhoz, hogy sértegetsek, hanem mert láttam, alapjában véve rendes fickó vagy. Egy nagy mulya. A sok közül..., aki arra sem képes, hogy egy kis szőkét csípjen fel magának. Komolyan mondom, tisztára szégyen. Egy ilyen nyári éjszakán!? Mert az ilyen nyári éjszakákon igenis föl kell csípni a kis szőkéket. Hogy az ember picikét megtornáztassa őket. Lelkizés és minden franc nélkül apró kacajokat és vidám visongást préseljen ki belőlük. Ehelyett te mit csinálsz? Körbehordozod a szomorú képedet. Ezt csinálod. Búcsúra készülsz? Körmenetre? Az ilyen bús pofájúak könnyeket csálnak a nők szemébe. Sajnálatják magukat, és aztán csak csodálkoznak, hogy a sok sóhajtozásból semmi sem lesz... De semmi az égvilágon! Mert, ugye, ez a probléma sincs még megoldva. Na jó! De akkor nekem senki se bólogasson. Érted? Senki! Te se! Itt ülsz egymagadban, mert magamat már nem számíthatom. Különben is: egy vén szarházival több vagy kevesebb, igazán nem lényeges... Szóval itt ülsz...

Ahelyett, hogy okosan intéznéd az életed, pocskolod a drága éjszakát. Szent Isten, micsoda gyönyörűek az éjszakák! Ide figyelj, nem tudom, mi a helyzet veled: hogy nős-e vagy nőtlen vagy, de ha van feleséged, írnod vagy telefonálnod kellene neki. Ha meg nem vagy nős, akkor valahol ott kellene meresztened a szemed, ahol találhatsz egy magadnak valót. Komolyan mondom! Hajaj! Tudod, hányan várnak rád, hogy kipróbáld őket? S hogy kipróbáljanak. Te meg csak ülsz és bámulsz ebben a francos lebuiban. Bizony, ha megkeseredik benned az öröm, aztán már hiába lötyögsz ide-oda, nem kellesz majd senkinek. Hiába vagy lajhár. A nők nem kilóra veszik a férfit, mint a marhahúst. A játékosságunkat figyelik, hogy ne kelljen minket állandóan fölmelegíteniük. A második műszak végén erre nincs már erejük. Bármennyire is akarják egyesek, ez nem mindig sikerül nekik. Elhiheted, ha én mondom... És akár elismerik, akár nem, ez is olyan probléma, amely még megoldásra vár...

Az öreg megivott még egy korsó sört. Sehogy sem fogyott ki a problémákból. Kérdéseket tett föl, és egyre gyorsabban pergette a szót. Mindet meg akarta válaszolni. Közben korholta, szidta Facsigát. És ontotta zűrzavaros életének tapasztalatait.

Záróra után sétára indultak. A tengerparti sétányon sós vizet permetezett rájuk a kósza szél. Halásztörténetekkel traktálták egymást. Végignézték a napfelkeltét. A halászfalut, ahol az öreg lakott, felszippantották az üdülők. Parányi kert, szőlőlugas, tornácos ház volt az öregé. Döngölt földes szobájában sokgyermekes nyaraló vendégek hortyogtak. Időtől barnult, csupasz asztalhoz ültek a konyhában, és estéről maradt, valószínűtlenül vörös rákokat törtek fel. Az öreg teát főzött. Elnézte, hogyan pepecsel Facsiga a rákokkal.

Kiültek a tornácra. Vitorlavászon-tiszta, nyugodt nap kezdődött.

Őzike biztatóan mosolygott, Tisztafej integetett, miközben a vonat hangtalanul távolodott azon a keskeny földnyelven, amely a tenger és a tatárul csíkosnak nevezett tó között húzódik. Régi filmek zárképein láthat ilyent az ember. A néptelen pályaudvaron elárvult hős szívszorogatóan bús alakja és a távolodó szerelvény egyre kisebbedő, később ponttá zsugorodó képe nehéz sóhajokat fakasztott a nézőkből. A távolodó vonattal együtt nemcsak a filmbeli kedves vonult ki a képből, a szívekből és a megnyugtató jelenből, hanem a folytatás szép lehetősége, a végtelennek látszó véges élet, maga az ifjúság is.

Tisztafej a távolban egyetlen ponttá zsugorodó sín pár mellett állt, és arra gondolt, hogy minden ember egy egyenes, amely néha csak a végtelenben találkozik társával. Minden egyéb találkozás esetleges, és csak bajjal jár, beláthatatlan következményekkel a rajtunk és velünk elvonuló élet számára. Minden találkozás szövevényes váltórendszer beépítését igényli, amely újabb végzetes hibák forrása lehet. A váltók nagy részét valahonnan távolról, láthatatlan központokból irányítják, minden bizonnyal valami jól átgondolt terv alapján, amely valószínűleg annyira bonyolult, hogy nekünk a véletlen művének tűnik minden kapcsolatunk.

Őzikével való kapcsolata is a véletlen műve, a sors ajándéka. Egy hétre, bizonytalan időre? Egy életre? Ki tudná megmondani? Tisztafej a vonat indulása óta erős kényszert érzett arra, hogy Őzikével közös jövőjét átgondolja és megtervezze. Talán éppen erre biztatta őt a lány mosolya, a tovatűnő vonat ablakából küldött szótlán üzenete. De milyen ajándék az, amelynek a tervszerűség kalitkájában képzelnek állandó helyet? Őzike odaadó szerelme nem nyugós teherként, nem a következmények súlyos árnyékával nehezedett a fiúra, hanem gondúzó pilleként, a hajat borzoló fuvlat játékoságával. Őzike úgy adta oda magát, olyan önzetlenül, olyan tiszta alázattal, hogy Tisztafej minden lelkiismeret-furdalás nélkül állt a kicsi tengerparti vasútállomás peronján, és integetett hasonmásának, aki azért mosolygott annyira megnyugtatóan a vonat ablakából, mert maga is tudta, hogy bár lassan a szerelvénnel együtt távoli ponttá zsugorodik, mégis ott marad a peronon, a fiú gondolataiban, előtűdülő emlékeiben fájón feszít, és minden eddigénél emberibb vágyat ébreszt benne.

Mert akart, Tisztafej tudott is uralkodni vágyai és érzései felett. Alapjában véve lelkes ember volt, de nem a selyemzászló lobogásával, hanem a zászlórúd szilárdságával lelkesedett. Külön bejáratú ötéves tervében az önmegvalósítás a munka és a tanulás szigorú formáiban szerepelt. Idejéből másra nem futotta. Őzike, mint vasárnapi ebédnél a harmadik fogás, kissé fölöslegesnek tűnt számára. Tisztafej úgy érezte, önmagában bízhat csak igazán.

Amikor nekiindult a maga tervezte meredek lépcsőn, nem gondolt arra, hogy útitársa is lesz, akit segítenie kell, ha elmaradozik, óvnia, ha emberfeletti a küzdelem, eltűrnie, hogy időnként belécsimpaszkodik, visszatartja, visszarántja, lelassítja vagy elkedvetleníti azzal, hogy szemébe mondja: a lehetetlenre vállalkozott. Tisztafej férfiasan önző volt és tudatosan rideg. Már az előtte beérő generáció akaratos tagjaiból is mindegyre hiányzott valami apróság, ami megkurtította egész-emberségüket. Egyikük-másikuk nem tudott táncolni, volt olyan, aki a sportot, más a muzsikát vagy a mosolygást felejtette megtanulni. Ünnepelni, örülni csak nagyon kevesen tudtak. Egyszerűen nem volt idejük rá. Olyan messziről jöttek és olyan nagyot akartak, hogy az élet apróságait, mint falusi nyári konyhában a gazdaasszony a legyeket, elhessegették, de azok százszor is visszaszálltak, szemtelenül és idegesítően.

Tisztafej előrelátásával emelkedett társai fölé, de ugyanaz a tulajdonsága visszahúzta és megcsonkította őt emberségében. Állt a peronon, integetésből lehanyatló kezét ösztönösen zsebre dugva, ráérősen, határozatképesen, de megjátszott határozatlansággal, az elodázás boldogító, önmagától elcsent perceiben. Úgy nézett ki, mint formabontó színházi előadás felvonása végén a játéktéren gyökeret eresztett szendvicsemlő, vigyorgó képe alatt a felírással:

SZÜNET,

mint aki alig várta, hogy végre tíz percnyi nyugalmat leljen, amikor az ügyelőre sem kell már figyelnie, bámulhatja a zsibongó nézőteret, a közönség színes hullámlását.

Az állomásfőnöki iroda ajtaja előtt fiatal, bajuszkás vasutas állt, és mosolyogva csapkodta zöld „palacsintasütőjével” a napfürdőzni vágyó, korán kelő legyeket. Tisztafej átsétált a peronon, és szólt az állomásfőnöknek, hogy délig akár ki is tehetik a táblát:

- Én inkább egy szép névtáblát javasolnék GONDOLKODÓK TERE felirattal és alatta Ovidius szobrával. Hogy az elutazó lányokat kikísérő fiatalemberek a megfelelő helyen és megfelelő pózban nyugodtan gondolkozhassanak elkövetett ballépéseikről...

- Az unokatestvérem volt az a lány, akit kikísértem...

- Én azt mindjárt láttam, hogy közeli rokonod, mert úgy bámultad, hogy szinte kiesett a szemed. Sejttem, hogy ti, erdélyiek, nagy rokonimádók vagytok és bogáncstermesztőek. Miattatok sem jutunk mi a szép lányok közelébe. A táblajátékot ismered-e?

- Ismerni ismerem - szabódott Tisztafej. - De sakkozni szeretek inkább...

- Sörben!

- Annyira azért nem tudok...

- Próbáljuk ki!

- Megpróbálhatjuk...

Sakkoztak. A harmadik vereség után az állomásfőnök megduplázta a tétet. Vesztett. Amikor Tisztafej egy láda sörrel vezetett, áttértek a táblajátékra. A gyors érkezéséig az állomásfőnök egyenlített. Amíg sétáltatta a „palacsintasütőjét”, Tisztafej az érkezőket szemlélte. Ismerős is akadt közöttük.

Utcabeli családnak segített a cipekedésben. Az állomás melletti megállóban már az első roham alkalmával sikerült az autóbusz ostroma. A későbbiekben Tisztafej azzal tette hasznossá magát, hogy vállalta a két gyermek felügyeletét a napozón arra az időre, amíg a szülők elrendezik a szállást és követhetik fürdőző kedvű csemetéiket.

- Mi tudunk úszni! - büszkélkedett a harmadikos kislány, és bátyja után vetette magát a langymeleg vízbe. Tisztafej bevitte őket a bóján túl. Versenyt úszott velük, víz alatti fogócskával, kagylóhalászáttal fárasztotta ki őket. Később elnyúltak a forró homokban, és szüleik sértetlenül vehették át őket Tisztafejtől, aki elérkezettnek látta az időt ahhoz, hogy Facsigával néhány baráti szót váltson.

Facsiga jobbhátvédet játszott minden idők legjobb tengerparti labdarúgócsapatában, a Barnákban. A néhány napja érkezettekől összeállt Fehérek a szégyentől és állítólag a naptól tartósan elpirultak az első félidő végére. A Barnák két góllal vezettek, Facsiga mindent és mindenkit elrúgott kapujuk előteréből. A támadók távoli lövései pedig nem vezettek a kívánt eredményre.

- Gyere sörözni - szólt Tisztafej a pálya széléről, és kérése ahhoz hasonló hatást keltett, mint amikor ökölvívó küzdelem idején az edző bedobja a törülközőt: Facsiga rögtön lelépett. A Barnák elsápadtak a nem várt veszteségtől. A Fehérek az addiginál gyorsabban kapkodó lábbal táncoltak a tüzes homokon, és lerohanták naptól, víztől, sörtől cserzett, pihenésben edzett ellenfeleiket.

Facsiga hüvelykujjával befogta a sörösüveg száját, megrázta, megpörgette, majd nagyra tátott szájához emelte, és szinte nyelés nélkül leengedte torkán az üvegből elszabaduló, jégbe hűtött árpalevet. A második üveg hasonló sorsra jutott volna, ha Tisztafej le nem fékezi sok mindenre szomjas barátját.

- Mi van veled, Facsiga? - kérdezte a gépkocsivezetők óvatosságával, mint amikor síkos úton a fékpedálra kényszerül a lábuk.

- Szomjas vagyok, Tisztafej! Ennyi az egész... Ja! És ha jól értettem, a te vendéged. Nekem ilyenkor primául csúszik a sör!

Tisztafej nem nézte a pénzt, megtöltötte barátja ölét tele üvegekkel. Néhány szemfüles nyaraló riadtan érdeklődött:

- Mi az, holnaptól emelik a sör árát?

- Amit ma megihatsz, ne halaszd holnapra! - tanácsolta Facsiga a helyzethez illő komolysággal, és árnyékos helyet kerestek a teraszosan magasodó part tövében. Rövidesen kiderítették, hogy bár mindketten Őzikét szeretik, egymásra nincs miért haragudniuk, végül is nem ők, hanem a lány döntött arról, hogy kié legyen.

- Egész sor dolog nincs még megoldva - idézte sóhajtván az öreg tengerészt Facsiga, és a párválasztás objektív nehézségeiről váltott néhány tanulságos gondolatot Tisztafejjel. De mindketten tudták, hogy attól még nem lesznek okosabbak. A szerelem, a könyvekben leírt, sokszor megálmodott nagy szerelem makacsul elkerülte mindkettőjüket.

- Ilyen az élet - mondta elgondolkozva Tisztafej. - Azt hiszem, mindent bátrabban kell csinálnunk ahhoz, hogy jó legyen. A nagy szerelmekhez nagy merészség kell... És legalább akkora lendület, amekkorával gyerekkorunkban egyetlen lövéssel átvizeltünk a szomszéd kerítésen...

- Jobb egy sörhas, mint egy vízfej - jelentette ki Facsiga, és a következő üveg után nyúlt. De Tisztafej értett a szóból és elhallgatott.

Mellettük gyermekek hancúroztak. Egy hajtásos uborka formájú léggömböt próbáltak megfogni. Ha pillanatra sikerült valamelyiküknek, hét-nyolc ellenfelük is akadt, akik rögtön kihúzták, kiütötték, kibájták kezéből a játékot. Kezdődött újból a gyurakodás, a vidám hajcihő a porondon. A harmadikos kisleány és bátyja is ott tolongott. A kislány, aki valóban jól úszott, és erről Tisztafejt is meggyőzte, egyszer sem jutott a léggömbhöz, és ezért bátyját hibáztatta.

- Szégyelld magad! Te mindig ellöksz engem... Édesanya! Édesanya!

- Árulkodó júdás... - énekelt a fiú, és nyitott tenyérrel homlokra taszította a nyávogót. A kislány rögtön leült. Közben a fiú elkapta a léggömböt, amely váratlanul kipukkadt, és utálatos foszlányokban a kezében maradt. A kislány elbőgte magát.

- Síró baba, bújj a... - énekelt a fiú, és messzire, a hullámokba hajította az uborka formájú léggömb darabjait.

- Ti milyen nyelven beszéltek? - kérdezte kíváncsian az egyik hancúrozó.

- Magyarul, magyarul... Bújj a kamarába! - hadarta a fiú, de a testvére már nem sírt, érdeklődve figyelte a kérdezőt.

- Hol laktok?

- Blokkban - sietett a felelettel a kislány.

- Nem azt kérde, hanem a várost - magyarázta a bátyja. A kislány megmondta szülővárosának nevét.

- Menj már! Ott nem is laknak magyarok! - hitetlenkedett a kérdező.

- Erdélyben mindenütt laknak - mondta a fiú.

- Nem igaz, nem igaz - kapcsolódott a beszélgetésbe egy vele egykorú kislány. - Ezt mi nem tanultuk.

- Mi sem tanultuk, de én tudom. Azt is tudom, hogy miként telepedtek le!

A kislány bátyja nem kérleltette magát. Elmondta, amit a népvándorlásról és a magyarok letelepedéséről egy gimnazistának tudnia kell. A gyerekek és a szülők szájtátva hallgatták.

- Úgy tűnt nekem, hogy idegenek vagytok - mondta a kisleány végén a kíváncsiskodó fiú. A kislány bátyja vállat vont, és harsány kiáltással a mászórúdra vetette magát.

- Gyertek, versenyezzünk!

Facsiga hirtelen ellenállhatatlan vágyat érzett arra, hogy apává legyen. A hancúrozók közül bármelyiket elfogadta volna gyermekének.

- Hajaj! Vannak még problémák! - szólt az elmerengő Tisztafejhez.

- Persze - bólintott Tisztafej. - És abban is igazad van, hogy még egy sor kérdést illenék megoldanunk...

- Mármint nekünk?

- Nekünk is! Különben, ha még egy ilyet kérdezel, nem kapsz több sört! Facsiga, én mérnök szeretnék lenni. Új gépeket akarok tervezni. A legszívesebben a mintapéldány-műhelyben dolgoznék. Szombatonként összegyűjteném a fiúkat, és úgy, ahogyan most mi ketten dumcsizunk, beszélgetnénk. Arról, hogy ki mit érez hülyeségnek a héten végzett munkájából. Meg bevezetném azt, hogy utáljuk a fölösleges potyamunkát. Ott úgy dolgoznánk, hogy a mérnök gondolatát fölcsípné a szaki és szépen tovább folytatná. Ehhez persze olyan mérnökké kell válnom, akinek vannak gondolatai és épkezláb elképzelései. Remélem, hogy nekem lesznek jó gondolataim. Másként talán nem is volna szabad dolgoznunk. Engem a robotolás nem érdekel, gazdag úgysem lehetek, hiába is gürcölnék egy életen át. Úgy akarok élni, hogy a munkától soha meg ne csömöröljek, az mindig tetsszék, és izgalmas legyen. Nyisd ki a szemed, Facsiga! Nézz körül, és láthatod, hogy a homlokunkon a bélyeg: UNOM A MELÓT...

Tisztafej lerajzolta a homokba, milyennek képzei a szóban forgó bélyegzőt.

- Nem is a homlokunkon hordjuk, hanem a hátunkon, mint a marhák. A tomporunkon, a bőrünk alatt, az agytekervényeinkben, pillantásunk sugarára tekerve, hangszínünkbe keverve. Merthogy az nincs még megoldva, Facsiga, hogy emberré váljék az ember. Leszálltunk a fáról, két lábra álltunk, falvakba gyűltünk, városokat építettünk, feldúltuk a természet évszázados rendjét, jártunk a Holdon, újabb és újabb csoportokba osztottuk az emberiséget, milliőkat elpusztítottunk és milliőkat megmentettünk, kizsákmányoltunk és felszabadítottunk. Kineveztük a népet a legfőbb úrnak, és leborultunk még a kis kapacitású, láthatóan nem egészen normális diktátorok előtt is. De a tartós boldogságot nem ismerjük! Még kísérleti alanyon sem próbáltuk ki az egyetlen elfogadható emberi állapot kialakítását. Pedig nem másért vagyunk a világon, hanem csakis azért, hogy boldogok legyünk benne! Ha alkatrészeire bontjuk az örökmozgó élet gépezetét, bizonyára megtaláljuk önmagunkat és a magunk helyét. Akkor bizonyára tudnánk, hogy miért kell valamivé vagy valakivé válnunk. Hol az a mérnök, aki tudja ezt? Te érted ezt, Facsiga?

- Az ösztön az a mérnök, Tisztafej... - mondta halkan Facsiga, arra gondolt, hogy ő a legszívesebben valakié lenne, mert érzése szerint az hozza meg a várt boldogságot. - Nem az a baj, hogy lelkesedsz, Tisztafej! Voltam én is fiatal, tudom, mi az. Tiszta, jó érzés, mondhatom. De nem mindenkit boldogít. Ha akarod tudni, szerintem a munka: szükséges rossz. Sokan vagyunk, és egyre többen leszünk, mindannyiunknak élnünk kell, hangyákként sürgölődünk, mert életünkhöz hozzátartozik a sok flanc, helyet akarunk biztosítani magunknak a bolyban, mindenütt... Még az utánunk következők emlékezetében is. Ennyi az egész: francos tülekedés. Az igazi boldogság az, amikor érzed, tudod, látod, hogy valakinek szüksége van. reád... Neked elmondom, keresek egy lányt, aki engem akar. Akinek kellek. Nem bánom, akármilyen legyen is. De ha rám néz, ragyogjon, mint a tölklámpás, duruzsoljon, mint a szeszlámpa, ha meggyújtom. Ragadjon, mint a gumiarábikum. Lássam rajta, hogy boldog velem. Nekem ennyi is elég...

- Jól nézünk ki, Facsiga! - jegyezte meg Tisztafej szigorúan. - Mi van abban a sörben? Még időnap előtt teljesen megkomolyodunk!

Facsiga kiitta maradék sörét, az üres üveget a többi mellé állította a homokba.

- Málé van benne, öregem! Az puffasztja a szokásosnál nagyobbra a gyomrunkat és minden gondolatunkat. Tudd meg, már régóta gyanítom: az igazság roppant egyszerű dolog.

- Példát mondjál, Facsiga.

- Mondok néhányat, ne félj... Nagyon szeretem Őzikét. Te nem tudhatod, milyen nagyon, mert te nem tudsz szeretni... Pedig az sem kisebb igazság, hogy Őzike téged szeret. Neked bele kellett volna születned az ő szerelmébe, és folyton újjászületned benne. De te nem egy nyelvet beszélsz vele, és ha így folytatod, idegennek néz előbb-utóbb, megszól és kételkedni kezd benned, mint ahogyan a két ismerős gyerekek tették társaik az előbb...

- Tudatlanságból tették.

- Kinek a tudatlanságából adódnak az ilyen esetek? Visszamenőleg hányad íziglen felejtjük el azokat, akik mellettünk éltek? És miként vesszük számba a jövőben őket, ha már most elfelejtünk szólni róluk?

- Apró szépséghiba... Mi az, elfogyott a sörünk?

- Apró szépséghiba? Éppen úgy beszélsz, mint az a bányászvárosbeli újságíró, akivel egy bányásznapon söröztünk. Mondta, hogy a magyar nyelvű lapnál dolgozik. Hát csak úgy melleleg megkérdeztem tőle, mi újság, megírják-e a teljes igazságot? Letácsolt. Azt mondta, jegyezzem meg magamnak, hogy „itt nem ugrálunk”. Vajon minek nézett engem az az ember? Szépséghiba, mi? Tisztafejkém, látom, messzire kerülöd az igazságot!

- Hiába zsémbelődsz, nem kapsz több sört! Az igazsághoz pedig az is hozzátartozik, hogy nem mindenki tudja, mit akar. Ténfereg ide-oda, mindenbe beleköt, beledugja az orrát, aztán kiderül, hogy saját magával sincs tisztában. Hát ember az ilyen, Facsiga? Én tudom, mit akarok az élettől, elképzeléseim, terveim vannak. De nem vagyok meggyőződve arról, hogy például Őzike és te hasonlóképpen gondolkodtok. Amíg én a maximálisra emelem a mércét, ti a könnyebbet választjátok. Kicsire mentek. Miért? Önbizalomhiányból? Dehogy! Inkább kényelemből...

- Nincs igazad, Tisztafej! Olyan vagy, mint a rakéta, rendre elhagyod üzemanyag-tartályaidat. Tonnákkal indulsz és kilókkal érkezel a célba. Az sincs jól, hogy fontosabb dolgokban óriási az előrelépés, kevésbé fontosabban pedig semmi mozgás. Mintha szépséghiba nélkül nem is lehetne élni.

- Élni mindenképpen jó. Talán bizony nem magad írtad fel fáskamrátok ajtajára:

Írjuk ki a trikónkra ezt a bölcsességet, sétáljunk végig a napozón és a zenés vendéglő környékén. Meglátod, sorban ránk nevetnek az emberek. Az élet szép! - ez egy olyan konklúzió, Facsiga, amit sohasem szabad elfelejtenünk...

Facsiga elgondolkozott a dolgon, hümmögött, sóhajtózott, rázta a fejét és legyintett.

- Most az lesz a legokosabb, ha ezekből az üvegekből visszaviszek egy öllel...

- Miért, Facsiga? Hiszen van még arra időnk!

- Látod, öregem, én már ilyen vagyok... Mindenkor szeretem idejében megkapni a garanciát...

Felkerekedtek és beálltak a fegyelmezetten kígyózó sorba, hogy még napnyugta előtt pénzük-höz jussanak.

Dugigháj vérig sértve tért vissza a tengerpartról, és a tapasztalatcsere mérsékelt sikerére hivatkozva hangsúlyozta, hogy eljött a nagy változások ideje.

- Tovább már nem tűrhetjük, hogy mindenki azt csináljon, amit akar! Véget kell vetni mindenféle spontán akcióknak, amelyekkel egyesek megtörik az egyöntetű cselekvés célirányos vonalvezetését. Fel kell vértéznünk magunkat az ellenség ellen. Sziklaszilárdan, minden erőnkkel! Éjt nappallá téve, egy emberként, lankadatlan szorgalommal, hovatovább... Senki-nek sem szabad megfélemlkednie arról, hogy nem azért lettünk ide állítva... ide rakva... ide téve... Tőlünk függ, rajtunk múlik és dől el... Akiknek pedig ez nem tetszik, azoknak megmutatjuk, hogy harcolni fogunk... Ha kell küzdeni fogunk és kivívjuk. Mindent el fogunk követni, mert a harcban nincs megállás. És félreseperjük őket...

A gyáriak eleinte mosolyogtak Dugigháj fokozódó lelkesedésén. De miután harmadnap sem változtatott lemezt, megszeppentek és elkomolyodtak. - Meglátjátok, ez a zsírpacni megint kitalál valami hülyeséget - mondta csendesen Púpos Vöcsök. Hosszú lábú, magas székén úgy gunnyasztott a szerelőasztal mellett, mint kitömött bagoly a könyvespolcon.

- Elmúlik neki, csak érkezzék az estvéli gyors... Azzal jön meg az esze a tengerpartról... - Férces volt aznap a csoport vidámságfelelőse. Röhögő Relé, mint máskor, most is szívből támogatta.

- Ibolyánál hagyta az eszét a szerencsétlen. Háháhúú! Nem csoda, hogy mindent összezagyvál.

- Miféle Ibolyáról nyekeregsz, Relé? Tudtommal Mancikáról van szó. A feleségem azt írta, Dugigháj úgy begerjedt, hogy miszlikekbe aprította a hölgy szobájának ajtaját...

Kínos csönd támadt. Ilyen szenzációra nem számítottak a csoport tagjai. Löttyi sietve visszakozott.

- De ki hiszi el az ilyen asszonybeszédet! Ha volt egyáltalán valami nőügy... Mancika vagy Ibolyácska? Hát nem mindegy?

- Lehet, hogy neked mindegy, Löttyikém - magyarázta nagy buzgalommal Röhögő Relé -, Dugighájnak azonban minden oka megvan arra, hogy Ibolyát eltitkolja. Véletlenül jól ismerem a hölgyet, magam is találkoztam vele. Ultra Ibolyának hívják, és központi fűtő a Napnál. Nyilván kidöglesztette, kiszívta, leégette a pasast. Háháhuhu! Hát miért kímélte volna?

- Az fix - mondta Fiksz Öcsi, és amíg Röhögő Relé háháhuzott, valami okosságon törte a fejét.

- Amennyire én az ilyen nőcikéket ismerem, Ibolyának esze ágában sem volt szeplőtleníteni kedves barátunkat. Sőt, fix az ellenkezőjét forszírozta... De akkor Dugigháj sem volt még olyan nagy fiú, mint most. Hát úgy néz ki, mint aki sziklaszilárdan, éjt nappallá téve, meg egy emberként és hova tovább? És a cselekvő egyöntetűség célirányos vonalvezetésének gyakorlatával? Ugyan már!

Löttyi úgy tett, mint aki nem érti a viccet.

- Hagyjuk a pletykát! Az ilyen emberekkel nem jó tréfálni...

A felesége leveléből úgy tudta, hogy Dugigháj legyeskedett Emeletes Mancik körül. Az ajtót is irigységből törte be. Bogár nem tudhatta, hogy az ilyen ember még tanúnak sem jó. Löttyi

tisztában volt a mindennapi élet alapvető szabályaival: tudta, hogy a rendeleteket három hónap után már senki sem veszi komolyan, és azt is, hogy a szabályzatokat nem érdemes áthágni, hiszen azok már eleve úgy készülnek, hogy nyitva hagynak néhány kikaput, ahol szépen, illedelmesen meg lehet kerülni őket... És az is teljesen világos volt számára, hogy Dugigháj nem hagyta a magáét, mert valahol fönt támogatóra talált. Azért szedte elő a célirányos vonalvezetés szükségességét és más hasonló ködféleségeket.

Lötyi látta, hogy Dugigháj munkakezdés óta a főmester nyomába szegődött. Nem mozdult arról a hosszú folyosóról, ahonnan az irodák nyíltak. A két új fiú testőrként állt mellette.

Lötyinek, aki több okból is jónak látta Dugigháj csoportját sokoldalúan erősíteni, megsúgta a vérig sértett diszpécser, hogy nagy változások lesznek Tisztafej és Facsiga minősíthetetlen tengerparti viselkedése miatt a szerelőcsoportban.

A bronzvörös hajú lakatos gumiorra remegett az izgalomtól. Tisztafej távozásakor azzal a gondolattal vállalta magára a csoportvezetői teendőket, hogy majd egyszer, amikor lehetőség adódik, ő lesz a főnök. Arra számított, hogy Tisztafej jártassága a szervezésben, komolysága és iskolázottsága előbb-utóbb előléptetéssé érik. És akkor ki lép majd a helyére? Természetesen az, aki a helyettesítéssel kellő gyakorlatot szerzett, és képes zökkenőmentesen tovább vezetni a csoportot. Lötyi néha maga is beismerte, hogy nem szeret dolgozni. Nemcsak akkor, amikor jókedvűen dudorászta kedvenc dalát:

*„Temetjük a munkát
Danadanadanadanadam...”*

Hanem akkor is, ha elfogta a méreg a hiányzó alkatrészek, a rossz szerszámok és az állandó siettetés miatt. Ilyenkor a keze ügyében lévő munkadarabot minden erejéből abba a hatalmas tolóajtóba vágta, amely a szereldét a festődétől elválasztja. Káromkodott, átkozódott, és rövid idő alatt lelépett a műhelyből. Ilyenkor is hatalmasat döndült a fémlemez-ajtó, behorpadt és lepergett róla a festék. A szokásos heti nagyvizitnél a főmester újra és újra kiigazította a szépséghibát a festőkkel. A festőde mestere pedig mindig Marcsának adta ki ezt a munkát, aki szívesen töltött néhány órát a szerelők között. Marcsa azt hitte, Lötyi készakarva rongálja az ajtót, hogy láthassa őt, hiszen imádja a lapos fenekű nőket.

- Lötyi a lötyögés mestere - jelentette ki egyszer még a kezdet kezdetén Facsiga, és a meghatározáson még maga Lötyi sem vitatkozott.

„Ha csakugyan baj van Tisztafejjel - gondolta - Lötyi, amikor Dugigháj mellé állt az irodaház folyosóján -, akkor itt a nagy lehetőség! Ha leváltják, kell az új vezető. Jó, ha ilyenkor szem előtt van az ember. Dugigháj amolyan önkéntes káderes, segíthet nekem.”

Dugighájból fröcskölt a méreg, de nyomban elhallgatott, amikor a nyomában kullogó hallótávolságnyira került hozzá. Lötyi szemügyre vette a két fiatalembert. Az egyik magas, testes: hátrafésült, göndör hajával, kávébarna bőrével, nyakkendő ünnepélyességével, meglepően ápolat lapát-kezeivel nem tartozott a bizalomgerjesztő emberek közé.

A másik újonc orra helyén egy jókora pacnit hordott.

A szemrevételezés után Lötyi rögtön belekarolt Dugighájba, és erélyes mozdulatokkal kituszkolta emberét a lépcsőfordulót díszítő faliújság elé.

- Kik ezek, Dugigháj? - kérdezte fojtott hangon.

- A szerelőcsoport új tagjai. A főmester maga iktatja be őket. És én azon vagyok, hogy minél előbb megtörténjék! Mégpedig a termelés érdekében. Többet, jobbat, olcsóbban! Hogy vállalt kötelezettségeinket mielőbb teljesíthessük. Ki kell teljesítenünk önmagunkat az építés jelenlegi szakaszának megfelelően. Alapvetően minőségi kérdések várnak reánk, elvtársam!

A faliújságon a régi cikkek pirultak, mint a hónapos retek. Dugigháj időnként nagy adag semmit igyekezett csomóba kötni, és rásózni valamelyik gyárbeli dolgozóra. Lötyi nem kért belőle. Úgy tett, mint aki nem hall, nem lát, és gusztusa sincs az ilyen portékához.

- Fődiszpécser elvtárs! Ezt a bodor frizurást, ezt a nyakkendőst láttam már valahol... honnan jött?

- Nincs rajta semmi kifogásolni való. Egyre több nálunk is az ilyen vágású ember... - Dugigháj halkabbra fogta a hangját. Megpróbált suttogni. - A fővárosból jött. Ismeri a főkönyvelőt is...

- Érdekes... Pedig ismerős az arca... A társa viszont egy közönséges szivacs. Látszik rajta, hogy szereti a tütüt...

- Ránk sózták a szerencsétlent a többi kalauzzal együtt. Lötyi, látta már, milyen elmés kis szerkezetek kerültek a helyükbe? Az utas bedobja abba a forgó micsodába a negyven baniját, és oldalt szakíthat magának jegyet, amennyit csak akar.

- Tényleg? Kerékpárral járok, még nem ültem buszon.

- A trolin is ilyen önkiszolgálás van. Ma reggel valaki a sofőrig húzta ki a feltekert jegytömböt, hogy megmutassa, csak egyetlenegy szakít le róla. Volt nagy röhögés... Hát ilyen komolytalanok az emberek!

Lötyi éppen a tengerparti ügyekre akarta terelni a beszélgetést, amikor hirtelen kivágódott az igazgatói iroda párnás ajtaja, és két kezét a magasba emelve a főmester lépett ki rajta.

- Mindent bele! - üdvözölte a reá várakozókat. Aztán a nyakkendőshöz sietett, és barátságosan kezét rázott vele. - Mi mindent megteszünk, Ion elvtárs! Bár tudjuk, hogy ezek nem könnyű percek...

A főmester összecsapta a bokáját, tisztelgett, majd kockás zsebkendőjébe törülte izzadt képét. Aztán kiadta a lelkesítő parancsot:

- Előre!

A társaság levonult oda, ahol már várták, hogy eldöljön a termelés sorsa. A főmesteri iroda az új, csupa üveg gépműhely egyik sarkában állott. Csupa üveg falain égszínkéék függöny szaladt körbe, hogy a túlságosan nagy fény ne zavarja munkájukban az ott-tartózkodókat. Az új fiúk munkaköpenyeget és védősisakot kaptak. Aztán lekezelhettek néhány mesterrel és csoportvezetővel. Fűzike, a technikás technikusz lány kávékat osztogatott és szódavizet. Ittak, beszélgettek.

Lötyi egészen jól érezte magát közöttük. A főmester Ion elvtársnak, Dugigháj a főmesternek, a mesterek Dugighájnak, a csoportvezetők pedig a mestereknek udvaroltak. Lötyi a lila pacnis új fiú mellé került. Paplanfejű Ignác egykedvűen állt az iroda egyik sarkában. Néhány nap óta fogalma sem volt, mi történik vele. Amikor megkapta áthelyezési papírját, rögtön reklamált.

- Első a fémipar, és annak legfőbb támasztéka a gépgyártó ipar! - mondta mély meggyőződéssel a személyszállítási vállalat káderfelelőse. És így folytatta: - Önnek különleges szerepet szántunk e fontos támaszték megerősítésében. Nézze, barátom, minek titkolóznék?! Szükségünk van tanult emberekre. Tudjuk, hogy közel áll az érettségihez, aktív levelezője sajtónknak, alapjában véve rendes, fejlődőképes káder. Mi az, ami hiányzik továbbfejlődéséhez? Ne fáradjon. Megmondom. A közösségi élet. Az bizony, barátocskám. Úgy, ahogy mondom. Éppen ezért arra gondoltunk, hogy a továbbiakban tevékenykedjék a gépiparban...

Paplanfejű Ignác gyenge egészségi állapotára hivatkozott és kimerült idegeire. Ekkor a káderes az építőipart ajánlotta figyelmébe és a szabad levegőn való tizenkét órás munkát.

Paplanfejű erre elsápadt. Vörös haja tűzelt az akarattól. A szabad május elsejét emlegette és hagyományszeretetét. Végül könnyebb munkáért könyörgött. A káderes megveregette a vállát, és azzal biztatta, hogy a gépgyárban minden lehetséges.

- Minden embert a megfelelő helyre - jelentette ki Lötyi, és gazdaszemmel nézett Paplanfejű Ignác képébe.

- Csoportvezető elvtárs, ön minden körülmények között számíthat reám! - nyilatkozott könnyedén Ignác. Legszívesebben végleg letelepedett volna az irodában.

- Gondom lesz reád - ígérte beszélgető társa könnyed hangnemét átvéve Lötyi, de nem folytathatta, mert Dugigháj magához intette.

- Ebben a csoportban, amelynek vezetését ma lesz szíves átvenni, többnyire olyan kiváló munkások dolgoznak, mint az elvtárs - mutatta be Lötyit a kövér diszpécser. - Komoly ember, több gyerek apja. Eddig még nem okozott nekünk nehézséget... Ismerkedj meg az új csoportvezetőddel, Lötyi!... - Dugigháj kézszorítás-közelbe tolta a hirtelen citromképűvé vált lakatost. - Mondj valamit, te barom - sziszegte dühösen. Lötyi megpróbált elmosolyodni. Gumiorra ellapult. Szája fodrossá vált, mint a májas hurkának kiszemelt vastagbél.

- Csoportvezető elvtárs... én minden körülmények között... Szóval: számíthat reám! - Lötyi dadogott, kényszeredetten elvigyorodott; és kezét fogott Ion elvtárssal.

Ezután a társaság, mint egy kiadós hideghullám, átvonult a szereldén, és megállapodott Púpos Vöcsök munkaasztalánál. Lötyi egy intésére kikapcsolta a bejáratás alatt lévő kenyérdagasztó gépeket.

- Emberek! - kezdte a főmester szigorúan. - Tudják, hogy úgy kell a dagasztógép, mint a foszlós bélű, ropogós héjú kenyér. Egyik a másik nélkül ma már el sem képzelhető. Csoportjuktól tehát többet várunk. Adjanak több gépet, hogy nagyobb kenyeret kapjanak. Az utóbbi időben két munkatársuk távolléte némileg visszavetette a csoportot a megfelelő eredmények elérésében. A vezetésben is hibák voltak. Éppen ezért arra gondoltunk, hogy megerősítjük ezt a munkakollektívát. Új csoportvezetőt kapnak, aki nagy szervezési tapasztalatokkal rendelkezik. Olyan munkahelyeken dolgozott, ahol szigorú fegyelem, pontosság és rend uralkodik. Fegyelem. Pontosság. Rend. Ezek azok a területek, ahol a csoport munkáját a jövőben tovább javíthatják. Így legyen! Annál is inkább, mert a másik munkatárs, akit ma itt beiktatunk, bár iskolázott ember, a szakmában még kezdő. Arra kell törekedniük, hogy hamarosan kiváló káderré nevelkedjék. Ehhez kívánok én maguknak jó munkát, egészséget!

- Egészséget!

Lötyi tapsolt. Az új csoportvezető tapsolt. Paplanfejű Ignác tapsolt... A terebélyesedő ünnepi hangulatot Lötyi rövid válaszbeszéddel fékezte meg.

- A csoport és a magam nevében üdvözlöm az újonnan érkezőket, személyesen Ion elvtársat...

- Pop. I. Ion elvtársat - súgta vicsorítva Dugigháj.

- Popi Ion elvtársat - helyesbített Lötyi. - És köszönöm a vezetőség gondoskodását... Nagyjából ezeket akartam mondani.

- Jól van - jegyezte meg a főmester, és kezét fogott az új csoportvezetővel.

- Ne zavartassák magukat - mondta az új csoportvezető, miután a főmester és Dugigháj elvonult. Levette a kényelmetlen védősisakot a fejéről, a belső zsebéből fésűt kapott elő, megigazította lelapult hajfodrait, elmosolyodott.

- Maga, fiatalember, ismerkedjék meg új munkahelyével. Holnap majd munkát kap... - szölt Paplanfejűnek. Löttyit maga mellé intette és aprólékosan kikérdezte, hogy mit hogyan csinálnak. Löttyi megmutatta, hogyan szerelik be az üreges öntöttvas-testbe a villanymotorokat, és miként alakítják kúpkerék segítségével a vízszintes irányú mozgást függőlegessé. Megmagyarázta, hogyan működnek a kenyérdagasztó gép kései az óriási henger alakú dagasztó kádakban. Bemutatta, milyen könnyedén siklanak és fordulnak ezek a behemót tálak apró kerekeiken. A csoportvezető bólogatott, hűmmögött, és jobb kezét nadrágja zsebébe dugva vakarózott. Aztán a csoport tagjairól kérdezte Löttyit.

- Milyen vallásúak?

- Hogyhogy?

- Az érdekel - magyarázta az új csoportvezető -, hogy van-e közöttük szombatos? Mert akkor nehézségeink adódnak a munkaidő teljes kihasználását illetően...

- Nincsenek szombatosaink. Legalábbis én nem tudok róla. Viszont, olykor késnek a munkából az emberek. És a trolibuszt hibáztatják. Nem tudom, hogyan járnak a trolibuszok, mert én kerékpáron járok be dolgozni, és sohasem kések.

- Hát majd utánanézek én ennek a hiányosságnak - mondta az új csoportvezető, és hirtelen felindultságában összehívta, és egyes számúnak nevezte azt a röp-munkamegbeszélést, amelyen elsőnek tette le a garast.

- Holnaptól senki sem késik. Gyalog vagy kerékpárral, a föld alatt vagy a levegőben jön, nem érdekel. De pontra beér! Meg kell szoknunk munkakezdés előtt munkához látni. Megértették?

Férces vigyázzba vágta magát.

- Igenis!

- Végeztem! - dörögte a csoportvezető, és *oszojt* parancsolt.

Röhögő Relé bal kezét munkanadrágjának varrásához szorítva, jobbát ellenzős sapkájához tisztelgésre emelve lépett ki egy majdnem kész kenyérdagasztó gép mellől.

- Csoportvezető elvtársnak jelentem, kérdezni szeretnék.

- Tessék - mondta az új fiú nyájasan, mert Röhögő Relé rezzenéstelen arcán a komolyságot és a szolgálatkészség enyhe pírját látta szétterülni. Tévedett.

- Ne hülyéskedj! - intette Löttyi idegesen, de már késő volt.

- Ki vele, ki vele... - sürgette az eseményt a csoportvezető.

- Alázatosan jelentem, pipilni szeretnék. Mehetek-e?

Csak a csoportvezető nem röhögött. Löttyi és Paplanfejű Ignác bárgyúan mosolygott.

- Gyerünk dolgozni! - mondta halálosan komolyan a csoportvezető, és mielőtt kiment volna a szerelőműhelyből, Löttyinek meghagyta, hogy a szakszervezeti irodán keresse, ha valami különleges nehézség adódik a csoport munkájában.

- Mit vétett nektek ez a szegény ember? - ordította Löttyi, amikor Röhögő Relé kötelező háháhuja elült a majdnem kész kenyérdagasztó gépek között, és a csoport tagjai készek voltak arra, hogy elgondolkozzanak a történetek fölött.

- Ki lehet vele jönni, hiszen nem sok vizet zavar majd. Dugihájtól tudom, hogy csoportvezetői beosztása mellett szakszervezeti vonalon fog dolgozni. Sok mindenben segítheti a társaságot. Csakis előnyünk származik abból, ha kollégialisan viselkedünk vele szemben.

- Fix, hogy nem így van! - vágta el a dicséret és a meggyőző munka már eddig is hosszúra nyúlt fonálát Fiksz Öcsi, és kimondta, amit gondolt: - Nyakunkba akasztottak két embert, hogy dolgozzunk helyettük, és még lelkesedjünk is!

Lötyi magához intette Paplanfejű Ignácot, és sürgősen elküldte cigarettáért.

- Öcsi! Vigyázz a szádra! Nem tudod, mit beszélsz... És most már nem vagyunk magunkban. Mit tudjuk mi, ki ez a lila pacnis pacer!

Férces továbbra is komolyan vette vidámságfelelősi beosztását.

- Azért mi se most léptünk le a falvédőről, Lötyikém! Mi is tudjuk, hogy kik szoktak párosával fel-le járkálni...

Púpos Vöcsök krétával írta a kenyérdagasztó tál oldalára:

- Hülyék vagytok! - mérgeződött Lötyi.

- Az fix! - piszkálódott Fiksz Öcsi. Őrlődött a társaság. Malmuk üresen járt.

Mindenikük magával volt elfoglalva. Egyikük sem gondolt Tisztafejre.

Abszolút Laji egy toronyház nyolcadik emeletén lakik, kétszoba-konyhás lakásban. A kisebbik szoba ablakából és az erkélyről az örökké mozgalmas kikötő látható.

Vacsora után a házigazda megmarkolt néhány mulfatlari borral tele üveget, és kituszkolta vendégeit az erkélyre. A levegőzés úgy kellett nekik, mint a nyári utca felforrósodott aszfaltjának az öntözés.

Facsigából alkohollal telített, élénk gőzök csavarodtak a csillagfényes nyári ég felé.

- „Az ember egy léha, könnyelmű senki...” - kezdte Facsiga halkan, és arra várt, hogy mások is bekapcsolódjanak a háború utáni, közismerten nagy sláger szívrepesztő előadásába. Amennyire a törpék méreteihez viszonyítva tágas erkély engedte, nyújtózott egyet, forgatta a fejét, majd hülye gyerek pózban, lefittyedt ajakkal, bambán bámult Tisztafejre.

- „És mégis milyen jó embernek lenni...” - zúgta régi mulatós hangján Abszolút Laji, miközben bort töltött a Csöppecske által a kisasztalra készített poharakba. Tisztafej nem folytatta a dalt, hagyta, hogy a két régi barát megmártózzék abban a régi, de számára idegen hangulatban, amely ennek a bús dalnak a zenéjéből és röhejt fakasztó szövegéből áradt. A nyüzsgő kikötőt bámulta, a hunyorgó, időnként felsziporkázó fényeket a tengeren. De azért Laji pongyola fogalmazását szó nélkül nem tűrhette. Emlékezett még arra, amikor vacsora előtt Laji lerohant, hogy „adjon a kollégájának egy telefont”. És arra is, amikor visszajött, és azt mondta, hogy a nyilvános telefon „sajnos, a másik scara bejáratánál van”. Tisztafej megjegyezte, hogy ő is szeretne egy telefont kapni, de nem akárkitől, hanem csakis a telefonszerelőktől. Laji nem értette a dolgot. Nem sokat töprengett miatta, hanem Cseppecskéjére terelte a szót, akiből ő már a felcseperedés után következő esztendőkből olyan, de olyan... fiút nevel, hogy csodájára járnak. Ezen nem volt mit vitatni. Inni viszont lehetett reá.

- „...*milyen* jó embernek lenni!” - hangsúlyozta Tisztafej is erőltetett nevelő szándékkal, és újból kiitta a feléje nyújtott poharat. Beszédes kedvében volt, hát folytatta: - Beszélő virág lehetne az ember... De nem az. Hanem rusnya, lusta állat! Laji, javasolom, hogy már holnap a feleséged Helena Rubinstein rúzsával ird a fürdőszobád tükrére a következő örökigazságot:

Tisztafej hangosan szótagolva a levegőbe írta a szöveget, aztán folytatta: - Csakis ennek az igazságnak az ismeretében válik valamiképpen érthetővé, miért rondítjuk a nyelvünket. Feledékeny, lusta állatok vagyunk, pedig anyanyelvünket úgy kellene csiszolgatnunk, tisztogatnunk, mint mindenre elszánt cigányné az eladásra kínált karikagyűrűt, hogy amikor a kuncaft meglátja, örömmel és sóvárogva felkiáltson: arany! „Ha nagy állhatatossággal nem iparkodunk, hogy az időt hasznosan eltöltsük, dicsőség nélkül, barmok gyanánt fogunk az életből kimúlni!” Ezt egy apáczai ember mondta vagy háromszáz évvel ezelőtt, és szerintem a hangsúly azóta is barom voltunkon van. Úgy bánunk a nyelvünkkel, mint egy nyálas operettben a kicsapongó gróf az örökségével: elisszuk, elkártyázzuk, elszórjuk, elhagyjuk... Ész nélkül, nem gondolunk az utánunk jövőkre! Ne sértődjete meg... Különben bánom is én, mit tesznek. A lényeg az, hogy mi jobb sorsra születünk. Lehetne belőlünk beszélő virág, nem zörgő bogáncs, nem útszélen lapuló, satnya levél...

Facsiga hangosan felröhögött.

- Ne haragudj, Lajikám! Te még nem ismered Tisztafejt. Talán sohasem fogod igazán megismerni, mert ő tetőtől talpig csupa ész és hazajáró lelkiismeret. Amikor jól bekajál és többet iszik a kelleténél, valószínűleg feltalálja a spanyolviaszt, további fél pohárért pedig képes megváltani az egész világot! Ő ugyanis a talpától a feje búbjáig gondolkodó ember. Abban látja a lét értelmét, hogy az alkotásra esküszik. Minden új gondolatáért odaadná az összes régít. A mindennapi gyakorlatban is roppant következetes. Elfogadja a felkínálkozók szerelmét, cserébe nagyvonalúan eldobja a férfibarátságot, a célért a soha vissza nem térő napok sorát, a tanításért magát a tanulót...

- Álljon meg a menet! Állj meg, Facsiga! - szólt erélyesen Tisztafej. Belátom, igazad van! Tévedtem! Nem lehet mindennel humorizálni. Megsértettem a barátodat. A saját házában útszélien viselkedtem. Dühösen véded, de igazad van. Bocsássatok meg, nem akartam. Az irigység beszélt belőlem. Ugyanis a kitűnő vacsora közben tetszett nekem Csöppecske sürgölődése, a nagymama egyszerűsége és anyás viselkedése, amiből kiérzett, hogy fiává fogadta Lajit... Irigylem Cseppecskéjét is. Egy ilyen bátor, okos, ügyes és szép kisfiú apjának képelem magam, és ez valóban nem mindennapi érzés... És miközben jó falatokkal tömtetek, és bőven öblögettünk ebből a muskotályos borból, arra is gondoltam, hogy hiába zengi nekünk Laji az ő boldogságát. Ugyanis amire felnő a fia, ő maga olyan egyedül marad, mint a forgalmi rendőr az útkereszteződésbe állított csikos dobogón: hiába gesztikulál, forgolódik és sípol, az emberek elkerülik, szóra sem méltatják. Ki hiszi el, hogy éppen ő akarja ezt? Ki hiszi el Lajiról, hogy szép lakásért, nyugalmas életért, biztos keresetért, jó kajáért, prima borért, a kocsivásárlás lehetőségéért feladja önmagát? Bizonyára sok gyerek apja lesz ő. Hűtőszekrényt, pianínót, perzsaszőnyeget vásárolnak, és kiskertet bérelnek. Lajinak minden nap meglesz az adag söre, cigarettája és a kedvenc tévéműsora. Egyszer majd szabad ideje is lesz, és akkor sokféle hasznos tudnivaló között azt is kíváncsian megkérdi, honnan jött, kik voltak a szülei, miért éltek, mit akartak az élettől. Érdekelni fogja saját fajtája, nyelve, irodalma, zenéje, történelme. Minden, amibe iskolás korában belekóstolt, aminek ízét - mert ezt nem is lehet - nem tudja elfeledni! Mit kezdesz akkor magaddal, Abszolút Laji? Irigykedésemben most sajnálat vegyül. Meg sem próbálom a Laji helyébe képzelni magam. Engem csak az előre kigondolható élet lelkesít. Felelőtlenségnek és elhamarkodottnak érzem az ilyen korai boldogságot.

- Mondd, Laji, te boldog vagy?

- Abszolút! - rikkantotta Laji, és Csöppecskéjéért kiáltott, hogy sürgősen átölhelhesse.

- A jövődről gondolkoztál-e már, Laji?

- Gondolkoztunk... - bólintott a házigazda, és elengedte az asszonyt, hogy úgysem érti, miről beszélnek, és Cseppecskéjüket fürdetni kell. - A kocsit is csak azért vennénk - magyarázta Laji -, mert időnként majd hazalátogatunk. És azt is elhatároztuk már, hogy nálunk, a családban a testvériességnak két pontosan egyforma oldala lesz. Minden tőlünk telhetőt elkövetünk annak érdekében, hogy a dolgok jól menjenek, és egyre nagyobb sikereket érzünk el tevékenységünk minden területén. A mi gyermekeink fejében a nyelvek, az irodalom, a történelem úgy keveredik majd, hogy sem egyiknek, sem másiknak bántódása ne essék. Ezt akarjuk! És ez nem mese. Ez nem lehet valamiféle nyári mikulás...

Facsiga a házigazda felé nyújtotta üres poharát.

- Nem azért mondom, de vannak még lusta emberek...

- Nézz körül, láthatod, hogy mi nem vagyunk lusták - mutatott körül a sötétben a város fölé nyújtózkodó erkélyről Abszolút Laji, miközben újabb tele üveggel fenyegette a társaságot.

- „Az ember egy lusta, könnyelmű seeenki!!!” - bögte részegséget erőltetve Facsiga.

- Nem lusta, ahogyan te gondold... - magyarázta Lajinak Tisztafej. - Bátorságában lusta! Te érted ezt? Ha úgy tetszik: gyáva. De az is meglehet, hogy műveletlen. Merthogy ma már az is lustaságnak számít. Mondok egy példát. Ismertem egy üvegfúvó mestert. Havasi ember volt az apja. Ő is a juhok mellett nőtt fel. Aztán valami protekcióval bejutott az üvegyárba. Ez régen volt. Akkor még lopni kellett a mesterséget. Bizonyára nem volt rest. Még németül és magyarul is megtanult. Na most figyeljete! Ilyen még nem volt. Megnősült, gyerekeiből derék embereket nevelt: mindenikük három nyelvet beszél. És közben sohasem változtatott nevet. Igaz, sok csúfságot eltűrt román nemzetisége miatt, de akárhogy is volt, megmaradt józan gondolkodásúnak. Mondhatnám, európainak...

- Mondok én is egy példát - jelentkezett kezét iskolásan feltéve Facsiga.

- Elég a példákból, emberek! - szólt csöndesen Abszolút Laji.

- Pedig mondanék nektek egyet... De még olyat... négyet-hatot, hogy...

Facsiga be volt rúgva. Ilyenkor nem szabad - nem is illik - ráfigyelni.

- Nékem olyan életem volt... - folytatta Abszolút Laji. - Sehol sem éreztem magam igazán otthon. Most meg saját lakásom és családom van. A boldogság pedig - ezt komolyan hiszem - nem kicsi madár. Nem lehet olyan, hogy az ablakon ki-be repülgessen... Most nekem muszáj példát mondanom, ebből majd megértitek... Volt egy barátom. Szakiskolát végzett, egy távoli kisvárosba került gyakorlatra. Volt ott egy szép lány, annak udvarolt az egész osztály. A barátom később levelezett is vele, aztán egy szép napon utána ment, feleségül vette és elhozta. Gyönyörű terveik voltak. Nem lett belőle semmi. Azt hiszem, a barátom meghibbant: kisiparos akart lenni, mindenkitől független, szabad ember. Az asszony, úgy látszik okosabb volt, megpróbálta lebeszélni férjét esztelen tervéről. Eredménytelenül. Telt az idő... Egyszer nagy üzletet látott a barátom az inggombgyártásban. Innen vitte a nyersanyagot a tengerpartról. Zsákszámba cipelte a sok kagylót... A készáruval aztán járta az országot, vásárokon adott túl rajta. Sokat utazott. Kislányuk talán egyéves lehetett, amikor elváltak. „A válás oka - mondta akkor a barátom - az volt, hogy két különböző nyelvet beszéltünk.” Szerintem a barátom nem értette az idők szavát. Azt hitte, könnyűszerrel sok pénzhez juthat, és akkor boldogok lesznek. Mi a tanulság? Abszolút hülye az, aki szerelem nélkül nősül, de még nagyobb tajdak, aki azt hiszi, hogy a szerelem örökké tart. A házasságban, ha egyik fél csakis önmagát akarja megvalósítani, akkor azt házastársa hátrányára teszi. Férj és feleség sohasem lehet egyenlő. A gyereket az asszony vállalja, a pénzszerzés nehezét a férj. Egymást kiegészítve kell önmagukra találniuk.

- Mint minden elmélet, ez is gyönyörű. A gyakorlat valamivel nehezebb... Mert a család egy állandóan működésben lévő patikamérleg. De ki meri azt állítani, hogy állandóan egyensúlyban van?!

Tisztafej még folytatta volna, de Laji nem engedett a magáéból.

- Gyertek el hozzám... mondjuk egy év múlva. És meglátjátok, hogy minden tökéletes rendben lesz! Tíz év múlva? Remélem, akkor is...

- Ebben maradunk - szögezte le Facsiga. - Tisztafejnek különben éppen szüksége volt erre a kis leckére. Ugyanis nemsokára nőszül... Még egy kis ész, még egy kis kurázsiz, aztán bele a közepibe!

Facsiga „kicsavarta” az utolsó üveg tartalmát is.

- Ki lesz a feleséged, Tisztafej? - érdeklődött Laji.

- Ezt a kérdést ne firtassuk! Korai még... - szabadkozott Tisztafej, mert előre látta, hogy Facsiga elbőgi magát.

- Szép lány - sóhajtott Facsiga. - Olyan szépet nem láttál, te Laji! Olyan, mint egy vadonatúj tejszeparátor... - Hóféhér és zümmög... ízé, dorombol, mint a kismacska...

- Facsiga még mindig azt hiszi, hogy elszerettem tőle azt a lányt. De nem igaz! - védekezett Tisztafej.

Facsiga szomorú volt, mint egy befejezetlen szerelmes regény. Ruganyos Őzike barátságos szavai jutottak az eszébe: „Vess ki a fejedből, hiszen már komoly ember vagy, és én nem tudok rajtad segíteni.”

- Elszeretted, nem szeretted? Te sem tudod! Elfogadtad a szerelmét, ez az igazság. És most azt gondold: ami volt, elmúlt, semmi közöd többé hozzá. Nem illik távlati tervedbe. Nincs időd reá... El nem küldöd, de megtartani sem akarod. Miért nem hagytad akkor inkább szabadon?

Facsiga most meglepően józannak mutatkozott. Tisztafej megpróbált önmaga számára is megnyugtatót válaszolni.

- Hát nem érted? Azért nem ígértem neki semmit, mert szabadnak akarom tudni... Mert úgy érzem, még nincs jogom hozzá... Úgy érzem, még csak fél ember vagyok...

- Gyáva vagy, Tisztafej! Nem mersz vele életet kezdeni... Ez a te gyávaságod!

- Ne veszekedjetek! - szólt közbe, a házigazda. - Inkább énekeljünk. Ebben a házban még soha senki sem reklamált azért, mert mulattam... Még azt hiszik a szomszédok, hogy holmi besavanyodott emberek vagyunk. Azt tudjátok-e, pajtikáim, hogy „Nagy a feje, búsuljon a ló...”

A szomszédok tanúskodhatnak arról, hogy tudták. És fűjták. Rögtön utána még legalább három tucatnyi friss nótát, dühösen, szilajul, nekikeseredve. A szomszédok ilyeneket még sohasem hallottak. Csodálkoztak a furcsa hanglejtésen, a nekik szokatlan ritmuson. Szombat este volt. Nem kopogtattak.

Később Csöppecske erős kávéval józanította a bátor borivókat, és Facsiga bevérzett bal kezén kötést cserélt.

A másnapi lapokban egyetlen szót sem írtak arról, hogy Tisztafej vezetésével Facsiga hazautazott a hajnali vonattal.

A helyi lapban viszont arról olvashatott képes riportot az olvasó, hogy a MARS szállóban lezajlott széles körű tapasztalatcsere eredményes és gyümölcsöző volt, minden valószínűség szerint országszerte beszélni fognak még róla.

Krém Erik átvágott a régi tyúkpiacon, kalapot emelt a Nagy Író friss mellszobra előtt, mert tudomása szerint a szobornak köszönheti a város, hogy a régi központ közelében nyugalmas, csendes kis park alakult, ahol a nyugdíjasok azt találgatták, mikor járt, ha járt egyáltalán a Nagy Író városukban. Ennél jobb beszédtemát keresve sem találhattak volna. Ettől vércukruk szintje nem szökött magasabbra, szívbántalmuk sem újult ki, viszont irodalmi műveltségük fokozatosan elmélyült.

Krém Erik a mozgósító művészbrigádok nagyszabású seregszemléjéről igyekezett hazafelé, a bíráló bizottságnak kijáró konyakból és kávéból elfogyasztott protekciós adagtól émelygett a gyomra. Amikor őszinte volt, magának bevallotta, hogy unja a brigádműsorokat. Kezdő újságíró korában lelkes cikkeket írt a bátran kiálló művészi mozgósítókról, akik balalajka kísérettel kórusban énekeltek a Nagy Kalapács minden rosszat elsöprő erejéről. Az évek elrepültek, a régi rosszak helyébe újabbak jöttek. A zsűri asztalától időnként hátrapillantott a nézőközönségre. Úgy tűnt, a színpadon szereplők mondókáját sokan kommentálják. Később rájött, hogy a nézőközönség a soron következő mozgósító művészbrigádok tagjaiból áll, egymást váltják nemcsak a színpadon, hanem a nézőtéren is. A zsűri sokszor késő éjszakába nyúlóan vitatkozott egy-egy szenzációt keltő betörésről vagy szerelmi botrányról, amíg a szakszervezeti alapból lecsípett konyakból tartott. Beszámolójukban aztán kiemelték, hogy a seregszemlén jelentkező mozgósító művészbrigádok színvonalán van még javítanivaló. Ennek érdekében sürgették a következő seregszemlét, amelyet hatalmas plakátokkal hirdettek, meghívókat nyomtattak, és díszes okleveleket ajándékoztak a csoportok vezetőinek, akik a zsűrizést tőlük telhetően szilvapálinkával és szendvicsparádéval igyekeztek ünnepélyesebbé tenni. A szükség aztán többnapossá tette ezeket a találkozókat. Erik figyelte arra, hogy a brigádok időnként bátran bíralták vállalatuk igazgatóját is, amiért egészségével nem gondolta robotol. Az újítási felelősök is megkapták a magukét sorozatos hanyagságukért, a faliújságról pedig mindannyiszor lerántották a leplet. Egyes szervezők szerint a sikerültebb brigádműsorokat ebédszünetben a dolgozók előtt kellene bemutatni. A józanabbak azonban leintették a forrófejűeket, és arra hivatkoztak, hogy az eredmények felsorolását nem lehet olyan rövidre fogni, hogy ki ne fusson az ebédidőből. E nélkül pedig nem ildomos bírálatba kezdeni, mert félreértésre adna okot, és a vezetőség egyoldalúsággal vádolhatná a mozgósító művészeket, kiszállási díjukat pedig anyagi nehézségekre hivatkozva törölné.

Az újságokban mindebből a gondhalmazból nyilvánosság elé került a termelés és a műkedvelő mozgalom összefüggésének kérdése. Később Erik, mezőgazdász kollégájához hasonlóan, erre a témára több előre gyártott cikket tartogatott minden eshetőségre készen íróasztala fiókjában. A kollégája a trágyázásról, ő a brigádműsorokról gyártott mutatós című szövegeket. Itt az ideje, írta a mezőgazdász. Most kell, írta Erik. Előfordultak még Itt és most, Most és itt, Legyen mindenütt, Hagyjunk fel a késlekedéssel, Hagyományok szerint, Ne tétovázzunk, Ki vele, Pontosan, szépen és egyéb címek. Ezek a cikkek nem okoztak fejtörést a szerkesztőségi titkárnak. „Megy a trágya” - mondta a titkár a mezőgazdásznak, ami azt jelentette, hogy készítheti a következőt. „Megy a brigád” - szólt a titkár Eriknek, mintegy elismerésképpen. És akkor Erik nekiült megfogalmazni a következő hasonló témájú és terjedelmű írást. A titkár egyszer sem szólt Eriknek azért, hogy önmagát ismétli. Ha egyszer-kétszer jó volt, miért ne lenne többször is! Később újságírói gyakorlatában Erik már ott tartott, hogy elég volt benéznie a seregszemlére, megmutatnia magát, elfogyasztania a felkínált konyak- és kávéadagot. A többi ment magától. Az eseményről előre leadott hírt rendszerint megerősítette a nyomdában. Ha volt a seregszemle színhelyén telefon, akkor hangoskodva intézkedett és fontoskodott. A

szervezők ezt újabb pohár konyakkal jutalmazták. Erik, mivel egyre nagyobb gyakorlatra tett szert a nyüzsgésben, a nyomdára hivatkozva otthagya a tömegkulturális rendezvényeket és hazamehetett lefeküdni.

Krém Erik tehát sietve átvágott a parkon, tisztelettel kalapot emelt volna a mellszobor előtt, de mert télen-nyáron fejfedő nélkül járt, ezt csak gondolatban tette. Amikor zsebre dugott kézzel és mélyen elgondolkozva a Malomárok-híd elé ért, beleütközött egy fekete-piros ruhás, kendős lányba.

- Nono... - bújt elő a lány mögül egy posztóharisnyás, kék lajbis legény, és egy földre esett szalmakalap után hajolt. A lány vidáman felkacagott, és csizmája rézsarkán perdült a fahíd korlátjáig.

- Mi van? - kérdezte ijedten Erik.

- Csütörtök este - mondta most már a szalmakalap alól a széki legény.

- Egészséget! - nyújtott kezet hirtelen Erik, és újságírói minőségét hangoztatva, szidta a tökéletlen közvilágítást.

- Nekünk így is jó! - felelt a gyermekarcú lány. Elhúzta a legényt az újságíró elől. Odébb a félhomályban négyesével lányok forogtak körbe-körbe, és valami szomorúan lassú dalt énekeltek. Eriket a lányok forgása és a szabályos időközökben felhorgadó dallam a bütykös tengely mozgására emlékeztette.

*Húzzad cigány azt a vígat,
Hogy ne lássák, hogy búsulok...*

A lányok fáradhatatlanul forogtak, a láthatatlan bütykös tengely a sorvégeken fölkapta a dallamot, és fájdalmas jajként dobta fel az egyetlen ostor nyeles lámpa fénycsöve alá, a szunyogpettyes fénybe. Erik rákönyökölt a híd karfájára, figyelte a felelő szöveget.

*Úgy búsulok, majd meghalok,
Mégis jó kedvet mutatok...*

Addig állt ott a közelükben, amíg úgy gondolta, hogy már megszokták jelenlétét, és kíváncsisága nem zavarja szórakozásukat. Aztán közelebb ment a táncolókhöz, és a beszélgetők közé állt. A lányok forgása hol felgyorsult, hol lelassult.

*Akkor búsulok igazán...
Sír a szemem, kacag a szám,*

Erik tudta, hogy ezeket a cselédlányokat kitiltották a főtérről, sokgyermekes kolléganője hónapok óta abban járt, hogy valamelyik klub befogadja őket. Miért nem mennek dolgozni valamelyik gyárba? A kérdésre a legegyszerűbb válasz az lehetett volna, hogy ezek a lányok elmaradtak az öntudatosodásban. De a válaszáddal kevesen töltötték drága idejüket, a panaszok közül pedig nem ez volt az, amit haladéktalanul orvosolni akartak.

Erik megtudta a lányoktól, hogy nincs annyi széki cseléd, amennyit szolgálatra felfogadnának. Ezért már a kicsik közül is sokan bejöttek pesztrának.

- Ez felháborító! - mondta Erik, és felháborodva hazarohant lefeküdni. Másnap reggel hatkor betelefonált a szerkesztőségbe. Megkérte a takarítónőt, írja be a neve mellé a nyilvántartó füzetbe, hogy terepre ment.

Autóbussszal érkezett a faluba. Az iskolában még ott találta az igazgatót. Tizenhat iskola-köteles gyermek nevét és városi címét tudta meg tőle. Alkalmi kocsival tért vissza a városba. Másnap végigjárta a megadott címeket, és beszélt néhány kislánnyal.

A riportot, amelyben sorsukat leírta, visszatartotta a főszerkesztő. Még aznap behívta Eriket a szobájába, és atyai hangon kioktatta.

- Hogy vannak a szüleid, Erik? Jól vannak, ugye? Na, ennek aztán szívből örülök. Apádat régóta ismerem, közöttünk mindig elvtársias, mondhatni baráti volt a viszony... Hanem ez az írásod a szolgálólányokkal, hogy úgy mondjam, kissé elhamarkodott. Persze hogy jobb körülményeket kell teremtenünk számukra a művelődésben is... De te is voltál gyerek. Majd, ha családot alapítasz és jönnek a gyerekek, mit csinálsz velük? Kire hagyod őket? Kell a segítség a háztartásban, Erik! Kell a pesztra, szükségünk van a széki lányokra...

- Iskolakötelesek... - jegyezte meg halkán Erik, de a főszerkesztő leintette.

- Barátainkat ok nélkül sértenénk meg írásod közlésével. Zavarba hoznád a lapot vele... Hát nem érted?!

Erik hallgatott, és kérdően nézett a főszerkesztőre.

- Ami a művelődési igényeiket illeti, elismerem, reális probléma. Maradjon hát ez a kérdés cikkedben a vörös fonál, a többit elhagyjuk...

A főszerkesztő útmutatása szerint a főtítkár összekaszabolta Erik riportját, átgépettette és leküldte a nyomdába. Erik a gépirónőtől megmentette az eredeti kéziratot, kiradírozta a kozmetikázás ceruzanyomait, és mivel éppen tisztafej-szolgálatos volt, a szokottnál korábban ment be a nyomdába: az első, pecsétes oldal kivételével az eredeti szöveget küldte a gép-szedőnek. Hajnali háromkor indította a lapot percenként százszámra okádó rotációt. A szolgálatos füzetbe nagy betűkkel ezt írta:

**VÉGRE
NORMÁLIS
MUNKAMENET!**

Másnap reggel nyolckor küldték utána a szerkesztőségi kocsit. Fél kilenckor szerkesztőbizottsági ülésen utolsó figyelmeztetésben részesítették, egy fizetési beosztással visszaminősítették, és fél évre kitiltották a nevét a lapból. A másnapi lapban a mozgósító művészbrigádok sereg-szemléjéről írt jegyzetét mínusz jellel szignálták. A főszerkesztő még ezt is zárójelbe tétette.

A főtítkár egy deci ginért megmagyarázta Eriknek a helyzetet.

- Öregem, sajnálni való barom vagy! Hát nem tudtad, hogy a főnök gyerekeire is egy még iskolaköteles széki lány vigyáz?! Nekem köszönheted, hogy nem dobott ki... Azzal érveltem, hogy fiatal vagy és tapasztalatlan... Elneveltek, mondta, és ne haragudj, de elég simán megúszta!

Erik csöndben volt, mint aki odapiszkolt. A szerkesztőségi gyűlésen önkritikát gyakorolt, vállalta, hogy megkomolyodik és megjavul. Önbírálatát a faliújság csaknem teljes egészében közölte. A következő napon a kora reggeli órákban újra behívta a főszerkesztő.

- Krém elvtárs, keress magadnak állást! - mondta fojtott hangon a főnök. Két öklére támasztott felsőteste fenyegetően előre hajolt.

- De...

- Ki vagy rúgva! Végeztem...

Erik kifordult az ajtón. Kollégái a szerkesztőségi folyosón sugdolóztak. A rovatvezetők szokásos heti fejtágítójáról hozták a hírt: Krém papát előrehaladott kora miatt kihagyják a tartományi vezetőségéből. A rossz nyelvek tudni vélték, hogy eddig is csak az összetétel miatt választották meg. Mások szerint az öreggel az volt a helyzet, hogy amíg hallgatott, jó volt. De az utóbbi időben egy gyűrött papírlapról mindig ugyanazokat a kérdéseket olvasta föl, bármi is szerepelt a tanácskozás napirendjén. Minden alkalommal szót kért, és akadozva, döcögős kiejtéssel előadta kérdéseit. Mindannyiszor megnyugtatták, hogy mindenik kérdésére választ kap, amikor eljön az ideje. Persze, voltak ott sokkal fontosabb teendők és tárgyalni- meg határoznivalók. Az öreg mindig és mindenhez hozzá akart szólni, és már vette is elő a gyűrött papírlapot a kérdéseivel, de egyre sietősebben kellett megoldania sok fontos ügyet, ezért a különvéleményeket írásban kérte a vezetőség. Az öregnél aztán mindig volt egy példány a már közismert kérdések gyűjteményéből. Ideje rengeteg volt, kérdéseit csiszolgatta, kerekítette, bővítette.

Aztán betegségére hivatkozva egy-két megbeszélésre egyszerűen elfelejtették meghívni... Tény, hogy nem volt könnyű együtt dolgozni vele. A gyorsuló idő félreállítja az akadémikus-kodókat. Ez történt - mondták a tájékozottak, és hozzátették, hogy nincs ezen semmi csodálkoznivaló, semmi szenzáció...

Amikor Erik munkakönyvével jelentkezett a munkaközvetítőnél, az irodafőnök átnézte az iratait, csóválta a fejét és kárörvendően elmosolyodott.

- Jár így az iparos... Ha reám hallgat, bemegy a gépgyárba. Éppen most kezdődik ott a jövő... Lépjen bele bátran!

Popi szerelőcsoportjába osztották.

- Egészséget! - mondta komolyan Erik, és sorban kezet fogott a csoportban dolgozókkal. - Velem az a helyzet, hogy érettségi után dolgoztam vagy két hónapig ebben a gyárban, mint pontátor. Apám közbenjárására kiemelték a helyi laphoz. Éppen most rúgtak ki, mert nem bírtam tétlenül nézni a sok konyakot. Mesterséget szeretnék tanulni. Ha lehet...

Sínadrágban, hegyes orrú, kitaposott, fekete lakkcipőben és cipzáros kockás ingben állt új munkatársai körében. Aktatáskájából negyedliteres konyakot vett elő a zsíros kenyér mellől. Csavarhúzóval benyomta a dugót az üvegbe, belekóstolt és átnyújtotta a csoportvezetőnek. Popi elvette az üveget. Zsebéből újságot húzott elő, letépett belőle egy darabot, dugóvá sodorta, benyomta az üvegbe, az üveget pedig eltüntette munkaköpenye zsebében.

- Tilos a munkahelyre italt behozni! Ajánlom, hogy a gyár belső rendjét biztosító fegyelmi, valamint a munkavédelmi szabályokat máskor figyelmesebben olvassa, és annak minden pontját alkalmazza is a gyakorlatban. Másként megbomlik a fegyelem, a szemezés döcög, a munka lankad, csökken a termelés. Kinek az érdeke ez? Nem a miénk! Most pedig lássanak munkához...

A csoportvezető tisztelgésre lendült keze idejében, félúton lehanyatlott, a szabályos hátraarcot sikerült csattogás nélkül, amolyan civil módra végrehajtania. Jókorá száraz nyelések roppan-tek utána, amíg kisétált a szerelőműhelyből.

- Seggfej! - ordított Férces. - Hát éppen Popival kellett kezdened?!

- Az fix! - helyeselt Fiksz Öcsi.

- Sekfej! Háháhu - selypített Röhögő Relé.

- Ez lesz a neved.

- Két gével... - jegyezte meg csöppet sem haragudva Erik. - Ámbár ez a szó a helyesírási tanácsadó szótárból is hiányzik, de azért nem árt helyesen kiejteni és leírni. Tehát nem egy g-vel, mint Ignác, és nem k-val, mint Fiksz kolléga mondta, hanem két g-vel... Úgy mint két kisüveg cognac...

Kiemelte a második üveget a táskájából, a csavarhúzóval benyomta a dugót, megkóstolta, és átnyújtotta Púpos Vöcsöknek, aki magas szerelőszékén ült és vigyorgott.

- Végezzetek vele gyorsan! Akármikor visszajöhet a főnök... A munkahely nem kocsma... - siettetette a társaságot Löttyi.

- Persze, hogy nem kocsma, hogy állandóan itt ülünk! - szellemeskedett Férces.

- Fizetéskor is vendégei leszünk... - szólt Facsiga és barátságosan hátba vágta az új fiút. Paplanfejű Ignác lila pacnija remegett az izgalomtól.

- Munkaidőben nem iszom! - jelentette ki, és a nagyobb nyomaték kedvéért hátat fordított a konyakosüveget táncoltató szakiknak.

- Ragadd meg a szerszámosládát és gyere velem - mondta aztán Tisztafej az új fiúnak. - Nekiugrunk, és délig összehozunk egy bűbájos kenyérdagasztó gépet...

- „Hej halászok, halászok... Kiszakadt a gatyátok...” - énekelte vidáman Festődei Marcsa a kijavításra váró tolóajtó előtt, fönn a létra tetején. És úgy illegette rettenetesen lapos fenekét, hogy a szerelőműhelyben dolgozókat rögvest elkapta a jókedv. Előbb csak aprókat lobbant, később aztán teljes erővel fellángolt bennük a töretlen munkalendület.

Facsigát préselik a trolibuszon. Túljut az ülőkalauz elárvult helyén, a „ruhaszaggató-szoroson”, elkapja a fogódzó rudat, lóg a szeren, és annak is tud most örvendeni, hogy nem kell a primitív pénztárgéppel bíbelődni. Valamelyik pihent agyú, újíási pénz-harácsoló készítette azokat a frizsider nagyságú pénzkeverő perselyeket, amelyeket néhány hetes működés után leállították, rendre kicseréltek és kidobigáltak a buszokból. Helyettük lyukasztó szerkezeteket szereltek az ablakkeretekre. De az ülőkalauz helye megmaradt. Akik a hátsó ajtón szálltak föl a kocsiba, a kerekek fölé szerelt kettős ülőhely és a kalauz kuckója közötti dugóba kerültek, levegő után kapkodtak, szidták egymást, lökdösődtek, köpdösődtek, rugdalóztak és megfogadták, hogy többé sohasem a hátsó ajtón, hanem csakis az elsőn lépnek fel a buszra.

Facsiga nem értett egyet a rendbontókkal. Sohasem gondolt arra, hogy ne a Felszállás felirat mellett nyíló ajtón nyomuljon fel a kocsiba. A feliratokat tisztelte, a szabályokat betartotta. Nem köpött a földre, nem lépett a földre, nem énekelt a kocsmákban, nem rondított bele a kötelező csöndbe, szabályosan közlekedett, a légynek sem ártott. Magától értetődő következetességgel a rend embere volt. Reggelenként serény mozdulatokkal fölmelegítette súlyzóit, elolvasta és hitte a faskamra oldalán a már-már elmosódó feliratot, miszerint az élet szép, és egész nap, mindenben ehhez tartotta magát. Frissességét mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy a trolibuszon általában könnyen a lyukasztó közelébe jutott, és ha beleszorult a jegye, nem püfölte a szerkezetet, hanem óvatosan szétszerelte, helyreigazította benne a rugót, és működését azzal ellenőrizte, hogy maga lyukasztotta ki a busz utasai nagy részének a jegyét. Ilyenformán tette hasznossá magát már a kora reggeli órákban, és az utazás kényelmetlenségét feledte a szívességét köszönő utasok fel-felvillanó mosolyának szívet melengető tüzeiben.

Hirtelen fékez a trolibuszvezető, egymásnak feszülnek, préselődnek a dolgozók. Facsiga hátába vágódik két forró kézilabda, és ott marad rajta, mint két csinos púp. Szivárvány-illatot érez, tiszta nyári szagot. Óvatosan megfordul. A kézilabdák leválnak a hátáról és el-elpattanva gurulnak, simogatva úsznak a mellére. Facsiga bokáig elpirul. Amennyire teheti, hátra húzódik. Ruganyos Őzike áll előtte. Ha akarná, fejéről ehetné a kását. A lány megérzi a jóindulatot. Felpillant, mosolyog.

- Szia, Facsiga!

- Szia...

Facsiga megilletődve hallgat.

- Fogadjunk, hogy ma gumidefekt nélkül megússzuk... - segíti át pillanatnyi zavarán a fiút Őzike.

- Fogadjunk! - kapaszkodik a lány ötletébe Facsiga, és ádámcsutkája ugrándozik örömeiben.

- Miben?

- Sörben.

- Kávében.

- Egy kávében?

- Tejszínhabbal.

- És egy adag puncsfagylaltban...

- Legyen inkább csokoládé.
- Legyen csokoládé. Kezet reá!
- Most nehéz lesz. Másként nem érvényes?
- Nem - mondta Facsiga, és lapáttenyerével végigtapogatja a leány derekát. Aztán a karja mentén lenyúl, megfogja és megrázza Őzike cekkert tartó kezét.
- Ma délután, jó lesz? - kérdezi a lány kezét szorongatva. - Ha veszítek, akkor csak fizeteskor...
- Rendben van! - zárja le az ügyet Facsiga, és olyan bizalmas baráti hangon érdeklődik Őzike hogyléte felől, hogy a lány nem képes visszautasítani. Különben Őzike amúgy is beszélő kedvében van. Amióta Emeletes Mancival visszatértek a tengerpartról, sok minden történt a Kozmetikai Cikkek Gyárában, amit vágyott már magából kibeszélni. Őzike, amióta megtudta, hogy állapotos, teljesen megváltozott. Közlékenysége, nyíltsága, a férfiak iránti közömbössége, anyás pillantása és kimért mozdulatai mutatták érettségét. Facsiga így talán még inkább kedvelte. Bizsergő jó érzéssel, bódultan hallgatta szaporává gyorsult beszédét.
- Emeletes Mancin nagyon haragszik reád, azt mondta, hogy egy kiállhatatlan melák vagy, Dugigháj is mamlasz zsírhólyag. Rólam pedig azt híreszteli, hogy közönséges ringyó vagyok. A tiszteletlábról letépte a fényképet és sírva-átkozódva rohant a kádereshez. De Nagy Kormorán mester kidobta, meg sem akarta ismerni, mert távollétünkben vizsgálatot kezdtek ellene. Valaki feljelentette, hogy időnként néhány nővel feltűnően alaposan elbeszélgetett az irodában. Tizenhárom nő nevét sorolta föl a feljelentő, köztük van Emeletes Mancin is. Állítólag az egyik nővel aztán rajtakapták... Ott az irodában. Nevét nem mondták, de sokan tudni vélik, hogy Bog Violáról van szó. Ez egy háromgyermekes özvegyasszony, és állítólag kijelentette, hogy az ördöggel is lefekszik, ha az állásában nem bolygatják és hagyják keresni... Lehetett valami a dologban, mert Nagy Kormoránt sietve nyugdíjazták. Egyszer találkoztam vele az utcán, és nem sült le a pofájáról a bőr! Megszólított és azt hadarta, hogy arany karórát vesz nekem, ha levetközőm neki. Mindjárt lehányom, mondtam a vén trottnak. Azt hiszem, kiabáltam, mert eliszkolt és a járókelők megálltak egy pillanatra. És jött a rendőr. Figyelmeztetett, hogy ügyeljek a táskámra, a tolvajok mostanában elegánsak és hivatalnokképek. Szép kis botrány volt, mondhatom. De még nincs vége, mert Emeletes Mancit leváltották, betegszabadságra kellett mennie, de amikor visszatér, még betegebb lesz. Ugyanis az előkészítőbe osztották nem könnyű, viszont pocsékul fizetett munkára. Talpig Tóni most a mesterünk, és a gyárkapura csupa színes betűből elképzelése alapján kiírták:

Völá Koci.

A fogkrémes tubusokon is ez áll, és csupa-csupa virág minden kenőcsös dobozunk. Tóni bácsi szerint a Vörös Láng úgy is sikereket arathat külföldön, ha időnként visszafogjuk mindenre elszánt lobogását, esetleg hunyorogtatjuk kissé, vagy átfestjük olykor, például kékre, mert minden tűznek a fűtőanyagtól függően sajátos a színe, és amikor ezt figyelembe vesszük, akkor ég igazán... Sőt, az igazgatónk is állítja, betörünk a nemzetközi piacra, és kijelentette: itt vannak a nagy változások...

- Nem bírom ezt a ronda gagyogást! - jegyzi meg egy frissen bodorított hajú lány, akit Őzike ideiglenesen ugyan, de a zsúfoltság miatt a hátán tart. Kartársnője, akihez a bodorított szólt, nem válaszolt. Valószínűleg azért, mert olyan hirtelen szakadt a városra, mint a barátnője; sietve levágott copfját még ott érezte a vállán, megszokott falusi ruháit még hiányolta, az erőltetett átvedlés fizikai fájdalmat tikozott neki, túlfeszített akarása túlkapássá fajult mindenben, amiben a városiaknál is városibbnak, a divatosnál is divatosabbnak szeretett volna látszani.

Facsiga felkapta a fejét a megjegyzés hallatán. A lányokra néz, de pillantása egyikével sem találkozik. A trolibuszban beáll a hirtelen csönd. Mintha a beszélő, a sugdolózó és arcjátékkal meg pillantással is kommunikáló emberek közé - pontosan a szemük elé - tiltó táblákat állítottak volna:

Ilyenkor nyilván hirtelen megszakad az emberi kapcsolatok áramköre, és valahol az ellenőrző központban a következő felirat vibrál a képernyőn:

- Hagyd el! Ne figyelj oda! - súgja Ózike. Facsiga zápfogai kemény falatot éreznek, arcizma olyan sűrűn rángatózik, mint a fuvaros gebék ostorral puhított, lötytyedt bőre, amikor a vizes homokkal teli szekér előtt emelkedőnek indulnak.

Ruganyos Ózike női, sőt anyai ösztönnel szörnyű bajt sejt. Facsiga figyelmét azzal igyekszik elterelni a trolibuszban utazók számára is szemmel láthatóan kényes kérdésről, hogy gyorsan elhadarja, kibővíti, aláhúzza és kiemeli mindazt, amit a Vörös Láng Kozmetikai Cikkek Gyáráról addig elmesélt.

Facsiga úgy érzi, két halántéka között forrósodó vér buzog, előnti agyát, szétfeszíti köztudomásúan kemény koponyáját. Mi a teendő? E klasszikus kérdéssel lépten-nyomon találkozott már az életben. De most reklámfeliratok lüktetésével, pillanatról pillanatra nőtt, növekedett, a szeme előtt nagyobbodott a kérdés:

Őzike előtt nem hagyhatta megválaszolatlanul a kérdést. Érezte, hogy a saját önérzeténél itt most sokkal, de sokkal többről van szó.

Facsiga nézi, amint Őzike hátrahajtott fejjel időnként úgy tekint föl rá, mint aki csókot akar. Látja puha ajkát, meg-megvillanó fogait, miközben sűrű egymásutánban lehelet-meleg szavak sorát indítja fölfelé a busz elhasznált, súlyos levegőjébe, talán még azon is túlra, az ordító magasságba, egyenesen a világűrbe, mintha nemcsak útitársának és útitársainak, hanem a világ minden emberéhez beszélne. Nézi Őzikét, de nem látja. Hallgatja, de nem hallja, mit beszél. Csak a kérdést látja és hallja. Próbálja eldönteni magában a helyes választ. Hasonló helyzetben szerinte a lehetséges magatartás a következő formákat öltheti:

1. Mosolyog, mintha nem fájna...
2. Egy válogatott káromkodással, amelyben a lány anyukáját is elősorolja, meghökkenti a lányt, meggondolkoztatja, elhallgattatja.
3. Tiltakozik. Hivatkozik az alkotmányos jogokra, az együttélés elemi szabályaira.
4. Karon fogja a lányt, rendőrhöz viszi, igazoltatja, feljelenti. Elégtételt követel.
5. Kíséri a munkahelyéig, beszél a felettesével, szól a KISZ-titkárnak és a lány szüleinek.
6. Megírja a helyi lapnak.
7. Nem tiltakozik, nem szól, nem jelenti, nem írja meg. Nem vesz róla tudomást. Kihívóan néma marad. Tűr türelmesen. Az idő mindent, de mindent meggyógyít.

Facsiga sűrűn rángatózó arccal hallgat. Lehajtott fejjel nézi Őzikét, és a lány szavainak duruzsoló melegében úgy dönt, hogy nem a hallgatást választja, hanem a célravezetőbb beszédet. Beszélgetnie kell Őzikével, mintha semmi sem történt volna.

- Tisztafejnek mit mondjak? - kérdezi hirtelen jött ötlettel. Őzike furcsán néz reá.

- Mi köze ennek Tisztafejhez? Arról beszélek, hogy megy végre a Völá Kocizás, rátértünk az uborkatej gyártására, Tóni bácsi azt mondta, nem kell már félnünk a ráncoktól; az egy főre eső kozmetikai cikkek tekintetében mindenkit túlszárnyalunk, biztosítjuk a jó képet tömegmérésekben, ha fene fenét eszik is. És erre te előhozod Tisztafejt... Üzent talán valamit?

- Üzenni nem üzent. Azt hittem, jóban vagytok és rengeteg mondanivalótok van egymásnak.

- Lehetséges, hogy így van, de amióta hazajöttünk a tengerpartról, annyi minden történik velünk és körülöttünk, hogy találkozni sem jut időnk. Tudod, Facsiga, én szeretem a barátodat. Arról is szólhatnék neked, ami nagy igazság, s magad is tisztában vagy vele: az ember nem kapaszkodik arra a szekérre, amelyekre nem veszik föl! Valójában az történik, mindnyájan megpróbálunk felkapaszkodni reá, ha úgy tetszik. És a lekaszálódásban sem hagyjuk magunkat befolyásolni, mert végül is mindennél inkább az önállóságunkat szeretjük. Nem is szívesen adjuk fel, az biztos!

- Őzike, úgy teszel, mintha értenéd Tisztafejt...

- Azt hiszem, értem én ezt az embert. De elsősorban nem arra törekszem, hanem arra, hogy magammal legyek tisztában, s hogy engem is megértsenek.

- Könnyű neked, Őzike!

- Miért volna éppen nekem könnyebb az élet, Facsiga?

- Azért, mert tudod, mit akarsz. S amit akarsz, azt elérni törekszel. Addig nem nyugszol, amíg célhoz nem érsz. Magam is ilyen szeretnék lenni...

- Te jó vagy, Facsiga! Én tudom, hogy jó ember vagy. Bíznod kell magadban. Ennyi az egész...

- Ennyi az egész? De hát nem ilyen egyszerű...

- Nem! Merthogy elkomplikálok.

- Nem én bonyolítom, Őzike. Az élet ilyen...

Őzike piciket bólogatott, és arra gondolt, hogy éppen ilyen beszélgetős apát szeretne a fiának. Közben a trolibusz bal hátsója nehéz sóhajtással visszaadja lelkét teremtőjének. Az utasok balra dőlnek, a fék visításába sikoltások vegyülnek és egészséges káromkodások. A kötélideg-zetűek zötyögősen röhögnek. Általában elég megszokottan fogadják a balesetet. Tudják, hogy nem történt más, mint ami előrelátható volt: a gyenge gumik fölmondták a szolgálatot.

- Nyertél, Facsiga! Tudtam, hogy szerencsés vagy! Fizetéskor megkapod a kávédat.

- Tejszínhabbal és fagylalttal.

- Nem fogsz elhízni?

- Ledolgozzuk, Őzike!

- Úgy szeretsz te dolgozni, Facsiga?

- Nagyon...

- Hát akkor miért nem keresel magadnak munkatársat?

- Szüntelenül keresem, Őzike. De ő még nem talált meg engem...

- Nyugi, nyugi! - vigasztalta a lány Facsigát, miközben gyalog folytatták útjukat a gyárnegyed felé.

Az utcán nyomozás folyt. Egy furcsa öregurat kerestek az önkéntesek. Akik segíteni akarták őket, fénymásolással sokszorosított papírlapról megtudhatták a tökéletlen öreg személy-leírását. A papírlapok mindenfelé ott zizegtek a levegőben az emberek körül.

Őzike menet közben kézbe kapott egy röpcédulát és Facsiga elé tartotta:

NEM ÚR PORTRÉJA

Különleges ismertetőjegyei:

- nagyzási hóbort
- nincs szeme az előrelátásra
- kockafej
- maga felé hajlik a keze
- pengeélen lovagol
- lábbal tiporja a mások véleményét és igazát.

- Látod, Őzike, mennyire bonyolultak a dolgok? Nekem például úgy tűnik, hogy ez az ember ismerős. Pedig ilyen ember nincs is. Ha ilyen sablonos a nem, akkor milyen lehet az *igen*...

Facsiga igyekezett többnek látszani, mint aki valójában volt. Valamiként tetszeni akart Őzikének.

- Menjünk a NEM ellen, Facsiga. Látod jól, hogy ezt akarja tőlünk mindenki, aki él és mozog!

- Pozitíve mondod?

- Komolyan mondom!

- Ezek szerint mondjunk igent? A nőknél ez egyáltalán nem szokásos. De én benne vagyok. Sőt, alig várom...

- Ne hülyéskedj! Arra gondoltam, hogy ha lehet, igeneljünk... Ez igazán nem nagy dolog! Megszokhattuk volna már!

- Ezt sohasem lehet megszokni... Csak úgy általában...

- Rendben van, legyen hát: általában! Most például azt kérdelem tőled, beérünk-e idejében a gyárba? Mit felelsz erre?

- Azt felelem, hogy nem. Mégpedig a gyatra közlekedés miatt...

- Én pedig azt mondom, hogy igen... Mert én szaladok egyet. Szervusz, Facsiga!

Ruganyos Őzike iramodása szép volt, mint a levelek hullása. Facsiga szomorúan nézett utána, mert csakugyan ősz volt, hullottak az irigy-sárga, bús-barna levelek, cseppet sem törődve azzal, hogy az emberek időnként sok mindent összevissza beszélnek.

Púpos Vöcsök magas széken ül a szerelőasztal mellett és a marósokat szidja. Csapkodja a bádoglemezzel borított asztalt, és dühöng, mint egy gyermek. Hagyják, hogy dühöngje ki magát, joga van ehhez. A csoportban mindenki tudja, hogy a marósok fuserálnak, a tengelyek hornyát figyelmetlenül vágják, Púpos Vöcsöknek ezért sokat kell bíbelődnie az ékekkel. Krém Erik és Paplanfejű Ignác a kenyérdagasztó gépek tartályait csiszolják, Tisztafej az öntödéből érkező szürke géptesteket vizsgálja, tapogatja. Itt-ott le kell faragnia belőlük, mielőtt Röhögő Relé végigszánkáztatja rajtuk kézi köszörűjét.

- Mit faragsz, Tisztafej?! - kérdi idegesen Lötyi, aki nem szereti, ha munkatársai pepecselnek. Tisztafej érti a felelősségre vonást, de esze ágában sincs megsértődni vagy vitába szállni a magát helyettes csoportvezetőnek képzelő Lötyivel.

- Nem faraghatok mást, csak a saját fájdalmamat - idézi hirtelen jött ötlettel Michelangelo veretes szövegét. Lötyi felkapja szemöldökét, ajka lefittyen. Azt hiszi, Tisztafej hisztizik.

- Hagyd a francba a simítgatást, kigittelik a festők... A fájdalmad pedig ne fitogtasd. Nősülhetnél volna, de elszalasztottad a nagy alkalmat... Belőled és Facsigából sohasem lesz már komplett ember! Hiába minden segítség... A feleségem is megmondta... Elpocsékolátok az egész drága nyarat...

- Az fix! - helyeselt Fiksz Öcsi.

Facsiga a dagasztógép késének beállításával kínlódik.

- Azért ti ne búsuljatok! Eltelt valahogy... Jobb is jön talán...

- Ha ott lehettem volna veletek, nem ússzátok meg nősülés nélkül... Rátok uszítottam volna a nőket... - erőlködik Lötyi.

- Háháhu! Amennyi eszed van, előbb még ki is próbáltad volna őket! - szól Röhögő Relé a köszörűgép mellől.

- Mivel, te?! - csodálkozik orrára csúszott szemüveggel Férces, miközben a szerelőrajzok között kutat.

- Mivel? Háháhu! Mivel? - röhög Relé. - Mivelhogy erre bizonyára szakított volna magának időt a tapsifüles. A kis lötyögős... Csupa litty-lötty lötyögés... Lötyögős pötyögés. Ennyiből áll az egész ember. Semmi egyéb. Ami ezen kívül néha előjön, azt le kell adnia az asszonynak. Beszélnek a szomszédok, amikor Lötyi hazatér, az asszony előveszi és dekára pontosan megméri. Hiány esetén aztán ráver a fakanállal... Háháhu! Szegény Lötyi, dehogy is próbálgatja ő a nőket! Szerintem az ő nyara is oda van...

- Nem hiszem én ezeket a meséket a nyárral - jelenti ki Krém Erik. A konyakozás óta őt is beleszólási joggal ruházták fel a csoport belső ügyeit illetően. - Szerintem ez a nyár is pont olyan, mint a többi. Viszont a képzelet szépecskén működik. Még csak az hiányzik, hogy akár a tévében az időjárást, térképekkel, ügyes kis rajzokkal előre jelezzék a fantáziák alakulását. „Kedves nézőink! A dagasztógép-szerelők munkalátogatása után emelkedő tendenciát mutat a képzelet. A mindenholonnan betörő sok csinos nő-, a hűtött sör- és a kényes kérdéstömegek hatására további szellemi élénkülés várható. Itt-ott ködösítés, elszórva röhej-felhők és kifecamított hajnalhasadás, miegymás...” Ki hiszi el nektek, hogy ilyen egyszerű az élet?

- Ne legyen Fiksz Öcsi a nevem, ha ez nem így van! Ha ebben nincs valami... Mert csakugyan többet is hozhatott volna ez a nyár... .

- Ez a nyár... ez a nyár! Mást nem tudtok? - Facsigát idegesítette és lehangolta ez a téma. Őzikére gondolt. Nem arra, akivel fizetéskor találkoznia kell, hanem arra a tengerpartira... Akiért talán most már örökre fájni fog néki az emlékezés. - Ez a nyár is elment, akár a többi. Van, aki elhülyéskedte. Mások elkomolykodták... A lényeg az, apafejek, hogy akármilyen is volt ez a nyár... vége. Nincs többé... És nem is jön vissza soha már...

- Fix: tangó! - mondja Fiksz Öcsi.

- És akkor mi van?! - méltatlankodik Löttyi. - Hányan találjátok fel ma a spanyolviaszt?

Krém Erik engedelmet kért, újra jelentkezett:

- Akkor az van, kedves uraim, hogy öregebbek vagyunk egy egész nyárral... Többen és többek is.

- Ne hülyéskedj! Hogy lennénk öregebbek - tiltakozik Tisztafej -, hiszen a nyár kimondottan fiatalít!

- Lelkesít, feldob, kijavít, erőt ad... - helyesel Férces.

- És leéget - toldja meg Röhögő Relé. - Nézzétek például Löttyit! Piroskás, törtető galóca... Ha egyáltalán van ilyen állat.

- Mindenféle rengeteg ilyen állat van. Ez biztos! - igenelt Fiksz.

- Megható! Mondhatom, igazán megható... Mindjárt összevizelem magam félelmemben. És itt fog kijönni... - Löttyi mutatja, hogy vörös szőrpamaccsal keretezett szeméből fog húgyozni, ha le nem szállnak róla. De Röhögő Relé nem tágit.

- Mi van, öregem? Hát neked arra sem jó a fityegőd? Háháháhu! Siratódalt is kapsz. Énekeljük el, kedves testvéreim, a Löttyi dicsőítésére, az *Ott fogsz majd sírni, ahol senki sem lát* dallamára azt, hogy ott fog majd sírni, ahol mindenki látja. Háháhu, háháhu! És mondd Löttyi, mit szólnál ahhoz, ha a szemgolyódat szorítanák a zacskód helyett? Háháhu! Megérdemelnéd, hogy mind a négyet megszorongassák, amikor hülyeségeket beszélsz!

- Szünet! - jelenti be Löttyi, mert úgy látja jónak, hogy a csoport tagjai ne csak őt egyék.

Púpos Vöcsök, aki eddig csendben ült, új feliratos táblát függeszt a szerelde falára. Egy régebbi és jóval hosszabb jelmondat alatt most ez áll:

- Éljen! - lelkesednek kórusban a szerelők.

Belép Popi. Rendszerint a csoport és a szakszervezeti iroda között ingázik. Az éljenzésre elfelejt tisztelni. Leszedi és darabokra tépi a kartonlapot, amelyen a friss felirat áll.

- Itt nem lehet állandóan hülyéskedni! Itt dolgozni kell!

A szerelők leteszik kezükből a szerszámokat. Kérdően néznek a csoportvezetőre.

- A jövő hónaptól kezdődően megkezdjük a nagy kapacitású festőgépek gyártását. Volt alkalmam már működésben látni a gépet. Nem nagy dolog az elkészítése. Úgy gondolom, hogy az eredeténél mi néhány változtatással jobbat is készíthetünk. Több fegyelmet, hozzáállást, érdeklődést és komolyságot várok!

A szerelők szótlanul álltak, semmit sem kérdeztek. Olyan halkan viselkedtek, mint a város környéki kirándulók, amikor a nem kívánt valamibe sorban egymás után belelépnek.

- Ebédszünet van - töri meg a csendet Löttyi, és elvonul a csoportvezetővel. A szerelők veszik az elemózsiájukat, kiülnek a szerelde előtti térre, ahol egykor kosárlabdapálya volt. A fal mellett selejtes alkatrészekből kialakított ülőhelyekre melegen süt az őszi nap. Az épület mellett sorakozó juharfák kopaszodnak. Sárga köszönőleveleket küldözgetnek az elsietett nyár után, sötétebb árnyalatú panaszleveleket a közeledő télnek. Facsiga megosztja zsíros kenyerét Tisztafejjel. Potyolva puhított vöröshagymát esznek hozzá.

- Még hogy odalett a nyarunk... - dohog öregesen Facsiga. - Itt az ősz a nyakunkon. Minden nyár után ősz jön, Tisztafej?

- Igen, Facsiga. Még egyszer sem történt meg, hogy nyárra nyár következzen. De azért így is sok szép nyarunk lesz még... Ugye, tata?

- Lesz, lesz. De egy sem lesz olyan, mint amilyen ez volt... Mert ez a nyár... ez a nyár... szép volt.

- Szép. Tényleg szép volt, Facsiga. De jöhet ennél jobb is.

- Jöhet, mind jöhet, ha a fiatalság nem jön vissza már...

- Apám azt mondta, amikor beszekerezett velem a városba: „Fiam, előre nézz! A többivel ne törődj!” Bölcs volt az öreg, a „kustifáját!”

- Figyelted, Tisztafej, ahogy távolodunk a gyermekkortól, úgy komolyodunk és csendesedünk. És egyre hidegebbek ezek a forrónak nevezett évszakok...

- Csakugyan... Ezek a mostani nyarak a sokévi átlagnál hűvösebbek.

- Apránként kimegy belőlünk a melegség. Ennyi lenne az élet?

- Nem hiszem, Facsiga. Én másként érzem.

- Mit érzel, Tisztafej?

- Hát csak azt, hogy egyszer a forró, máskor a hideg esik jól: a hideg sör, a forró kávé. Még a gyors változtatásoknak is értelme van. Gondolj csak az anyád receptjére. A két mosdótáljára. Egyikben jéghideg a víz, a másikban buzog. Hol egyikbe, hol a másikba kell belemártogatnunk a lábunkat a reumás fájdalom elűzése végett...

- Pedig szerintem jó volna az örökös nyár.

- Menj Afrikába. Szerelhetsz csinos kis petróleumfinomítókat.

- Most nem olyan nyárra gondoltam, hanem ami bennünk van.

- Bennünk, ha úgy akarjuk, duruzsolhatna időnként egy kis kályha...

- Mivel tápláljuk, Tisztafej?

- A tulajdon lelkünkkel.

- De önmagunkért nem éghetünk!
 - Persze, kellene valami...
 - Ez az, Tisztafej. Kellene néhány szép gondolat. Valami megfoghatatlan, fölöttünk álló...
 - Hát azért az sem árt, ha megtapogatható, ugye, Facsiga?
 - Ilyen volt már ezen a nyáron is. Nem sikerült. Meguntuk, azt hiszem.
 - Mindig így járunk, ha hiányzik belőle valami...
 - Ezt mondom én is, Tisztafej!
 - Majd hoz az idő másat. Másokat. Jobbat is.
 - Nem hiszek az időben.
 - Miben hiszel?
 - Miben higgyek?
 - Csak kell akarnod valamit...
 - Magunkban hinnék a legszívesebben.
 - Magadban?
 - Kettőnkben.
 - Ez érthető, hiszen barátok vagyunk.
- Egymásra néznek. A zsíros kenyér megpihen vasreszelékes-olajbalzsamos kezükben.
- Azért mégsem ment teljesen kárba ez a nyár - állapítja meg okosan Facsiga.
 - Kárba csak a pénz megy!
 - A pénzt nem szeretem. Olyan, mint az idő.
 - Pedig az idő az igazi érték. Ha elegendő időm volna, utaznék, olvasnék és többet tanulnék...
 - Söröznél is?
 - Söröznék, sétálnék, beszélgetnék... Még vitatkoznék is veled. De most nem tehetem, mert sietnem kell.
 - Hova igyekszel, Tisztafej? Még rengeteg időnk van.
 - Alkatrészekért, Facsiga. Tudod, hogy megint fusznak az esztergályosok... A tervteljesítés Damoklész-kardja lóg a fejünk felett.
 - Na, akkor én is megyek!
 - Hová, hová, Kis elvtárs?
 - Megmondom. Oda, ahová a király is gyalog jár.
 - És amikor onnan visszajössz, azt hiszed, jobb lesz?
 - Jobb bizony. Nekiugrunk a munkának!
 - És akkor mi lesz?
 - Semmi különös. Mindenki csinálja a magáét. De ha nem kapunk idejében alkatrészeket, tudod, mi lesz? Ha nem érdekel, akkor is megmondom: le lesztek sz...a!

- Mi ez, Facsiga? Szellemesség?

- Á, dehogya! Kínomban mondtam...

Ebédpszünet után Púpos Vöcsök visszakucorodik a szerelőasztal mellé rögzített magas székre. A satu két, rézlemezzel borított pofája közé illeszti a soron következő tengelyt. A csoport tagjai ott szöszmötölnek körülötte. Azt latolgatják, miként fizet majd a nagy kapacitású festőgép.

- Ami pedig az elmúlt nyarat illeti - zárja le az előző vitát Púpos Vöcsök - úgy döntöttem, jó lesz emléknék! Egyféle összehasonlítási alapra gondolok. Úgy érzem, szükségünk lesz valami ilyesfélére. Mert ha nem tévedek, a következő nyár is a miénk lesz...

- Ez aztán fix! - löki unalmas szövegét hanyagul Fiksz Öcsi. Festődei Marcsán legelteti szemét, és sűrűn pislogva vigyorog.

A világ leglaposabb fenekű festőnöje egy sor makulátlan mosolyú szakiskolás lánnyal közeledik a szerelőcsoport jobb napokat is látott munkaasztala felé.

